

CHRISTIAN JACQ

CRIMA MUMIEI

Vocea autorului

„În cariera mea, activitatea de egiptolog și cea de scriitor s-au împletit într-un mod aproape magic. Simt nevoia să public, să scriu romane, să spun povești.”

Cum de la Egipt pornesc toate, am avut ocazia, în timpul unei călătorii de studiu la British Museum, să întâlnesc un personaj extraordinar. Plăcându-i să fie numit Higgins, în ciuda titlurilor sale de noblețe, acest inspector de la Scotland Yard fusese însărcinat cu un număr mare de anchete speciale – complicate sau „delicate”.

Distanța dintre noi s-a estompat imediat. Om de o vastă cultură, Higgins mi-a făcut onoarea de a mă invita în locuința sa, o superbă proprietate în inima câmpiei engleze. Și mi-a arătat o comoară: carnetele sale în care erau notate anchetele rezolvate.

Am trăit ore pasionante ascultându-l și am obținut și un al doilea privilegiu: să consemnez desfășurarea acestor anchete criminale, pline de mistere și de întorsături.

Iată una dintre ele.

Ceața se lăsa peste străzile Londrei, în acea seară de toamnă. Pe îngusta Park Street, în inima luxosului cartier rezidențial Mayfair, se zăreau zidurile masive ale conacul familiei Mortimer. Construită în cel mai pur stil victorian, clădirea austeră era înconjurată de o mică peluză întreținută cu mare grijă.

Holul mare de la intrare era luminat de o lustră din fier forjat. Philipp Mortimer se ascunse în spatele unui dulap georgian autentic de acaju, care avea meteahna de a scârțâi de mai multe ori pe noapte.

Unicul fiu al lui Sir John Arthur Mortimer, director al departamentului de egiptologie de la British Museum, Philipp era un băiat bine făcut, căruia îi dădea mai mult decât cei șaptesprezece ani ai săi.

Nu voia să rateze sub nicio formă spectacolul care urma să înceapă dintr-un moment în altul, după zgomotele care veneau dinspre încăperile care se aflau în aripa stângă a primului etaj. Din poziția sa strategică, Philipp Mortimer putea să observe totul fără să fie văzut.

Frances Mortimer apăru la capătul scării de marmură. Nicicând nu fusese mai frumoasă. Blondă, diafană, strălucitoare ca un soare capabil să străpungă cețurile londoneze, purta un combinezon tivit la decolteu cu un volan de dantelă albă care îi puneă în valoare gâtul lung ce îi dădea o aparență de fragilitate. O lumină caldă, ca aceea din tablourile lui Turner, se cuibărea în privirea ei. Philipp era atât de fascinat de Frances, de felul ei de a merge, ca și cum ar fi dansat pe un ritm știut numai de ea, de felul propriu de a vorbi, cu o voce atât de melodioasă, care îl fermeca imediat.

La douăzeci și opt de ani, Frances Mortimer, moștenitoare a unei familii bogate de notari din Sussex, era întruchiparea frumuseții.

Philipp nu o scăpă din ochi în timp ce ea cobora scara alene, atingând ușor treptele de marmură. Se opri în pragul salonului de onoare. Pentru Philipp, venise momentul să dispară discret. Dar, de această dată, era prins în capcană.

Dulapul scârțâi, Frances se întoarse prea repede și tânărul rămase încremenit.

Frances îl scrută pe Philipp cu o privire în care blândețea obișnuită se amesteca de această dată cu o nuanță de reproș. Ascunzându-și frica, își recăpătă stăpânirea de sine.

– Dar... de ce te ascunzi?

Philipp nu reușea să scoată o vorbă. Frances ar fi trebuit să-i ia locul mamei lui, care murise într-un accident trei ani mai devreme. Dar cum să i se ceară unei femei atât de tinere să joace un asemenea rol? Când se recăsătorise, în urmă cu aproape doi ani, profesorul Mortimer nu se gândise deloc la fiul său.

– Este un joc prostesc, Philipp! Nu începe din nou!

Frances știa și să fie autoritară, fără asprime. Această împletire a farmecului cu fermitatea era fascinantă.

– Tatăl tău n-a coborât?

Tânărul își reveni în fire.

– Nu știu. Nu mă îngrijesc de treburile lui.

Jignit, supărat, Philipp ieși din hol. Frances nu se mai gândi la incident. Ezitând un moment, se hotărî să urce la etaj. Profesorul Mortimer era mai precis ca un orologiu, dar în ultimele zile, nu se simțise în apele lui. Tânăra urcă rapid scara de marmură, traversă palierul cu cele două candelabre venețiene de bronz aurit, apoi străbătu culoarul lung, cu tapiserii în velur de Geneva, ce dădea în biroul soțului său. Ciocăni la ușă.

Niciun răspuns.

Frances ezită. Era nepotrivit să deschidă ușa fără să fie poftită. Sir John Arthur n-ar fi acceptat o astfel de intruziune. Insistă. De această dată, o voce firavă îi răspunse:

– Cine e?

– Sunt eu, Frances. Pot să intru?

– Te rog...

Frances deschise ușa grea de stejar. John Arthur era așezat la biroul său plin de dosare. Bine făcut, înalt, cu părul argintat, acest aristocrat de cincizeci și doi de ani știa să

profite de farmecul său și de inteligența ascuțită, care îi asigurase o înaltă ținută științifică, de reputație internațională.

Frances intra rareori în biroul soțului său, un adevărat muzeu de egiptologie în care se aflau câteva dintre comorile strânse de profesor în timpul săpăturilor arheologice. Custozii de la British Museum i le oferiseră sau îi permisese să le cumpere pentru serviciile aduse Angliei. De jur-împrejurul camerei spațioase existau dulapuri ce conțineau **ouchebtis**, figurine magice care munceau în locul decedatului pe lumea cealaltă, o colecție de amulete reprezentând babuini zâmbitori, crocodili amenințători, leoaice agresive, trei măști de mumii ptolemeice cu privire neliniștită, două papirusuri desfășurate, ținute sub sticlă, fragmente de stele de piatră. O singură notă modernistă: un canal hi-fi cu magnetofon încorporat, ascuns în spatele volumelor groase legate, consacrate artei și religiei vechiului Egipt.

Lui Frances nu-i plăcea acea atmosferă înăbușitoare în care domnea trecutul. De această dată, însă, nu-i acordă niciun pic de atenție. Încremenită în pragul ușii, remarcă imediat un detaliu neașteptat. La ora nouăsprezece, soțul său era mereu îmbrăcat cu halatul său de satin verde.

- Dragul meu... Ai uitat de teatru?
- Sufăr, Frances. Am gripă.
- L-ai consultat pe doctorul Matthews?
- În această după-masă. M-a sfătuit să rămân câteva zile în casă.

O umbră întunecă privirea lui Frances.

- Îmi pare rău. Mă bucuram așa de tare! N-am mai ieșit de mult timp împreună. Lucrezi prea mult, dragul meu!

- Și mie îmi pare la fel de rău. Reprezentația din seara aceasta o să fie cu siguranță remarcabilă.

Londra vuia de noua punere în scenă a lui *Othello* de Shakespeare la National Theatre. Cele mai bune locuri erau rezervate cu trei luni înainte. Chiar cu relațiile pe care contau

Mortimerii, locurile fuseseră rezervate cu cincisprezece zile în avans.

– E prea trist să mă duc singură, spuse ea. Prefer să rămân aici.

– De ce? Ia-l pe Philipp! O să-i prindă bine să vadă și el o piesă bună. Ar fi păcat să se piardă locurile.

Sir John Arthur își suflă nasul cu eleganță, apoi bău conținutul unui pahar în care scânteiau bulele unei aspirine efervescente.

– E o idee bună, dar...

– Știu că ți-ar plăcea să vezi piesa, Frances. Și aș vrea să te rog ceva.

Fața tinerei femei se luminează. Îi plăcea ca soțul și mentorul ei să aibă nevoie de ea.

– N-o să ajung la birou zilele următoare. Am nevoie urgentă de un dosar care se găsește într-o copertă cartonată roșie, așezată pe primul raft din dulapul meu. Ai putea să treci pe la British Museum când ieși de la teatru?

Surâsul lui Frances dispăru. Detesta biroul-laborator de la British Museum, un loc sinistru și auster. Profesorul scoase o legătură de chei dintr-un sertar, se ridică și i le întinse soției sale.

– Iată-le, draga mea! Cu cea mai mică dintre ele poți să deschizi ușa de la intrare, iar cea mai groasă este pentru birou. Mulțumesc pentru deranj și iartă-mă că-ți cer asta. O să ieșim în curând în oraș, îți promit!

Frances luă cheile și se apropie de soțul său să-l îmbrățișeze.

– Ar fi imprudent, spuse el, respingând-o blând, sunt contagios.

Ea se simți vexată.

– O să mă culc devreme, adăugă el. Îți doresc o seară excelentă!

Barry, șoferul familiei Mortimer de mai bine de zece ani, scoase din garaj Rolls-ul roșu-închis. Serviciile prestate în seara aceea aveau să fie plătite dublu. Frances Mortimer și Philipp așteptau la grilajul de la intrare, pe care Barry avusese grijă să-l deschidă. Automobilul greu și puternic se puse în mișcare cu ușurime, făcând să scârțâie pietrișul de pe alee. Nori grei acopereau luna.

Un taxi se opri în fața conacului și din el coborî un tânăr cu părul vâlvoi, îmbrăcat într-un costum de gală puțin cam ponosit. Nu avea cravată și ținea sub brațul stâng un dosar gros. Plăti taxiul fără să aștepte restul, făcu patru sau cinci pași nervoși și se opri în fața lui Frances, care își aruncase pe umeri un guler de vizon.

– Eliot? Se miră ea. Ai vreo întâlnire cu Sir John Arthur?

– Nu, dar trebuie neapărat să mă văd cu el!

Bărbatul o privi cu intensitate, ca și cum i-ar fi descoperit frumusețea pentru întâia oară. Frances se simți stânjenită.

– Soțul meu este bolnav. Nu cred c-o să poți să-l vezi.

– Hai, Frances, interveni Philipp, apucând-o de braț, o să întârziem!

Eliot Tumberfast nu avu timp să protesteze. Frances și Philipp se urcară în mașină, și Barry, îndemnat de Philipp, demară îndată. Mașina dispăru curând din fața lui Eliot, în vreme ce primele picături de ploaie începeau să strălucească în lumina felinarelor.

– Doriți ceva, domnule Tumberfast?

Pe trotuarul din fața conacului se afla Agatha Lillby, menajera familiei Mortimer, care îl zărise pe egiptolog. Agatha era o femeie drăguță, de vreo patruzeci de ani, cu părul prins într-un coc auster. De un farmec incontestabil, adopta o alură de femeie de casă, ascunzând, cu greutate uneori, un temperament mai degrabă vulcanic. Făcuse un cult pentru prima doamnă Mortimer și veghea cu o grijă geloasă asupra confortului lui Sir John Arthur. Pentru a-i câștiga

bunăvoința, Eliot Tumberfast închise zelos poarta și se îndreptă spre trotuar.

– Am venit să-l văd pe profesor, bâigui el.

– Nici nu poate fi vorba de așa ceva! Îi răspunse Agatha. Sir Mortimer este bolnav. Nu poate fi deranjat sub nicio formă!

Un val de ploaie mărunță cuprinse Londra. Puțin câte puțin, cufundă siluetele trecătorilor într-o uniformă cenușie. Eliot Tumberfast își mușcă buzele de ciudă.

– E foarte important și pentru mine, și pentru el. Te rog să mă lași să intru!

– Prevederile profesorului Mortimer nu acceptă nicio derogare!

Agatha luă un aer marțial, care spunea multe despre inflexibilitatea ei. Nu-i plăcea deloc atitudinea acelui băiat care credea că totul îi este permis. Cu cincisprezece zile mai devreme, forțase ușa egiptologului și declanșase o discuție furtunoasă, care ținuse mai bine de două ore. În acea seară, Agatha nu avea să permită declanșarea unui scandal similar. Eliot Tumberfast ar fi trebuit să treacă de cadavrul ei mai întâi.

– Te previn, Agatha, insistă el ridicând tonul, sunt decis să fac orice ca să-mi văd șeful! O să telefonez toată noaptea, dacă e nevoie. Și o să-i atrag atenția asupra atitudinii dumitale incalificabile! Spune-i doar că am progresat în studiul dosarului Imhotep^[1]. O să mă primească imediat.

Agatha nu-l știa pe acel Imhotep și nici nu dorea. Dar se temea de un eventual reproș din partea savantului, așa că se gândi să-și ia niște precauții.

– Așteptați-mă aici!

– Grăbește-te! Nu stau mult!

Nu avu de așteptat mai mult de câteva minute. Agatha reapăru pe trotuar, încă și mai înțepată decât înainte.

– Profesorul Mortimer vă așteaptă în biroul său.

Agatha îi întoarse numaidecât spatele lui Eliot Tumberfast, nu fără să remarce o undă de satisfacție în privirea lui.

Mergând pe urmele menajerei, Eliot urmă același drum pe care mai devreme îl făcuse Frances. Agatha ciocăni la ușă.

– A sosit vizitatorul dumneavoastră.

– Poftiți-l înăuntru!

Agatha îl invită pe Eliot Tumberfast să intre. Profesorul era în picioare, se uita la o amuletă. Se întoarse cu o figură severă spre asistentul său.

– Ce mai este, Tumberfast?

– O descoperire capitală! Se entuziasmă Eliot.

– Încep să mă satur de presupusele dumitale descoperiri. Mă deranjezi nejustificat, Tumberfast.

Cei doi bărbați se sfidară din priviri; atmosfera era tensionată. Agatha interveni, cu o voce ușor tremurătoare:

– Ați dori un ceai...

Profesorul făcu un gest plictisit cu mâna dreaptă, ca și cum ar fi alungat o muscă. Agatha dispăru închizând ușa, știind ce avea de făcut. Acea vizită neașteptată cădea rău de tot. Femeia sperase că Sir John Arthur va refuza să-l primească pe acel impertinent, un fel de anarhist cu un temperament vulcanic.

Când se întoarse, aducând pe o tavă două cești de porțelan și un ceainic de argint masiv, folosit de mai multe generații, cearta se auzea încă din hol. Intră.

– Muncești ca un salahor, spuse egiptologul. Te visezi un nou Champollion^{2}, și nu vei fi niciodată decât un amărât!

Eliot Tumberfast își încleștă pumnii. Fața îi era congestionată. Agatha se gândi să le distragă atenția.

– Ceaiul dumneavoastră, Sir John Arthur.

– Pune-l undeva și lasă-ne! Ordonă savantul, nervos.

Agatha făcu întocmai.

– Cred că am luat și eu gripa, spuse eu. Mă simt foarte obosită. Îmi permiteți să merg să mă culc? Doamna are cheile și...

– Noapte bună! I-o tăie scurt Sir John Arthur. Să revenim la ultima dumitale idiotenie, Tumberfast...

Agatha se retrase. Nemaifiind în vizorul celor doi bărbați, absorbiți de duelul verbal, închise ușa biroului și rămase cinci minute lipită de ușă, trăgând cu urechea. Desluși mai multe injurii greu de imaginat în gura celor doi oameni de știință. Dar Eliot Tumberfast era un individ prost-crescut, irecuperabil. Sir John Arthur era prea bun să-i acorde timp pentru discuții. Cei doi adversari reîncepură să se certe cu și mai multă sete ca ultima dată.

În loc s-o ia spre etajul al treilea, unde se afla camera ei, Agatha coborî în grabă pe scara de marmură. Traversă holul, îmbrăcându-se cu un impermeabil verde. Trebuia să iasă în seara aceea. Era o chestiune de onoare. Ieși prin mica poartă care dădea într-o străduță din dosul conacului, gândindu-se că își va rezolva problema cât mai repede și se va întoarce la timp.

-3-

La pauză, Frances Mortimer și Philipp părăsiră loja de categorie A de la Lyttelton Theatre, una dintre sălile de la National Theatre, unde era pus în scenă *Othello*.

- Aș bea ceva, spuse Philipp.
- Cum dorești, dar eu trebuie să dau un telefon mai întâi.
- Cui?
- Soțului meu. Era obosit când am plecat și mi-e teamă ca vizita lui Eliot Tumberfast să nu-l supere și mai rău.

Philipp nu vedea rostul, dar rămăsese lângă Frances, care îl prinse cu ușurință pe Sir John Arthur la telefon.

- Dragul meu, nu te-ai culcat?
- Bătăi de cap, Frances. Scuză-mă un moment!

Frances auzi ecourile unei discuții aprinse între soțul său și Eliot Tumberfast. Nu era vorba decât de niște probleme tehnice de egiptologie. Tumberfast nu voia să cedeze deloc. Profesorul Mortimer îi ordonă să tacă.

- Frances?

– Nu ești deloc rezonabil! Îl certă ea cu o voce suavă. Trebuia să-l trimiți pe asistent acasă și să te odihnești.

– E în joc o campanie de căutări de trei ani. Descoperirile pe care le fac sunt uimitoare. Scuză-mă...

La capătul celălalt al telefonului, se auzi cum Sir Arthur John își suflă nasul. Philipp se gândi că discuția durează prea mult. Își petrecea seara cu Frances, și nu cu tatăl său. Mișca degetul arătător pe ceas, astfel încât ea să observe.

– Ți-a plăcut piesa? O întrebă profesorul.

– A fost excelentă! Ți-am simțit cu atât mai mult lipsa și n-am uitat ce m-ai rugat să fac.

– Știu că pot conta pe tine. Frances! Și pentru că prin telefon nu se ia gripa, îmi permit să te îmbrățișez.

– Și eu pe tine, dragul meu! Pe curând!

Închise, neliniștită.

– Ce e? O întrebă Philipp.

– E tocmai ce mă temeam că e: iarăși s-a certat cu asistentul lui.

– Lasă lucrurile așa cum sunt! Avem altceva mai bun de făcut.

Chipul lui Frances se îmbujoră.

– Să nu mai spui niciodată așa ceva, Philipp, altfel nu mai vorbesc cu tine!

* * *

La ieșirea de la National Theatre, spre ora 23:00, Rolls-ul fu prins într-un ambuteiaj.

– Piesa asta a fost de-a dreptul idioată! Othello ăsta e un imbecil! Nu omori femeia pe care o iubești.

– Dar e Shakespeare... protestă Frances.

– Și ce dacă! ăsta nu e un motiv!

Frances rămase deopotrivă mirată și amuzată. Avusese grijă să se așeze suficient de departe de Philipp. Șoferul înaintă cu

greutate pe Waterloo Street, traversând Tamisa, cotind apoi la stânga, în direcția cartierului Mayfair.

– Nu mergem direct acasă, Barry, interveni Frances. Trebuie să trec mai întâi pe la British Museum. Profesorul m-a rugat să îi aduc un dosar.

Șoferul străbătu Trafalgar Square și se îndreptă spre nord, înspre Tottenham Court Road. Cunoștea foarte bine drumul fiindcă în fiecare zi îl ducea pe Sir Mortimer la biroul său, aflat într-o anexă administrativă a muzeului.

– Vrei să mă însoțești, Philipp? Știi cât de puțin îmi place locul ăsta.

– Ah, nu! Protestă băiatul. Nu mai vreau să aud biroul ăla.

– Ai făcut o gafă, spuse Frances cu o voce liniștitoare, nimeni nu se mai gândește la asta. Ce imprudență să furi o statueta egipteană... N-aveai cum să scapi neobservat! Și la ce bun?

– Cine poate fi sigur că știe totul despre celălalt? N-o să mai calc niciodată în biroul ăla blestemat!

– Nu-ți cer asta! Protestă ea. I-am promis soțului meu că nu să te mai las să intri. Mi-aș dori doar să nu urc singură. E de ajuns să mă aștepți la etaj, n-o să lipsesc decât un minut.

Philipp se apropie de ea.

– Ți-e teamă?

– Da, mărturisi ea fără rușine. Sarcofagele, morții deranjați din somnul lor veșnic... mă neliniștesc. Mai ales după dispariția mumiei!

Frances era întotdeauna sinceră, nu își ascundea slăbiciunile, sufletul îi era la fel de curat ca privirea. Philipp vru să-i ia mâna, dar ea își dădu seama și și-o retrase imediat.

– Vi cu mine, Philipp?

Îmbufnat, băiatul se ghemui în colțul mașinii, în vreme ce Rolls-ul o luă spre Great Russel Street, apropiindu-se de destinație.

* * *

O cheie se răsuci în broasca ușii micuțe care dădea în străduța dominată de conacul familiei Mortimer. După ce se asigură că nimeni n-o observase, umbra pătrunse în locuință, evitând aleea de pietriș. Agatha Lillby ajunse în oficiu fără să facă nici cel mai mic zgomot. Își scoase impermeabilul și încălțările ude, putând astfel să urce în liniște scara de marmură, pentru a ajunge la ea în cameră.

Însă o voce o făcu să tresară. Așa cum bănuia, profesorul și Eliot Tumberfast încă se certau. Aproape împotriva propriei voințe, Agatha se îndreptă spre birou. Trebuia să se asigure că nu se întâmplase nimic rău.

Ușa se deschise brusc. Agatha se lipi de tencuiala roșie a holului. Sir Arthur John se ivi din spate, ca și cum ar fi oprit traseul vizitatorului.

– Nici vorbă să pleci acum spuse el. Nu poți să te cari așa, Tumberfast! Explicațiile tale nu-mi sunt de ajuns. Când soția mea se va întoarce de la British Museum, voi avea dovada minciunilor tale. Așează-te!

Profesorul își suflă nasul și trânti ușa. Agatha rămase nemișcată o vreme, fără să respire. Trăsese o sperietură zdravănă și urcă în camera ei, unde ar fi trebuit să doarmă de mai bine de două ore.

–4–

Mașina grenă se opri în fața micii clădiri care adăpostea serviciile administrative ale muzeului.

– Intru pentru câteva clipe, îi spuse Frances șoferului. Vi, Philipp?

Tânărul era tot îmbufnat, făcându-se că nu pricepe.

– Am înțeles, voi merge singură. La urma urmei, nu ești prea curajos!

Frances deschise portiera, luându-l pe Barry pe nepregătite. Doamna Mortimer era destul de nervoasă în seara aceea.

Strângând cheile în mâna dreaptă, se îndreptă spre o ușă care semăna cu cea din Downing Street nr. 10, locuința prim-ministrului britanic. Ploaia forma o perdea din ce în ce mai opacă, în timp ce Frances băga cheia în ușă, o siluetă își făcu apariția.

– Așteaptă-mă, Frances!

Tânăra tresări. Nu era decât Philipp.

– Era și timpul! Spuse ea.

Surâsul ei se voia degajat, însă Philipp o simțea neliniștită, prost-dispusă, forțată să facă ceva care nu-i plăcea deloc. Ușa de la intrare dădea într-un hol ai cărui pereți erau acoperiți de panouri administrative. Frances închise ușa în urma ei. Continuară să meargă pe holul îngust, prost luminat, până ajunseră la o scară. La baza scării se găsea ghereta paznicul nopții, J.J. Battiscombe. Cu fruntea pe ultima ediție din **Daily Telegraph**, între cascheta regulamentară și o sticlă de termos, J.J. Battiscombe era cufundat într-un somn fericit. Frances n-ar fi vrut să-l trezească, dar avea de îndeplinit niște formalități.

– Domnule Battiscombe...

Paznicul de noapte nu se trezi. Militar în rezervă, dovedea o patimă neostoită pentru somn, după atâtea nopți albe petrecute sub bombardamente. Philipp nu avu delicatețea lui Frances și îl scutură pe bătrânul paznic, care deschise un ochi speriat, căutându-și cascheta. Și-o puse pe cap și deschise mecanic registrul.

– Doamnă Mortimer...

Văzând-o pe Frances atât de frumoasă și de fermecătoare, uită de spaima de mai devreme. Venindu-și în fire, J.J. Battiscombe redeveni un funcționar model.

– Trebuie să vă rog să semnați în registru. La fel și domnul...

– Philipp este fiul profesorului Mortimer, răspunse Frances.

J.J. Battiscombe nu avea memoria chipurilor și nu arăta niciun pic de simpatie pentru un fiu care nu călca pe urmele tatălui său. Paznicul de noapte notă în registru ora 23:31, apoi le întinse musafirilor stiloul și caietul. Frances și Philipp semnară.

– A uitat profesorul ceva?

– Nu, zise Frances, este doar bolnav. N-o să vină la birou zilele astea și are nevoie de un dosar.

Era a doua oară când Frances se îndrepta spre clădirea administrativă de la British Museum în mai puțin de o lună. Prima dată căutase niște note pentru o conferință. Sir John Arthur, care participa la un seminar, fusese nevoit să o roage să-l ajute.

– Nu veți fi singură la primul etaj, doamnă Mortimer. Mai este o echipă de la curățenie, niște indieni, că nu se mai găsesc englezi pentru curățenie nici din Whitechapel^[3]. Din cauza asta, tocmim pe oricine.

Întorcându-se spre Philipp, Frances nu remarcă dezgustul paznicului.

– Mergem?

Tânărul se îndreptă reticent spre scară. Mocheta ieftină, pereții vopsiți în bej, atmosfera grea, aproape sufocantă... Decorul mediocru se atenuă într-o secundă. Philipp fu captivat de Frances, care urca pas cu pas cu o grație de neimitat. Vrând să profite de îngustimea locului, încercă să se mențină la înălțimea tinerei femei, să o atingă. Dar se gândise prea târziu. Ea era deja la primul etaj, scăldată de lumina crudă a unor neoane.

Biroul profesorului Mortimer era al doilea pe dreapta, urmat de un element de rezistență. Primul, urmat de ceva asemănător, era cel al specialiștilor în numismatică antică și adăpostea un lot de piese elenistice de mare valoare, care fuseseră descoperite în Egipt. În față, biroul lui Eliot Tumberfast, asistentul profesorului Mortimer. De-a lungul peretelui erau înșirate dulapuri cu grilaje care conțineau

volume grele, dicționare, serii întregi de reviste specializate, arhive.

O femeie ieși din primul ranfort. Și ea și Frances fură surprinse să se vadă. Femeia era o indiană. Ținea o găleată în mâna dreaptă și o mătură în stânga. Din găleată se scurgea puțină apă. Se chirci imediat, lăsând găleata jos, ca și cum ar fi încercat să ascundă ceva.

– Să ne grăbim! Zise Philipp.

Spera ca primul etaj să fie mai puțin luminat decât scara. Din pricina acelor indieni care lucrau la ore imposibile, tânărul nu se putu afla față în față cu Frances, care pătrunse în al doilea ranfort, unde erau depozitate niște lăzi, și folosi cheia dată de profesor ca să deschidă ușa biroului. Philipp rămase pe coridor, privind-o distrat pe indianca care făcea curat în fața biroului de numismatică. Purta niște șoșoni care nu scoteau nici cel mai mic zgomot.

Frances aprinse lumina și oftă. În prima parte a biroului larg se aflau două sarcofage așezate înspre perete. Nu suporta să vadă așa ceva. Merse drept înainte, spre a doua parte a biroului unde era amenajat laboratorul propriu-zis, cu paletele și flacoanele de produse chimice aranjate pe etajere. Abia în a treia parte, în spate de tot, se afla biroul lui Sir John Arthur Mortimer. Acolo, patricianul britanic al egiptologiei își primea cei mai buni studenți, pe care îi îndrepta spre o asemenea carieră. Tot acolo cerceta obiectele descoperite pe șantiere de Egypt Exploration Society, al cărei director era. Dulapul său era așezat la dreapta unei biblioteci de acaju, într-un colț al camerei. Frances căută dosarul cartonat, de culoare roșie, pe primul raft. Cum nu-l văzu, ridică alte dosare, apoi căută pe al doilea raft, pe care descoperi ceea ce voia. Era preocupată de ceea ce făcea, cu degetele tremurând de agitație, așa că nu auzi un zgomot aproape imperceptibil, al unei uși care se închide, urmat de un ușor declic al unei chei întoarse în broasca unsă bine.

În momentul în care se pregătea să apuce dosarul, tânăra femeie avu senzația neplăcută a unei prezențe în preajma ei.

Neîncrezătoare, se întoarse. Fu îngrozită, înlemnind, incapabilă să strige.

Apoi se auziră două bubuituri.

–5–

În liniștea densă a anexei muzeului, cele două detunături răsunară ca două lovituri de tun. J.J. Battiscombe, paznicul de noapte, tresări, trezit din somn. Îl năpădiră multe amintiri neplăcute din război. Cu greu dezmeticit, n-avu timp să se gândească ce va face.

Gonind pe scări, dădu nas în nas cu un bărbat al cărui chip era mascat de un fular ce lăsa să se întrevadă o frunte bronzată. Căra ceva greu, care scotea sunete metalice. Buimac, J.J. Battiscombe nu observă nimic în afara unui costum obișnuit de velur. Bărbatul deschisese deja ușa de la intrare a clădirii și fugea.

Încă amețit, paznicul de noapte își dădu seama că vesta îi era jilavă. Fusesse udat.

„Ajutor! Deschideți, ajutor!” se auzea de la primul etaj. Totul se desfășura prea repede pentru bătrânul soldat. Cu un pas nesigur, urcă treptele.

Philipp Mortimer bătea disperat în ușa de la biroul tatălui său, urlând:

– Frances! Frances!

Când îl văzu pe paznicul de noapte, se repezi la el și îl prinse de mânecă.

– Ai cheia? S-a tras cu arma dincolo și ușa este încuiată! Am auzind pe cineva căzând... Frances nu răspunde deloc!

– Cheia... Eu... Nu... Este la tablou.

– Du-te s-o iei!

Două femei de la curățenie coborau de la etajul al doilea. Femeia cu care Frances și Philipp Mortimer se întâlniseră se apropie și ea. Întregul personal de serviciu se adună la auzul bubuiturilor. J.J. Battiscombe merse până la anexa de

serviciu care se afla între biroul de numismatică și cel al profesorului Mortimer.

– Grăbește-te! Insistă Philipp.

De cealaltă parte a ușii domnea o tăcere sufocantă. Femeile șușoteau ceva în hindi.

J.J. Battiscombe răsuci cu ușurință cheia în ușa care se deschise. Dincolo nu era niciun pic de lumină. Un miros de praf plutea în aer. Poate din cauza celor două sarcofage așezate aproape de intrare, locul amintea de un mormânt populat de spirite malefice.

Înlemnit o clipă în prag alături de ceilalți, Philipp Mortimer se dezmetici, căută întrerupătorul și aprinse lumina. La început, nu observă nimic neobișnuit. Apoi, după ce trecu de prima parte a încăperii și se îndreptă spre laborator, încremeni, incapabil să mai facă măcar un pas.

Ceea ce văzu în spatele biroului depășea culmea grozăviei. Voia să urle, dar strigătele sale rămaseră înțepenite în gât.

O mumie cu craniul spintecat, cu spatele în zdrențe, pe jumătate deșirată, era culcată deasupra lui Frances, ca și cum o agresase înainte de a cădea peste ea. Tânăra femeie avea brațul îndoit sub cotul drept. Din inimă i se scurgeau două dăre de sânge. Blana de vizon îi alunecase pe gât, formând o pernă sinistră, în ochii săi larg deschiși se citea groaza.

Paznicul de noapte și cele trei femei îl urmară pe Philipp Mortimer, curioși. Când descoperiră groaznicul spectacol, nu-și mai controlară reacțiile. J.J. Battiscombe își acoperi fața, murmurând de câteva ori „Doamne ferește, Doamne păzește!”, iar cele trei indience se strânseră unele lângă altele, plângând. Philipp Mortimer părea incapabil să facă cea mai mică mișcare. S-ar fi putut crede că se ruga, că o venera pe Frances, că încerca să o facă să revină din neant.

* * *

Un sfert de oră mai târziu, superintendentul Scott Marlow ajunsese la locul crimei, însoțit de doi inspectori și de mai mulți polițiști. Medicul legist și o echipă de specialiști nu întârziară să apară.

– Murdară treabă, zise superintendentul pentru care intervenția rapidă nu fusese o întâmplare, fiindcă dormea la birou.

Anunțat de apelul paznicului de noapte, se dezmeticise auzind numele lui Sir John Arthur Mortimer, personalitate științifică foarte respectată.

Scott Marlow le ordonă celor prezenți în clădire să nu plece. Inspectorii săi începură să le stabilească identitatea și să le ia declarațiile.

Om de viață, bine făcut, cu o statură impunătoare, superintendentului nu-i venea să creadă că venise ziua să cerceteze cea mai importantă crimă din cariera sa. Macabra punere în scenă ar fi dat impresia că mumia o omorâse pe Frances, care se luptase cu ea înainte să-și dea duhul.

Un inspector se apropie de Marlow.

– A venit ambulanța.

– Bine. După ce termină tehnicienii și medicul legist, luați cadavrul și mumia!

Închideți biroul! Toți martorii trebuie să rămână la dispoziția poliției.

Scott Marlow își desfăcu o gaură de la curea, ca semn al nedumeririi. O crimă la British Museum, o familie bogată și puternică, reacția lui Mortimer fiul, incapabil să mai pronunțe un cuvânt, un paznic de noapte buimac, femei de menaj indiene naive și îngrozite, un șofer care văzuse că un bărbat fugise cu o găleată în mână, ceea ce întărea mărturia lui J.J. Battiscombe, că cineva dăduse peste el și îl udase... Superintendentul avea deja un început de pistă. Dar întreaga anchetă privind familia de vază, influență ridică probleme delicate. Nu trebuia să facă vreo imprudență, tocmai de aceea dădu ordin ca Sir John Arthur Mortimer să nu fie anunțat prin telefon. El însuși avea să-i dea trista veste.

Îngrijorat, Scott Marlow nu resimți nici măcar ploaia în timp ce traversa strada pentru a urca în mașina de poliție care porni înspre Mayfair.

–6–

Sonerie răsună pentru a cincea oară în conacul familiei Mortimer. Agatha se trezi tresărind, scăpând de începutul unui coșmar în care părea că nu va mai ieși dintr-un culoar închis la ambele capete. Își puse în grabă un halat de noapte, dar nu mai avu timp să-și prindă părul negru și frumos într-un coc. Ceasul arăta 12: 10 noaptea. Coborî scara în fugă. Sir John Arthur se afla în pragul biroului său. În spatele lui, Eliot Tumberfast.

– Mergi și vezi ce se petrece, Agatha! Doamna și-a rătăcit probabil cheile.

Un nou țârâit de sonerie. Agatha se grăbi. Reveni câteva minute mai târziu. Eliot Tumberfast avea o paloare îngrijorătoare. Profesorul tocmai îi arătase o nouă greșală profesională.

– Domnule, spuse Agatha, nu este doamna. Jos este... un polițist.

Savantul se încruntă.

– Ce vrea?

– Să vă vadă... în particular.

– Să se-ntoarcă mâine! Tumberfast m-a epuizat. Și ce oră...

Profesorul își privi ceasul.

– Doamne! E trecut de miezul nopții! Mi-a ajuns câți imbecili am văzut în seara asta.

Eliot Tumberfast se ridică ca ars.

– Nu vă permit!

– Tumberfast, îți interzic să ridici mai vocea la mine! În această seară, tinere prieten, ți-ai făcut cariera praf! Dă-mi voie să mă bucur. Știința va avea parte de un neisprăvit mai puțin, în ceea ce te privește, raportul meu va fi amănunțit, să

ții bine minte! Știu atâtea lucruri cu care te pot alunga de la British Museum! Acum, ieși afară!

Agatha se simțea prost. Eliot Tumberfast plecă așa de repede cu dosarul său cu tot, încât unele foi se împrăștiară. Le strânse amestecându-le unele cu altele.

– Nu vă mai însoțesc.

Eliot Tumberfast ieși vijelios din birou și coborî scara de marmură la fel, cu riscul de a-și frânge gâtul. Agatha îl urmări de departe. Îl văzu deschizând ușa de la intrare, apoi ciocnindu-se cu polițistul mătăhălos căruia ea îi zisese să rămână pe dalele din față, în așteptarea ordinelor lui Sir John Arthur.

Luat prin surprindere de bărbatul furios, superintendentul Marlow aproape că se răsuci spre el, în vreme de Eliot Tumberfast părăsea domeniul Mortimerilor și dispărea în noaptea ploioasă.

– Profesorul nu poate... începu Agatha.

– Trebuie să mă primească neapărat! Spuse iritat bărbatul de la Scotland Yard. Ceea ce am să-i spun este de maximă importanță!

Era al doilea oaspete neașteptat care încerca să-i forțeze mâna Agathe. De această dată, ea nu mai cedă. Nu polițistul comanda în casa în care lucra.

– Sir John Arthur are gripă. Tocmai a terminat o discuție de mai bine de patru ore cu nebunul de care v-ați ciocnit. Are nevoie să doarmă.

– Deși regret nespus, am motive întemeiate să-l deranjez, insistă Scott Marlow, pierzându-și răbdarea. Prezentăți-mă îndată, dacă nu vreți să aveți probleme cu Scotland Yard-ul!

Agatha se gândi că s-a zbatut îndeajuns. Reputația îi era salvată.

– Urmați-mă, domnule inspector!

– Nu inspector, ci superintendent Scott Marlow.

Nu știa cum să se descurce cu acea menajeră care era prea sigură pe ea.

Agatha îl conduse până la birou, unde Scott Marlow nu aștepta să fie anunțat. În astfel de momente, trebuia să lovească precis și corect. Nici ora nu era pentru vizite de politețe. Vizibil obosit, profesorul se pregătise să bea o aspirină efervescentă.

– Sir John Arthur Mortimer, declamă polițistul solemn, am o veste foarte gravă de comunicat!

Savantul îi aruncă o privire neliniștită, febrilă.

– A fost spart British Museum?

– Nu, domnule. Soția dumneavoastră... Trebuie să fiți tare... John Arthur Mortimer se ridică încet. Își aminti dintr-odată de ora înaintată și de absența lui Frances și a fiului său; interminabila dispută cu Tumberfast îi acaparaseră gândurile.

– Frances? Un accident?

– Nu, domnule. O crimă.

Văzând chipul răvășit al ilustrului reprezentant al egiptologiei britanice, superintendentul se gândi că poate fusese prea dur.

Într-o astfel de situație, trebuia neapărat să își ia toate precauțiile; una dintre ele implica probabil să ceară ajutorul unui expert. Chiar dacă acesta se numea Higgins.

–7–

Higgins, ultimul vlăstar al unei familii ilustre, căzute în uitare însă, cu care Regatul Unit și restul lumii ar fi putut să se mândrească, își inspecta domeniul în timpul plimbării de dimineață. Locuința familiei Higgins era situată într-un sătuc din regiunea Gloucestershire, la nord de Londra. Purta numele subtil de The Slaughterers, „Asasinii”, ceea ce ar fi putut părea la limita cuvinței pentru un fost inspector-șef de la Scotland Yard. Dar de multă vreme nu se mai aflau criminali în acel loc mirific.

Higgins se pensionase anticipat, afirmând că weekendurile nu-i mai ajung să-și cultive trandafirii, să taie lemne, să-și

îngrijească peluza și să citească marii autori. Viața modernă, cu agitația inherentă tot mai accentuată, nu-i plăcea deloc. Necrezând în reîncarnare, Higgins se temea că propria viață constituia limitele existenței sale. Astfel, hotărî să profite de timpul care-i mai rămăsese de trăit pe pământul strămoșilor săi.

Străbătu un podeț de lemn ce traversa râulețul Eye, care curgea prin fața casei sale, fără îndoială cea mai frumoasă bijuterie arhitectonică din Slaughter-le-bas. Cum să nu fii vrăjit de zidul de pietre albe care încadra un portic susținut pe două coloane, ferestre cu ochiuri în stilul secolului al XVIII-lea, ce punctau cele două etaje, dispuse potrivit Numărului de Aur, cu acoperișul de ardezie având reflexii cenușii, cu înaltele șemineuri din piatră? Cum să nu te bucuri de prezența liniștitoare a stejarilor centenari, de murmurul discret al apei, de trilul coțofanelor și al măcăleandrului? The Slaughterers era paradisul pentru Higgins.

Intră în casă fără să facă zgomot, pentru a nu fi surprins de Mary, guvernanta sa, o femeie robustă cam de șaizeci de ani.

De talie medie, mai degrabă slab, cu părul negru, cu o mustață cenușie, cu tâmplele grizonate, având un aer binevoitor, dar o privire răutăcioasă și necruțătoare, Higgins părea lent. Însă avea darul să se miște fără să fie auzit. Născut în zodia pisicii, potrivit astrologiei orientale, avea calități de felină.

Își dădu jos pardesiul impermeabil cu nasturi de lemn și se așeză confortabil în fotoliul de familie care scârțâi discret. Ediția din **Times** era chiar lângă el, pe o masă joasă din lemn de santal, cu picioare stil elefant, un suvenir din Indii. Higgins răsfoi consternat ziarul. Lucrul de care se temea se întâmplase încă o dată. Mary îi luase din nou ultima pagină pentru a o citi înaintea lui și o pusese apoi la loc, crezând că el n-o să-și dea seama. Totuși el era abonatul, nu ea. El plătea să citească știrile intacte.

Preferând să uite incidentul, Higgins parcurse articolele din **Times**, singura lui sursă de informare. Nu avea niciun pic de încredere în audio-vizual. Războaie, întrevederi diplomatice fără rezultat, criză industrială, Anglia învinsă la fotbal, cacao în cădere liberă la bursă... Totul mergea prost.

Știrea care neliniștea deja întreaga țară de opt zile făcea vâlvă în continuare. Asasinarea lui Frances Mortimer era considerată crima cea mai misterioasă a secolului. Ziarele, ținând seama de prezența mai mult decât surprinzătoare a unei mumii, scriau despre o moarte ritualică. Se vorbea din nou de răzbunarea faraonilor și de nenumăratele victime ale blestemului lui Tutankamon. Frumusețea victimei, seducătoarea doamnă Mortimer, nu făcea decât să accentueze emoția generată de comiterea acelei crime odioase. Evident, profesia soțului, Sir John Arthur Mortimer, binecunoscut egiptolog, nu era străină de acel act abominabil. Dar ce explicație să i se dea acelei ciudate și macabre crime? Ce individ dezaxat împinsese răutatea până într-acolo? De ce să o omoare? Din fericire, Scotland Yard-ul era pe urmele unui suspect. Superintendentul Scott Marlow anunțase o conferință de presă peste două zile. Arestarea vinovatului era iminentă. Higgins închise ziarul, ușor indignat. Nici măcar mumiilor nu li se dădea dreptul la odihnă veșnică.

Higgins savură atmosfera calmă a casei sale, moliciunea covoarelor din Iran, căldura lambriurilor de lemn, lumina focului care dansa în șemineu. Nu-i plăcea nimic mai mult decât ploaia și ceața care îl invitau să se retragă pentru a se bucura de lumea sa interioară.

La ora 09.17, ca în fiecare dimineață, Mary apăru în salon, aducând ceaiul. Era ora sa de odihnă. Refuzase întotdeauna să asculte de clopoțelul pe care îl considera învechit. O guvernantă nu era o servitoare. Boscorodi ceva și umplu o ceașcă pe care o așeză pe masa joasă, apoi își ocupă locul.

La șaptezeci de ani, Mary se ținea bine și vedea la fel de bine. Trecuse prin două războaie mondiale și păstra impecabil

casa, trăindu-și viața cu încrederea imperturbabilă a celor care cred în Dumnezeu și în Anglia.

Higgins nu îndrăznise niciodată să-i mărturisească adevărul: detesta ceaiul.

Înălțându-și gâtul, verifica de fiecare dată ca Mary să nu fie prin preajmă, înainte să scape de el. Și acum, cu un gest prompt și precis, vărsă conținutul din ceașca sa într-un ghiveci de aucuba. Planta ajunsese de plâns, și el nu înțelegea de ce guvernanta se încăpățâna să o îngrijească.

Higgins se îndreptă spre bucătăria privată, amenajată în aripa de nord a casei. În cuptor se cocea pe îndelete o plăcintă cu somon, o specialitate de-a sa. O sonerie discretă îl anunță pe Higgins că mâncarea era gata. Opri cuptorul, deschise ușița vitrată și așază minunata gustare pe o farfurie de porțelan de Sevres. Nici nu fu nevoie ca Higgins să-l cheme, pentru că, trecând prin deschizătura ușii, un motan superb, de rasă siameză, răspunzând la numele glorios de Trafalgar, intră cu demnitate. După ce se gudură de două ori pe lângă piciorul stâng al stăpânului și sclavului său deopotrivă, o zbughi pofticios spre plăcintă. Higgins respiră ușurat. Se temea că acea rețetă o să-i displacă lui Trafalgar.

Venise ora să o cerceteze de aproape pe Marie-Charlotte, o nouă specie de trandafir australian pe care Higgins voia să o altoiască pe o specie clasică Regina Victoria. Spera să obțină un galben inedit. Ieșind din bucătărie, o zări pe Mary cu un pământuf de șters praful în mână.

– Telefonul, mormăi ea.

Higgins se opusese cu strășnicie intruziunii dăunătoare a televiziunii, a telefonului mobil, a calculatorului și a altor aparate destinate să perturbe liniștea unui cămin. Pentru că Mary combătuse acea atitudine retrogradă, Higgins acceptase un compromis; căminul său putea fi legat de restul lumii printr-un telefon, cu condiția ca aparatul să fie instalat în bucătăria guvernantei.

– Pentru mine?

Mary nu răspunse. Dacă îl anunțase amabil pe fostul inspector-șef că primise un telefon, nu era evident că apelul era pentru el? În acest caz, Higgins avea drept de vizită în bucătăria lui Mary. În trecere, verifică produsele folosite. Sarea era întotdeauna marină, nerafinată, și zahărul, de trestie roșie. Friptura de vită cu mentă bolborosea alarmant în cuptor, de aceea o încercă.

– Higgins la telefon.

– Aici Scott Marlow. Vă deranjez?

– Felicitările mele pentru strălucita anchetă, domnule superintendent!

Urmă un moment de tăcere.

– N-aș vrea să vă supăr, dar aș dori să vă cer un sfat, continuă superintendentul, cu o voce stânjenită.

– Sper că nu de natură profesională.

– Ba da.

– Știți probabil că am ieșit la pensie, dragul meu Marlow.

– Îmi pare rău de deranj, domnule Higgins, dar sfatul dumneavoastră mi-ar fi de mare ajutor.

Stânjenelii inerente i se adăugă neliniștea.

– Vă rog să mă ajutați, continuă superintendentul.

– Un simplu sfat, de acord?

– Mulțumesc în avans, domnule Higgins! Când credeți că puteți veni la Londra?

– Poate în vreo două săptămâni.

Marlow tuși.

– Mâine e bine?

– Este atât de urgent?

– Mi-e teamă că da.

–8–

Îmbrăcat cu un costum albastru-închis care îi venea de minune, mulțumită priceperii croitorului său care lucra la Stovel & Mason, Higgins urca scara spre biroul

superintendentului Scott Marlow. Refuzând să folosească lifturile clădirii modeme a Scotland Yard-ului, prefera să facă un pic de mișcare.

Biroul lui Scott Marlow se afla la etajul patru. Scotland Yard-ul se schimbase mult. Acum nu mai era vorba decât de calculatoare, de fișiere informatice, de software, de unități de bază, de anchete științifice. Tot ce mai lipsea era să se programeze crima înainte de a fi comisă. Poliția Maiestății Sale intra într-o eră tehnologică, rezervată inspectorilor blindați cu diplome, fără îndoială mult mai înzestrați să rezolve ecuații decât să urmărească vreo pistă criminală.

Mai mulți polițiști recunoscuseră silueta familiară a lui Higgins, salutându-l printr-o înclinare a capului.

Biroul superintendentului Marlow era la fel de modern ca celelalte. Mobilă **new style**, lampă extensibilă, scrumieră de plastic oranj, perete despărțitor opac care îl izola de subordonații săi. Pe bucata de sticlă fumurie care îi servea drept masă de lucru se găsea un manual de informatică întors spre vizitatorul său. Nicio hârtie la vedere, nicio gumă, nicio sugativă. Era universul implacabil al poliției modeme. De îndată ce îl zări pe Higgins, aparent rătăcit în acel nou decor, Scott Marlow se îndreptă grăbit spre el.

- Mulțumesc că ați venit, Higgins.
- Îmi pare rău că am întârziat la ceai.
- N-are nicio importanță.

Scott Marlow ar fi fost de-a dreptul stânjenit dacă ar fi trebuit să-i ofere o cană de Darjeeling sau de Earl Grey. Termosul său conținea whisky scoțian, de cea mai bună calitate, ce-i drept, dar care provenea de la o distilerie clandestină în care lucrase demult. Și cum își petrecea cea mai mare parte a zilelor, dar și a nopților la Scotland Yard, superintendentul avea nevoie, destul de frecvent, de un mic energizant.

Deși Higgins și Marlow nu aparțineau aceleiași lumi, se apreciau unul pe celălalt. Iar superintendentul regreta că

Higgins se pensionase anticipat, din cauza unui conflict cu superiorii; toți îl considerau un anchetator de excepție, chiar dacă metodele sale nu erau dintre cele mai ortodoxe.

– Dragul meu Higgins, am o surpriză pentru dumneavoastră. Înainte de a vă așeza, puteți să vă uitați spre stânga, deasupra raftului cu anuare?

De cealaltă parte a geamului, Higgins zări un decor liniștitor. Un cadru firesc de lucru, cu o bibliotecă și un raft de lemn și o lampă cu abajur așezată pe un birou de cireș.

– Excelentă ideea de a păstra o urmă a tradiției glorioase de la Yard. Istoria vă va fi recunoscătoare, domnule. Eu cel puțin am avut întotdeauna o slăbiciune pentru vechiul meu birou. Însă n-aș vrea să vă răpesc prea mult timp.

– Sunt excedat de treabă. Prea multă hârțăgoraie, prea multe responsabilități, iar această afacere Mortimer... Fără să uităm de declarația de presă!

– Sunteți pe urmele asasinului?

– E o chestiune de ore, sper.

– Remarc cu satisfacție că Scotland Yard-ul nu a pierdut deloc din eficacitatea sa legendară. Probabil că mărturia lui Barry, șoferul familiei Mortimer, și a lui J.J. Battiscombe, paznicul de noapte, au fost decisive?

Higgins nu dispunea decât de informațiile publicate de **Times**, fără să țină seama de bârfele și de ipotezele țicnite din ziarul pe care îl citea Mary. Higgins nu răsfoia decât pe furiș acel soi de publicație, îndată ce Mary mergea la culcare.

– Exact. E vorba de observație și de logică. Una dintre femeile indiene de menaj, Indira Li, n-a putut să-i arate găleata ei supervizoarei și nici să spună ce s-a întâmplat cu ea. Or, bărbatul care a dat peste paznicul de noapte și pe care șoferul l-a văzut fugind avea o găleată.

– De aici deducția că...

– În momentul în care echipa de numismatică a constatat furtul unui lot rar de piese elenistice, am înțeles. Comoara era ascunsă în găleată. Cercetându-i trecutul apropiat, a fost

ușor de observat că Indira Li a fost angajată în două muzee de provincie sparte de hoți anul trecut.

– Și v-ați gândit la banda anticarilor.

Scott Marlow nu-și ascunse satisfacția.

– Întocmai! Acest grup a prădat mai mult de cincizeci de vile. Le-am arătat o poză de-a Indirei victimelor. Multe au recunoscut-o. Femeie de serviciu, bună pentru copii, plasatoare, muncitoare agricolă și tot așa... Indianca noastră avea darul de a se metamorfoza. Pregătea terenul pentru șeful ei. Alegând British Museum, ei credeau că vor reuși să dea lovitura cea mai răsunătoare din cariera lor. Nu mai rămâne decât un detaliu pentru a completa puzzle-ul: numele celui care a fugit. Indira refuză să vorbească, dar nu e decât o chestiune de timp.

– Da, trebuie răbdare, remarcă Higgins. Apropo, ați găsit cheia folosită de doamna Mortimer pentru a deschide ușa biroului soțului său?

– Nu, n-o avea la ea. Am scotocit locul fără rezultat. Mi-aș fi dorit mai degrabă să pun mâna pe arma crimei.

– Va trebui, fără îndoială, s-o căutăm în Tamisa mulți ani de-aici încolo.

– Mi-e cam frică că așa e, admise superintendentul.

– Gloanțele?

– Banale și mortale. Două în plină inimă, ca la tir.

– Nimic de așteptat de la pista asta, prin urmare. De la autopsie ce avem?

– N-am găsit nimic ieșit din comun. Doamna Mortimer n-a intrat în contact cu nimic anormal.

– Și din alt punct de vedere, mai delicat?

– N-a întreținut raporturi fizice în orele care i-au precedat moartea, preciză Marlow.

– Și din raportul experților ce reiese?

– Îl aștept încă. Întârzie din cauza unor probleme la sistemul informatic.

– Mi-ar plăcea să examineze Babkocks cadavrul.

– Din păcate, este imposibil! Știu că n-aveți încredere decât în acest medic legist, dar momentan se află într-un program de dezintoxicare la Bordeaux, sub egida asociației „Medicii amici ai vinului”. Ei îl vor sfătui care sunt remediile cele mai potrivite pentru diversele sale afecțiuni.

În cazul Mortimer existau multe elemente concrete și urme materiale care îi permiteau logicii polițiste să se manifeste în voie.

Singurul element stingher: mumia. Ce se poate deduce dintr-un asemenea indiciu? Nu era decât un amănunt rocambolesc, demn de o piesă de teatru al groazei. Cel mai bine ar fi fost să nu fie pomenit.

– Ce puteți să-mi spuneți de mumie? Întrebă Higgins.

– Deloc frumoasă la vedere. Aproape numai scame, ca și cum ar fi fost disecată. E trist să spun asta, dar cadavrul doamnei Mortimer se ținea mai bine.

Scott Marlow nu fusese orbit de frumusețea fascinantă a lui Frances. O singură femeie avea trecere la el: regina Elisabeta a II-a a Angliei. Datorită ei intrase în poliție și avansase cu regularitate în ierarhie. Într-o zi, poate, avea să fie însărcinat să păzească împrejurimile de la Buckingham Palace.

– Este totuși un element vital care nu reiese din dosar, constată Marlow. Ca de obicei, am examinat obiectele personale ale martorilor și am dovada că furtul fusese pregătit de multă vreme.

– Ah, da? Se miră Higgins.

– În ceaiul din termosul paznicului de noapte s-au găsit droguri.

Superintendentul știa destul de bine că se poate strecura orice băutură în termos. Cu toate acestea, Higgins îi aprecie meticulozitatea. Detaliul acesta căpăta destulă importanță.

– Urme ale unui somnifer ușor, continuă Scott Marlow. J.J. Battiscombe a declarat că nu a luat niciodată așa ceva. Deci a fost drogat, ceea ce confirmă mărturia fiului profesorului Mortimer. În sfârșit... dacă putem considera spusele lui o mărturie.

– De ce?

– Philipp Mortimer e ascuns în camera sa. E apatic, în stare de șoc. Nu pronunță decât frânturi de frază.

– Treabă deșteaptă pentru a nu răspunde la întrebări, murmură Higgins.

Superintendentul ridică sprâncenele.

– Dragul meu Higgins, am sentimentul că nu vi se pare totul prea limpede în demonstrația mea.

– După puținul pe care îl știu, există într-adevăr câteva zone neclare.

– De acord, dar nu e ceva surprinzător! De la o asemenea bandă de hoți, ne putem aștepta la orice. De îndată ce vom pune mâna pe hoț, vom găsi și asasinul. Nu credeți?

Higgins își pipăi bărbia.

– Curios lucru, spuse.

– Ce anume? Se neliniști Scott Marlow.

Higgins părea plictisit.

– Ceva nu se leagă.

– Spuneți mai clar, îl rugă Scott Marlow cu o voce nesigură.

– Nu prea am auzit de hoți atât de doritori să fure o mumie încât să pună la cale o asemenea șaradă. Și de ce s-o omoare pe doamna Mortimer?

– Ei bine... N-au reușit să ia mumia. Și au fost surprinși de Frances Mortimer chiar când...

– Ușa biroului a fost închisă cu cheia. Philipp Mortimer, paznicul de noapte și femeile indiene n-au văzut pe nimeni la venire. Să ne întrebăm dacă această mumie...

– Ah, nu, nu și dumneavoastră, Higgins!

Toată săptămâna trecută, ziarele scriseseră despre „crima mumiei”. Jurnaliștii de scandal dăduseră frâu liber imaginației, mergând de la blestemul faraonilor până la Jack Spintecătorul, reînviat sub bandaje.

– Nicio ipoteză nu trebuie înlăturată, domnule superintendent!

Marlow se albi de îngrijorare.

– Higgins, spuneți-mi ce părere aveți cu adevărat!

– Mă gândesc. În afara prezenței mumiei, simt ceva cu totul extraordinar.

Tocmai de asta se temea superintendentul, a cărui logică nu reușise să dezlege niciuna dintre enigmele scoase la iveală de acea crimă atât de contrariantă. Acesta era adevăratul motiv pentru care îl convocase pe Higgins.

– Credeți că v-ați plictisi să lucrați la acest caz cu mine?

– Înainte de a vă răspunde, domnule superintendent, aș avea să vă rog ceva.

Scott Marlow dădu din cap.

– Nu am nicio îndoială în privința competenței dumneavoastră și nici a interogatoriilor făcute, domnule superintendent. Cu toate acestea, îmi dați voie să o interoghez pe Indira Li?

Marlow surâse larg. Higgins avea reputația de a ști să-i facă până și pe morți să vorbească. Acel caz ar fi putut fi rezolvat mult mai repede decât se gândea, și conferința sa de presă ar fi devenit un succes.

– Este destul de complicat, se încruntă puțin pentru a face impresie. Dar voi face tot ce e posibil.

–9–

Indira Li era o femeie subțire, micuță, părea înspăimântată, ca o fetiță ce a făcut o prostie pe care nu îndrăznește să le-o mărturisească părinților.

Higgins se așeză în fața ei, observând în treacăt confortul relativ al noilor celule de la Scotland Yard. Avea aerul blând al unui confesor indulgent. Deja se afla în posesia tuturor elementelor anchetei conduse de superintendent, care îi înmânase un dosar complet.

Scoase din buzunar un carnețel negru, un creion Staedler Tradition B și un briceag.

Un pic mirată, Indira Li îl privi pe Higgins cum își ascute scrupulos creionul, apoi deschide carnețelul și începe să ia

notițe, în vreme ce ea nu zicea nimic.

– E inutil să încercați să mă impresionați, nu voi vorbi deloc.

– Ba tocmai veți asta face, domnișoară Li.

Luată prin surprindere, tânăra se retrase și mai mult. Ea reprezenta de minune femeia-copil, fragilă, inadaptată rigorilor unei existențe.

– Nu este deloc ușor pentru cineva ca dumneata să locuiască aici, departe de țara de origine. Și situația în care vă aflați nu are nimic fermecător în ea.

Higgins nu părea nicidecum un inspector gata să interogheze un suspect. Părea un confesor dispus la orice indulgență.

– Toată povestea asta cu găleata e de-a dreptul enervantă, domnișoară. Din cauza asta, superintendentul v-a arestat pentru furt. Nu trebuie să vă pierdeți speranța. Este un bărbat intransigent. Eu, pe de altă parte, sunt total diferit. Am putea să găsim o cale să ne înțelegem.

O mică strălucire, mai degrabă bolnăvicioasă, luci în ochii Indirei.

– În ce sens?

– În ce sens doriți.

– Dacă obțineți ce vă doriți, mă scoateți de-aici? Aveți această putere?

Higgins ridică capul.

Indira aruncă o privire spre culoar. Privirea sa, de această dată, nu mai era cea a unei femei cinstite. Rapace, se ridică și se apropie de Higgins, care o strânse de încheietura mâinilor și o obligă să se așeze.

– Să terminăm cu joaca, domnișoară Li! Reprezentația dumneavoastră de femeie-copil n-a fost perfectă. Cu atât mai puțin cea de vampă. Sunteți o hoată cu experiență, care refuză să-și denunțe complicii. Vă e frică de repercusiuni, fără îndoială. Ar trebui însă să vă temeți mai mult de următorul cap de acuzare: complicitate la crimă.

Indira tresări. Higgins pusese multă tărie în cuvintele sale.

– O asemenea acuzație nu stă în picioare! Nu puteți dovedi nimic! Ușa era închisă, a trebuit ca supraveghetoarea să meargă să caute cheia, și...

– E ceea ce pretindeți! I-o tăie Higgins. N-avem decât o singură certitudine: furtul unui lot de piese elenistice de o valoare inestimabilă. Le-ați furat și le-ați ascuns în găleată. Felicitările mele pentru intuiția avută, de a ascunde o comoară în apa murdară. Din păcate pentru dumneavoastră, superintendentul Marlow este un polițist foarte bun și a mirosit rapid strategia. Ați încredințat găleata bărbatului care a fugit după ce s-a lovit de paznicul de noapte. Profesioniști cu talentul dumneavoastră ar fi putut foarte bine să comită o crimă.

Indira Li începea să piardă teren. Bărbatul care o interoga era prea calm. Puțin câte puțin, îi șubrezea siguranța de sine. Cuvintele sale aveau mai puțină importanță decât privirea inchișurii. Femeia se întreba dacă nu cumva acesta vede în interiorul ei.

– Ar trebui să reflectați, domnișoară. Victima, Frances Mortimer, era foarte iubită. Superintendentului Marlow e presat să rezolve cazul. De ce vă protejați complicele?

Tânăra își mușca buzele.

– Pentru c-o să mă omoare! Răspunse dintr-o suflare.

– N-o să-i spună nimeni de mărturia dumneavoastră, domnișoară. Este posibil ca portretul-robot obținut mulțumită șoferului și paznicului de noapte să fie suficient pentru a-l identifica.

Însă niciunul, nici celălalt nu fuseseră în stare să ofere ce mai neînsemnată descriere a fugarului. Dar acea minciună trezi o speranță teribilă în Indira.

– Dacă vorbesc, veți putea...

Nu mai era nici femeia-copil, nici vampa. Doar o tânără indiană în exil, cu un chip de culoarea mierii, cu trăsături ascuțite de frica de închisoare, de anii pierduți ai unei vieți ratate.

– Nu vă pot promite nimic altceva în afară de justiția țării mele, care cred că va fi indulgentă.

Indira Li își împreună degetele, strângându-le dureros. Higgins nu încercă să o influențeze. Se mulțumea să o contemple, asemenea unui tată ce-și primește fata acasă după o lungă, foarte lungă călătorie.

– Îl cheamă William W. Dobelyou. S-a născut la Sri Lanka. Când am ajuns la Londra, acum trei ani, mă simțeam pierdută. Credeam că voi găsi de lucru, însă n-am avut de ales: ori mă prostituam, ori lucram pentru Dobelyou. Am început să fur, mă descurcam de minune. Atunci, jefuiam vile grandioase, în care mi-ar fi plăcut să trăiesc. După șase luni, Dobelyou a intrat în cârdășie cu niște anticari. Lovitura de la British Museum era o avere pentru amândoi.

– Acest Dobelyou știe să folosească o armă de foc? Întrebă Higgins.

– Da... El...

– A omorât pe cineva?

Indira nu îndrăzni să răspundă imediat. Higgins aștepta.

– Mi-a jurat că era doar pentru a se apăra. Din acest motiv, a fost forțat să plece din Sri Lanka. De atunci, are groază de armele de foc.

– Am înțeles, zise Higgins. Presupun că locuiți împreună?

Tânăra se îmbujoră puțin, apoi, ca și cum s-ar fi descotorosit de o povară, îi dădu o adresă, în partea de est a Londrei, pe care Higgins o notă cu grijă în carnetul său.

– În timpul în care făceați curățenie la primul etaj, n-ați văzut cumva o mumie?

Indira deschise ochii înspăimântată. Higgins nu mai insistă.

– Vă mulțumesc, domnișoară Li! Vă pot asigura că nu veți fi acuzată de omor. Pentru restul, sunt convins că superintendentul Marlow vă va găsi scuze.

* * *

Higgins și Marlow porniră degrabă spre Bond Street, unde fostul inspector-șef cercetă vitrinele, asigurându-se că bunul gust britanic nu dispăruse de tot din capitală. Trebuia, de altfel, să facă rost de o cămașă pe măsura lui pentru Harborow.

Superintendentului îi era greu să țină pasul cu Higgins, care-și își dădu seama că Marlow suflă din greu.

– Cât de odioase sunt hainele astea colorate! Exclamă superintendentul oprindu-se în fața unei vitrine punk. Începem să distrugem tinerețea prin intermediul hainelor, apoi ne ocupăm de restul.

Oftă.

– Higgins, puteți să-mi explicați de ce ați vrut să ne vedem aici? Vă așteptam la Yard!

– Nu vreau să fiu pedant, dar trăiți într-o atmosferă prea închisă. Totuși, este adevărat că...

– Ați scos ceva de la Indira Li?

Higgins spera ca cei de la Harborow să fi renunțat la câteva modele fanteziste, care, în scurtă vreme, riscau să îi strice reputația de croitorie de clasă. Observând că Scott Marlow e din nou pe picior de plecare, și el își reluă mersul.

– E simpatică hoața asta. Cred că noi suntem vinovații, superintendente.

– Pardon?

– Da, vinovați că am primit-o prost în Anglia. Fata a devenit marioneta unui individ odios.

– Știți cum îl cheamă? Întrebă Scott Marlow nerăbdător.

– Indirei îi e frică de dumneavoastră, de severitatea dumneavoastră. Sunt nenumărate feluri de a-i prezenta cazul. Cunosc influența pe care o aveți asupra avocaților, superintendente.

Scott Marlow ezita. Higgins avea una dintre acele slăbiciuni care îi atrăseseră blamul moral al superiorilor.

– E de înțeles, eu...

– Am cuvântul dumneavoastră?

Superintendentul își aranjă pantalonii în timp ce mergea.

- Da, zise el.
- Individul se cheamă William W. Dobelyou. Am adresa lui. El n-o să fie probabil acolo, dar veți descoperi fără îndoială indicii interesante.
- Scott Marlow strigă după un taxi.
- Repede, la Yard! Îi ordonă șoferului.
- În locul dumneavoastră, îl sfătui Higgins în timp ce se așeza, aș rămâne evaziv în timpul conferinței de presă.
- Nu-l credeți vinovat pe acest Dobelyou?
- Sigur că da! Este un hoț. Arestarea lui mi se pare indispensabilă.
- Și dacă a plecat...
- Și dacă a plecat e din cauză că îi e frică.
- Subtilitățile lui Higgins îl iritau câteodată pe Scott Marlow.
- William W. Dobelyou nu avea să rămână pentru multă vreme liber, iar Scotland Yard-ul avea să facă tot posibilul în această privință.
- Higgins?
- Da?
- Țin să vă spun că ați făcut o treabă excelentă.
- Să fiu sincer, superintendente, nu sunt convins de asta. Cred că o să dorm la Londra în această noapte, pentru a fi gata de treabă mâine de dimineață.
- Dar... Ce vreți să faceți?
- Să merg la înmormântarea lui Frances Mortimer.

-10-

Frances Mortimer nu-și scrisese testamentul și nimeni nu-i cunoștea ultimele dorințe. Soțul său hotărâse să o înmormânteze în cavoul familiei de la Romney Marsh, o mică localitate din ținutul Kent, la est de Londra.

Deși se apropia miezul toamnei, era timp frumos. Soarele încălzea destul de bine, înseninând verdele palid al pajiștilor din împrejurimi, unde oile își vedeau liniștite de treburile lor.

Întregul sat era surprins de năvala automobilelor superbe – un dric nou de marcă și un cortegiu funerar, pe cât de pompos, pe atât de restrâns. Vechea biserică, mică și liniștită, adăpostea un altar ieșit din comun, din care pastorul, venit din Cantorbery, rosti un lung și emoționat omagiu defunctei.

În spate, în apropiere de agheazmatar, Higgins căuta în van să se încălzească. Mirat de temperatura de afară, nepotrivită pentru perioada aceea din an, fusese la fel de surprins de frigul din biserică.

Percheziția de la domiciliul lui Dobelyou, magistral condusă de superintendentul Marlow, dusesse la descoperirea unor opere de artă și bijuterii aparținând proprietarilor vilelor prădate. Scott Marlow putea să se laude că a dat lovitura, prinzând căpetenia „bandei anticarilor”. Nu mai avea de așteptat decât arestarea lui Dobelyou, care probabil se ascundea pe la vreun infractor.

Marlow îl luase pe Higgins în vechiul său Bentley, cumpărat de ocazie, încântat să lase în urmă capitala și să se bucure de o plimbare câmpenească, odihnitoare astfel pentru articulațiile sale. Fostul inspector-șef îl rugase pe Marlow să se țină la distanță și să observe.

Încă de la începutul acelei zile triste pentru familia Mortimeri, Higgins privea și asculta în jurul său. Nimeni nu-i atrăgea atenția.

Observase, de asemenea, surprinzând frânturi de conversație, că o parte însemnată din familie „uitase” să vină la înmormântare, temându-se de blestemul mumiei de care Anglia întreagă vorbea din ce în ce mai mult. Higgins se intersectase cu personalități de la British Museum, cu oameni politici, reprezentanți ai asociațiilor caritabile și cu inevitabilii profesioniști ai ceremoniilor organizate în cea mai strictă intimitate, fără să-i socotească pe jurnaliștii cu aparatele de fotografiat indiscrete.

Nu departe de Higgins, Barry, șoferul familiei Mortimer, care își luase o alură de seducător, nu părea să fie deloc în

largul lui. Higgins se apropie de el și îi vorbește încet, în timp ce râsuna o odă de Purcell.

– Ce tragedie, nu-i așa? Doamna Mortimer era o femeie atât de minunată!

– Sunteți un prieten de familie? Întrebă Barry neîncrezător.

– Un prieten de departe. Frances Mortimer nu avea dușmani, după știința mea. Moartea ei este de neînțeles.

– Așa se zice, îi răspunse Barry, sigur pe el.

O lady de vârstă considerabilă se întoarse spre ei și tuși, aruncându-le o privire răutăcioasă. Higgins îi surâse și își propuse să-l mai întrebe pe șofer despre deplasările lui Frances Mortimer. Așa-zii oameni de calitate nu prea le acordă atenție servitorilor.

Odată terminată slujba, întreaga adunare se îndreptă spre cimitirul din apropiere. Higgins remarcă o femeie la vreo patruzeci de ani, cu trăsături dure și privire severă, care se tot uita la ceas. Părea plictisită și nu acorda niciun pic de interes înmormântării. Higgins îi făcu loc să treacă. Acea persoană care nu avea nimic vulgar dădea impresia de răceală.

Higgins i-o arată lui Barry.

– Nu prea e în apele ei!

– Puteți spune și asta! Sunteți cu adevărat un prieten de familie?

– O știam mai ales pe doamna Mortimer, continuă Higgins, sigur că nu va fi contrazis.

– Ah... Vă sfătuiesc să nu-i vorbiți prea mult acestei doamne despre ea. E vorba despre menajeră, Agatha Lillby, care o îndrăgea foarte mult pe prima doamnă Mortimer.

– Nu pe a doua?

Barry se închise în sine ca o stridie.

– De ce vă interesează asta, domnule?

– Vă asigur că vom mai vorbi, conchise Higgins, îndepărtându-se pentru a lua parte la sfârșitul ceremoniei.

Se pregătea coborârea coșciugului în groapă. Pastorul făcea din nou apel la talentele sale oratorice.

Higgins era nemulțumit de mersul anchetei. Descoperise cel puțin o persoană care nu o simpatiza pe Frances Mortimer. Fără îndoială, Agatha Lillby nu avea nicio legătură directă cu omorul, dar putea să contribuie la elucidarea cauzei.

În primul rând al celor prezenți la ceremonie erau Sir John Arthur Mortimer și fiul său. Higgins găsisese un loc perfect – în stânga mulțimii, în spatele unui platan – pentru a-i observa în voie. Marlow stătea în partea opusă.

Sir John Arthur Mortimer, îmbrăcat cu un costum sobru, purta doliu de o demnitate fără egal. Înalt, elegant, era unul dintre reprezentanții remarcabili ai vechii aristocrații britanice, ai cărei membri erau educați, adesea cu duritate, să-și stăpânească bucuriile și durerile. Acel bărbat avea renume și avere, dar prima sa soție murise într-un accident de mașină, iar a doua fusese omorâtă în condiții oribile și misterioase. Povara era greu de dus și nu oricine i-ar fi făcut față. Desigur, după decesul lui Frances, Sir Mortimer își anulasese călătoriile, conferințele, seminarele. Se ascundea în biroul conacului său ca un animal rănit într-o vizuină. Dar în ziua aceea se comporta la înălțimea rangului său. Prima dată, luă busuiocul și binecuvânta coșciugul soției sale.

Philipp Mortimer făcuse efortul să-și pună un costum sobru și o cravată, deși lui nu-i plăceau decât ținutele sportive. Era tras la față, ca și cum și-ar fi revenit dintr-o boală. Tinerețea părea să-l fi părăsit. Philipp nu scăpa din ochi coșciugul lui Frances, ca și cum privirea lui ar fi fost legată de el pentru veșnicie.

Higgins fu mirat de profunda deosebire între tată și fiu. Poate nu era decât o aparență, dar cei doi nu se înghițeau deloc.

Momentul final se apropia. Frances Mortimer avea să fie înghițită în curând de măruntaiele pământului. Groparii coborâra coșciugul greu în cavou. Mortimer-tatăl și fiul primiră condoleanțe.

În vreme ce lumea se risipea, un bărbat într-un costum deschis la culoare, nepotrivit pentru solemnitatea

momentului, se apropie de groapă și aruncă un trandafir roșu, pe care Higgins îl socoti de o calitate îndoielnică.

Câteva persoane, printre care și Sir Mortimer, remarcară gestul. Savantul își părăsi fiul și merse grăbit spre bărbatul pe care îl prinse de brațul stâng.

– Nu te-a invitat nimeni, Tumberfast! Prezența ta aici este inadmisibilă. Pleacă imediat!

– Trandafirii erau florile preferate ale doamnei Mortimer, răspunse cu ciudă Eliot Tumberfast. Am dreptul să-i aduc un ultim omagiu.

– Dacă nu dispari, spuse profesorul cu un ton glacial, plin de ură, nu răspund de reacțiile mele!

Tumberfast se retrase, temându-se de o lovitură urâtă.

– Nu vă meritați soția, domnule! Vă disprețuiesc!

– Dispari, Tumberfast!

Egiptologul simți că șeful său e pe cale să răbufnească, îi aruncă o privire furioasă, apoi se întoarse. Higgins se gândi că este momentul potrivit să-l abordeze pe Sir John Arthur Mortimer.

– Scuzați-mă că vă deranjez în asemenea împrejurări dureroase. Numele meu este Higgins. Ați avea bunăvoința să-mi acordați o întrevedere la domiciliul dumneavoastră londonez?

Încă fierbând de nervi, savantul îl țintui pe Higgins cu oarecare uimire.

– Din partea cui, vă rog?

– A Scotland Yard-ului.

– Am răspuns deja întrebărilor de rutină ale unui superintendent al cărui nume îmi scapă.

– Scott Marlow, preciză Higgins.

– Da, cam așa ceva... De ce să mă mai supăr o dată?

– Întrebările mele, Sir, nu vor fi de rutină.

Chipul profesorului rămase impasibil.

– Vă voi primi de îndată ce va fi posibil, domnule Higgins!

– Vă mulțumesc, Sir John Arthur. Vă rog să primiți condoleanțele mele cele mai sincere!

Cei doi bărbați se salutară. John Arthur Mortimer se întoarse la grupul de prieteni și rude care îl așteptau.

Higgins fu ultimul care plecă din cimitir. Depuse un ultim gând la mormântul lui Frances, care făcuse fără îndoială greșeala de a trezi prea multă dragoste în jurul ei. Îi promise că timpul nu va ascunde acea crimă cu o cupolă de plumb.

-11-

Trecuseră deja niște ani de când Higgins nu mai vizitase sălile de la British Museum, cel mai mare muzeu din lume. Acordă o atenție specială colecțiilor de egiptologie, citind notițele explicative care însoțeau nenumăratele capodopere expuse.

Întrevederea sa cu profesorul Mortimer nu era programată decât spre începutul după-amiezii. Higgins telefonase de la Scotland Yard, cu sprijinul superintendentului Marlow, care, dis-de-diminează, se arătase strălucitor în conferința de presă ce anunța destrămarea bandei de anticari și arestarea viitoare a asasinului lui Frances Mortimer. Ținând seama de sfatul lui Higgins, superintendentul evitase să pronunțe numele lui Dobelyou.

Privind de aproape mumiile și sarcofagele din sălile 60 și 61, Higgins se gândi că vechii egipteni rezolvaseră, cel puțin în parte, enigma morții. Exista încă viață în acele chipuri de morți, iar în jurul corpurilor de lemn sau de piatră plutea un parfum de reînviere. Nu se vor elibera oare într-o zi acele mumii de bandajele lor?

* * *

Deschizând ușa clădirii administrative din British Museum, Higgins se lovi de un înfricoșător cerber în uniformă. O insignă agățată de vestă îi preciza numele: J.J. Battiscombe.

– Nu mai ești paznic de noapte, domnule Battiscombe?

– Ei bine... Nu, răspunse fostul militar surprins. Am cerut mutarea la serviciul de zi, după toate evenimentele. Dar...

– Scotland Yard. Mă ocup chiar de acele evenimente.

J.J. Battiscombe își reluă poziția.

– Tot ce am spus a fost sub jurământ, riguros și exact. Nu mai am niciun cuvânt de adăugat.

– Nu mă îndoiesc nicio clipă de asta, domnule Battiscombe. Ai luat vreodată somnifere?

– Niciodată! Zise bărbatul revoltat.

– În noaptea crimei, la ce oră ai luat serviciul în primire?

– La 21.00. Trebuia să fiu înlocuit la ora trei dimineața.

– Între ora 21.00 și ora sosirii lui Frances și Philipp Mortimer, n-a intrat nimeni în muzeu?

– Nimeni.

– Și dacă ai fi ațipit, ar fi putut intra cineva în clădire?

– Eu nu ațipesc niciodată!

– În afara acelei seri, din cauza somniferului care ți s-a pus în termos...

– Asta a fost tentativă de asasinat! Se înfurie J.J. Battiscombe. Dar eu sunt uns cu toate alifiile! N-am ațipit nicio clipă!

– Când a venit doamna Mortimer, ai remarcat ceva ieșit din comun?

– Nu... Ah, ba da! A trecut prin fața mea fără să se oprească, așa că am fost obligat să-i rog și pe ea și pe tânărul care o însoțea să semneze în registru.

– N-ai fost surprins de prezența unei mumii la locul crimei, domnule Battiscombe?

– Ba da, ca toată lumea...

– Mai mult decât atât, știi că mumia asta este cea furată acum trei luni, despre care s-a tot vorbit atât? Erai de serviciu când a avut loc furtul?

– Nu se știe precis când s-a întâmplat. Profesorul Mortimer era plecat într-un turneu de conferințe pentru cincisprezece zile. Când s-a întors la birou, mumia dispăruse.

– Crezi în mumii care merg, domnule Battiscombe?

Paznicul de noapte se întreba dacă inspectorul de la Scotland

Yard nu e puțin cam sărit de pe fix.

– Ei bine...

– Hai să lăsăm asta! Hotărî Higgins. Furtul pieselor elenistice rare nu ți se pare cam suspect?

– În ce sens?

– Cei doi indivizi, Indira Li și bărbatul care a fugit, erau bine informați și organizați.

– Știți, explică J.J. Battiscombe, savanții sunt flecari. Se entuziasmează pentru descoperirile lor, vorbind vrute și nevrute. Indira Li n-a trebuit decât să plece urechea la spusele vreunuia dintre specialiștii însărcinați să studieze lotul de piese.

– Și dacă ți-ai pus chiar tu droguri în ceai, domnule Battiscombe?

Paznicul se făcu alb ca varul. Higgins credea că drogurile puse în ceai nu ar fi trebuit să-i schimbe gustul. Pentru J.J. Battiscombe nu exista nenorocire mai mare decât să fie bănuț de Scotland Yard. Încremenit de spaimă, nu-și găsea cuvintele. Dacă Higgins i-ar fi cerut, J.J. Battiscombe i-ar fi întins mâinile ca să fie încătușat.

– Condu-mă până la tabloul de serviciu! Îi ceru Higgins.

Cei doi urcară la primul etaj. Battiscombe scoase cheia de la biroul profesorului Mortimer și i-o dădu lui Higgins, care o privi îndelung. Era cât se poate de banală, și totuși îi făcu o schiță pe una dintre paginile carnetului său negru. Nimic nu ar fi fost mai ușor pentru un specialist decât să o reproducă. J.J. Battiscombe, încremenit ca o mumie, părea să-și aștepte pedeapsa.

– Declarațiile date nu sunt prea convingătoare, domnule Battiscombe, reluă Higgins, tot forțând cheia, încercând să o rupă sau să o îndoiaie. Mă întreb dacă nu cumva ai inventat bărbatul despre care pretinzi că a fugit.

– Dar, protestă, în sfârșit fostul militar, l-a văzut și șoferul lui Sir John Arthur!

– Exact, admise Higgins. Mai e totodată și pantalonul pătat. Raportul de la Scotland Yard precizează că e vorba de apă și nu de ceai. Deci nu te-ai murdărit dumneata în persoană.

J.J. Battiscombe era înspăimântat. Acel inspector în aparență binevoitor îl tortura. Privea cercetător cel mai mic detaliu. Ca și cum interlocutorul său nu mai exista, Higgins analiza celelalte chei ale tabloului de serviciu.

– Un fost militar știe să folosească o armă de foc, observă el cu un aer indiferent. Ai vreuna în posesie, domnule Battiscombe?

– Nu, domnule, mormăi paznicul.

– Cred că ai face bine să te întorci la post. Ne vom revedea în curând, fără îndoială!

-12-

Eliot Tumberfast cerceta sub lupă coloanele de hieroglife ale unui papirus al dinastiei a douăzeci și una. Absorbit de munca delicată, tresări când ușa biroului se deschise brusc.

– Veniți repede, domnule Tumberfast! E cineva în biroul profesorului Mortimer!

Tânărul panicat era unul dintre studenții care colaborau cu Eliot Tumberfast. Fiind specialist în Textele sarcofagelor, nu trecea drept un simplu slujbaş.

Tumberfast își lăsa lupa și ieși din birou. Studentul nu îndrăzni să-l urmeze, preferând să vegheze asupra papirusului.

Zgomote ciudate se auzeau dinspre locul crimei. Părea că sunt mutate mobile, obiecte diverse, iar o cheie se răsucea în broască. Lui Eliot Tumberfast i se păreau adevărate sunete de dincolo de mormânt, care îi înghețară sângele în vene. Dintr-odată, ușa se întredeschise. Se închise la loc. Continuă să se deschidă și să se închidă până în clipa în care se deschise de tot. Tumberfast, încremenit, era pregătit să vadă ivindu-se o mumie.

Nu era vorba însă decât de un bărbat mai degrabă îndesat, cu o mustață cenușie, îmbrăcat cu un elegant costum bleumarin.

– Ce... Ce faceți aici?

– Bună ziua, domnule Tumberfast. Mă numesc Higgins și aparțin de Scotland Yard. Ne-am întâlnit la înmormântarea doamnei Mortimer, dacă nu mă înșel?

Eliot Tumberfast stătea în spatele biroului. Higgins privea sarcofagele așezate lângă perete, de parcă ar fi fost capabil să descifreze simbolurile și hieroglifele care le decorau, de la piept până la picioare.

– Ce fac eu aici, domnule Tumberfast? Cercetez. Caut să înțeleg. Locul unei crime oferă mereu indicii, cu condiția să studiezi ordonat și cu metodă, pentru a găsi toate soluțiile ascunse. Am apreciat gestul dumneavoastră de la cimitir.

Higgins evită subiectul delicat al trandafirului. Dacă el însuși ar fi avut de onorat memoria unei femei, ar fi ales o specie rară și prețioasă.

– Sunt dat peste cap de tragedia morții doamnei Mortimer, mărturisi Eliot. Era o femeie excepțională!

– Nu cred că simțiți aceeași admirație pentru soțul său, zise Higgins, care urmărea cu interes o hieroglifa înfățișând o bufniță privită din față, cu o privire inchizitorială.

– Nu am nimic de spus despre profesorul Mortimer. Dumnealui este șeful meu, eu îi sunt subaltern. Trebuie să ne acomodăm unul cu celălalt.

– Dacă mi-amintesc bine, i-ați aruncat câteva vorbe disprețuitoare pe deasupra mormântului soției sale.

Stânjenit, Eliot Tumberfast își încrucișă brațele, căutând un sprijin.

– M-a luat gura pe dinainte. Trebuie să mă înțelegeți. Mortimer este atotputernic, dar nu mă ajută deloc în carieră. Am păreri în mai multe domenii, dar nu le acceptă prea des, iar etica științifică nu mă lasă să renunț la ele.

– Omul cinstit are la urma urmei de câștigat, îi aminti Higgins, lăsând sarcofagele pentru a cerceta o serie de

instrumente destinate autopsiei mumiiilor.

– Despre această mumie faimoasă ce credeți, domnule Tumberfast?

– Mi-a cauzat destule neplăceri, răspunse egiptologul, ajungând spre marginea biroului, vrând să nu-l piardă pe Higgins din vedere. A fost furată din biroul lui Sir John Arthur, și eu am fost bănuț pentru asta! Nici nu vă închipuiți cât de tare m-a rănit această acuzație!

– După părerea dumneavoastră, mumiile văd pe întuneric?

– Ce spuneți, domnule inspector?

– Ei bine, reluă Higgins senin, depoziția lui Philipp Mortimer și a paznicului de noapte, J.J. Battiscombe, arată faptul că biroul era cufundat în întuneric când ușa a fost deschisă. Atunci, mă întrebam...

Higgins mânua un scalpel asemănător cu cel al unui chirurg. Îl așeză cu grijă printre celelalte instrumente de disecție. Eliot Tumberfast părea să fi căzut pe gânduri.

– Acest fapt nu are fără îndoială nicio legătură cu ceea ce vă interesează, dar vechile texte afirmă că erau deschise gura și ochii mumiei pentru ca ea să poată vorbi și vedea din nou, odată reînviată.

– Interesant! Vechii egipteni aveau multe cunoștințe ciudate.

– Pasionante, vreți să spuneți! Se înflăcără Eliot Tumberfast. Sunt convins că vraja lor a învins secretul morții. Vă voi dovedi. Pentru cine știe să citească aceste hieroglife, există destul de multe mistere revelate.

– Profesorul Mortimer este de aceeași părere cu dumneata? Îl întrebă Higgins, luându-și notițe în carnetul negru.

– El vede egiptologia din altă perspectivă.

Higgins desenă un plan al biroului-laborator.

– Nu-mi amintesc prea bine ce ați spus în legătură cu seara crimei. Vă aflați în biroul dumneavoastră?

– A, nu! Exclamă Eliot Tumberfast. Lucram cu șeful meu, la el acasă, în conacul de la Mayfair.

– Unde mi-e capul? Se tângui Higgins. Chiar superintendentul mi-a spus că v-ați ciocnit de el când ieșeați din conac. I-ați părut destul de supărat.

– Aveam de ce! Tocmai îi propusesem profesorului un program formidabil de săpături arheologice, pe trei ani. Eram convins că vom descoperi mormântul lui Imhotep. Vă dați seama?

– Desigur, zise Higgins. Profesorul Mortimer nu v-a crezut?

– Nu. Chiar m-a insultat, punându-mi la îndoială competența. Am încercat totul pentru a-l convinge.

– Aveți o meserie pasionantă, domnule Tumberfast. Din nefericire, eu nu știu prea multe din egiptologie. Mi-ați putea traduce hieroglifile care se află pe aceste sarcofage?

Eliot Tumberfast șovăi.

– Am mult de lucru. Vă rog să mă scuzați, domnule inspector!

Higgins se îndreaptă spre încăperea din fund, acolo unde Frances Mortimer trăise în mod tragic ultimele momente din viață. Lângă biblioteca de acaju era un dulap cu diverse lucruri. Sir Mortimer îi spusese superintendentului Marlow că soția sa se dusesese la British Museum pentru a căuta un dosar de care avea nevoie. În apropiere de Frances Mortimer se găsisse un suport de carton roșu ce conținea câteva file. Era pe primul raft al dulapului, lângă alte dosare. Higgins îl găsi cu ușurință, îl deschise și luă niște notițe în carnetul său negru. Era vorba de un dosar tehnic despre mormântul generalului Horemheb din Memphis, concesionat de Egipt Exploration Society.

* * *

Eliot Tumberfast auzi un scârțâit provenind de la ușa biroului său, ce se deschidea încet, foarte încet. Încremenit, egiptologul rămase nemișcat pe scaun, cu lupa de lucru deasupra papyrusului pe care îl studia. În clipa în care se

ridica, ușa se închidea, cu aceeași mișcare lentă exasperantă. Eliot Tumberfast lăsă lupa, retrase masa de lucru și merse spre prag cu pași siguri, hotărât să identifice sursa neplăcută de zgomot.

Mânerul se mișcă din nou. Eliot Tumberfast deschise ușa brusc. Pe culoar, inspectorul Higgins rămase nemișcat.

– Dumneavoastră erați... Mai aveți nevoie de altceva?

– Nu, domnule Tumberfast. Răsucesc de mai multe ori mânerul ușii. Ne vom revedea curând fără îndoială.

Egiptologul îl privi îndepărtându-se pe acel ins curios și inoportun, cu alură liniștită și cu mers sacadat. Ridică din umeri și se întoarse la bucata sa de papirus.

-13-

Higgins și superintendentul Marlow luară prânzul împreună. Marlow îi propusese fostului inspector-șef un restaurant la modă, dar Higgins refuzase, invitându-l pe Marlow la The Hunting Lodge, unde se servea spinare de iepure cu cireșe de o calitate rezonabilă. Fără să se lase rugat prea mult, superintendentul acceptase să guste un vin **brouilly** pe care patronul îl păstrase pentru clienții obișnuiți.

Așezat confortabil pe bancheta de piele neagră, Scott Marlow se simțea excelent.

– Am o veste bună, îl anunță pe Higgins, care privea cu un ochi critic gravurile de vânătoare agățate pe pereți. Suntem pe urmele lui Dobelyou. Doi dintre infractori au ciripit. Se ascundea în Comouailles, fără îndoială pentru a încerca să părăsească Anglia. Arestarea sa nu mai este decât o chestiune de ore. Are un cazier... Știi că este bănuț până și de crimă în Ceylon, țara sa de origine?

Un englez de familie bună avea ceva probleme să înlocuiască numele „Ceylon” cu modemul „Sri Lanka”.

– Treaba asta nu este deloc în favoarea lui, admise Higgins.

– E cea mai neînsemnată pată din cazierul lui.

Higgins scoase carnetul negru pe masă, îl deschise și consultă o pagină, în vreme ce superintendentul degusta un pahar de **brouilly** servit la temperatura ideală.

– Îți amintești de dosarul roșu?

– Bineînțeles, răspunse Marlow. Cel pe care l-am găsit în preajma doamnei Mortimer. A fost fotografiat și pus pe o etajeră. Nu văd de ce...

– Foile erau în dezordine?

– Din câte îmi amintesc, nu.

Higgins se uita în sus, ca și cum ar fi remarcat ceva surprinzător. Superintendentul profită de acest moment pentru a-și mai turna un nou pahar.

– Cred că am înțeles cum asasinul, uman sau suprauman, a putut să se ascundă și să fugă.

Scott Marlow se înecă.

– Ce ai spus?

– Frances Mortimer a fost omorâtă de cineva care se afla în biroul soțului său, dacă e să dăm crezare declarațiilor martorilor. Trebuie aflat însă felul cum s-a întâmplat, dar asta nu ne dă răspunsul nici la întrebarea „de ce” și nici, mai ales, la întrebarea „cine” a omorât-o.

Higgins vorbea cu el însuși. Superintendentul era fascinat de comportamentul colegului său, de parcă ar fi asistat la un număr de magician.

– Din cauza cărui fapt...

– Doar prin ordine și metodă, domnule superintendent! Mi-ar plăcea să examinez corpul îndeaproape.

– Raportul de autopsie v-a fost trimis! Și nu știu dacă o exhumare a doamnei Mortimer...

– Nu va fi necesară. Mă refeream la mumie.

Scott Marlow uitase să bea și să mănânce, în vreme ce Higgins rupea cu grijă o parte din plăcinta de lămâie cu cremă de vanilie.

– Să nu uităm, adăugă el, că mumia este martorul nostru cel mai important. Ea este ultimul „martor” care s-a aflat în

preajma doamnei Frances Mortimer.

Superintendentul nu era prea hotărât dacă să-l urmeze pe Higgins pe acea pistă. Era convins că fostul inspector-șef evită să vorbească despre esențial.

– Higgins, doar nu credeți totuși că mumia asta...

– Nu cred nimic până nu o întreb, domnule superintendent!

* * *

Mumia era musafirul cel mai neobișnuit de la morga centrală din Londra. Înalți funcționari de la poliție și de la secția de cultură se băteau pentru note interpușe pentru a decide destinul acelui cadavru foarte vechi, pe care British Museum dorea să-l recupereze.

Higgins ajunse în fața mumiei aflate pe o masă sterilă dintr-o cameră minusculă, înghețată, zugrăvită în alb. Rămășițele omenеști aparțineau unui bărbat de vreo cincizeci de ani, potrivit primelor rapoarte științifice. Trăise spre mijlocul primului secol înainte de Hristos. Cea mai însemnată parte a bandajelor era deșirată, lăsând să se vadă o piele uscată, crăpată; în locul inimii avea o gaură cu margini neregulate, care fusese lărgită pentru a scoate ceva de acolo. Craniul îi fusese decalotat. Piciorul stâng era rupt, iar osul scos spre exterior. Mai multe degete de la mâna dreaptă lipseau și, exceptând degradarea provocată de scurgerea timpului, se vedea că mumia fusese torturată.

Higgins o privi îndelung. Nu resimțea nicio atracție morbidă, dar acel cadavru martirizat, unic în istoria crimei, era fără îndoială un indiciu esențial pentru a-l descoperi pe asasinul lui Frances Mortimer.

–14–

Agatha Lillby tocmai terminase de călcat o cămașă a lui Sir John Artur Mortimer, când se auzi soneria de la ușa cu grilaj.

Enervată, își scoase șorțul de dantelă și îl puse într-un cuier. Era ora 15.00 și ploua.

Agatha Lillby ieși din spălătorie, se îndreptă spre ușa de la intrare a conacului, o deschise și o pormi spre poartă, unde zări silueta îndesată a unui bărbat cu mustață cenușie.

Declanșă sistemul de deschidere a grilajului. Higgins merse lent de-a lungul aleii, privind în dreapta și în stânga, asemenea unui explorator care cucerește un teritoriu necunoscut. Purta o șapcă cu pătrate mari maro și un impermeabil Burberry.

Sub privirea nerăbdătoare a Agathe, fostul inspector-șef urcă liniștit treptele, ridicând capul pentru a admira fațada clădirii.

– Am o întâlnire cu Sir John Arthur Mortimer. Ați putea, vă rog, să-l anunțați?

Agatha i se părea o femeie atrăgătoare. Cei patruzeci de ani ai săi nu s-ar fi văzut atât de bine dacă ea nu ar fi adoptat atitudinea rigidă și cocul de față bătrână. Fără îndoială că îi ascundea adevărata identitate, se gândea Higgins, care se lăsă condus până la biroul stăpânului casei. În trecere, remarcă luxul vechii locuințe, scara de marmură, covoarele de epocă de bun gust, atmosfera un pic cam rece a holurilor. Totul emana vechea noblețe britanică altădată stăpânitoare a lumii.

Un tânăr bărbat se lovi de Agatha fără să-și ceară scuze. Higgins se așeză în mijlocul holului, astfel încât acest personaj atât de grăbit să fie nevoit să se oprească.

– Domnule Philipp Mortimer... Bucuros să vă întâlnesc.

Philipp Mortimer abia dacă îi aruncă o privire lui Higgins.

Îmbrăcat cu o pereche de blugi și cu un bluzon de piele, fiul lui Sir John Arthur semăna mai degrabă cu un boschetar din cartierele periferice decât cu moștenitorul unei familii ilustre.

– Higgins, de la Scotland Yard, se prezentă inspectorul. Mi-aș dori să stau de vorbă cu tine.

Încruntat, Philipp reuși să se strecoare între perete și polițist, fără ca fostul inspector-șef să încerce să-l rețină.

Tânărul se îndreaptă grăbit spre scară.

– Dificil tânăr! Îi spuse Higgins Agatheii.

– Dacă vreți să mă urmați... răspunse Agatha pe un ton acru.

În clipa în care Higgins intră în biroul lui Sir John Arthur, se auzi un zgomot puternic de motor. Fără să-l privească pe profesor, Higgins se grăbi spre una dintre ferestre, dădu la o parte draperia și îl văzu pe Philipp Mortimer cocoțat pe o motocicletă puternică, un BMW K 100, demarând în trombă.

Motocicleta străbătu alea cât ai zice pește. Philipp deschise grilajul, îl închise la loc și dispăru.

– Scuzați-mă, domnule profesor, spuse Higgins întorcându-se. Aveam de verificat un detaliu important.

Sir John Arthur se ridicase, în mod vădit nemulțumit. Agatha rămăsese înțepenită în pragul ușii.

– Poți pleca, Agatha.

Femeia dispăru, închizând ușa cu duritate.

– Mulțumesc că m-ați primit. Mi-ar fi plăcut să stau de vorbă cu fiul dumneavoastră, Philipp, dar mi se pare că el este un caracter mai degrabă liber.

– Trebuie să-l înțelegem, inspectore. Philipp este tulburat, o iubea foarte tare pe Frances. După moartea mamei sale, această nouă lovitură a sorții este foarte dureroasă. Pentru un tânăr cum este el, destinul se dovedește nemilos.

– Un destin manevrat de mâna unui criminal. Fiului dumneavoastră îi place să meargă cu motocicleta?

– Destul pentru a conduce una de calitate. Am preferat să-i dăruiesc acest BMW, deși mi-e groază de motociclete, decât să-l văd cum riscă enorm conducând o marcă de proastă calitate. Cu toate acestea, fiul meu a primit o educație serioasă.

Nu mă înscriu în acea categorie de părinți care le oferă copiilor bani la discreție.

– Acea categorie este periculoasă, comentă Higgins, care mergea de la o fereastră la alta. Aveți o locuință atât de

frumoasă, Sir John Arthur! Credeți că voi avea plăcerea să vorbesc cu Philipp în seara aceasta?

– Mi-e teamă că nu.

– De ce?

– Când Philipp pleacă la o oră ca asta, nu revine înainte de miezul nopții.

Higgins se miră și se întristă deopotrivă că nici tatăl, nici fiul nu erau unul pentru celălalt un sprijin în acel moment de cumpănă. Însă constatarea nu-l împiedică să observe obiectele vechi din biroul savantului.

– Aveți o colecție impresionantă de amulete. Spuneți-mi, aveți idee unde se duce fiul dumneavoastră când pleacă de acasă?

– Probabil într-unul dintre locurile sale preferate. La tirul de pe Oak Street sau în vreun bar de pe docuri care se cheamă Degradare, Damnare și Moarte.

Higgins se opri în fața a două măști mumificate.

– Ciudate figuri... Mă întreb dacă egiptenii au descoperit secretul morții.

– Baliverne! Declară savantul iritat. Scorneli scriitoricești care circulă în număr mare. E suficient de mult de lucru în egiptologie ca să nu ne împiedicăm de idei atât de prostești.

Higgins era nas în nas cu măștile, ca și cum ar fi căutat ceva în privirea fixă a mumiiilor.

– Fiul dumneavoastră trage bine cu arma?

– Practică acest sport de la vârsta de doisprezece ani. Din păcate, l-a ales împotriva preferinței tradiționale a familiei pentru scrimă.

Cu colțul ochiului, bărbatul de la Scotland Yard îl urmărea pe profesor. Era o tehnică veche, pusă la punct de Higgins: să fie cu ochii în patru, ca o albină. Ținea de antrenament. Sir John Arthur părea copleșit de situație. Dosarele adunate în jurul său nu erau acolo să-l liniștească sau să-l decupleze de la realitate.

Bărbatul se ținea bine, emana noblețe și prestanță și știa să-și disimuleze admirabil durerea, care se ghicea însă în

fiecare cuvânt ori gest de-al său.

– Pot să mă uit? Întrebă Higgins, arătând spre volumele groase din bibliotecă.

Cărturarul dădu din cap, indiferent. Higgins răsfoi **Dicționarul german-egiptean** în cinci volume, **Bibliografia topografică** a lui Porter și Moss și alte câteva monumente de erudiție. În spatele unui **in-folio** legat în piele având ca subiect Valea Regilor, Higgins zări un magnetofon de origine japoneză.

– Am văzut unul asemănător în biroul dumneavoastră de la British Museum, remarcă el. Folosiți un asemenea tip de tehnică?

Mortimer schiță un surâs trist.

– Egiptologia este o știință, inspectore, care nu se deține însă de tehnicile modeme. Chiar dacă aspectul unor astfel de obiecte este îndoielnic, ele sunt foarte necesare pentru înregistrarea rapoartelor sau pentru pregătirea diverselor articole.

Ignorând magnetofonul, Higgins deschise unul dintre volumele dicționarului, iar în fața lui apărură coloane întregi de hieroglife.

– Trebuie să fie o limbă foarte greu de învățat.

– Mi-au trebuit mai bine de cincisprezece ani de studii pentru a începe să o stăpânesc.

– Presupun că doamna Mortimer împărtășea pasiunea dumneavoastră pentru vechiul Egipt.

– Nu chiar. Frances...

Egiptologul își duse mâna dreaptă la ochi, ca să ascundă niște lacrimi gata să izbucnească. Trecu un minut lung de tristețe mocnită, în care profesorul suflă într-o batistă.

– Scuzați-mă. Încă mă resimt după o gripă urâtă.

Higgins întoarse discret capul într-o parte. Figura imperturbabilă a aristocratului tresări pentru o clipă, când inspectorul rosti numele soției sale.

– Frances nu suporta deloc Egiptul Antic, inspectore. Această veche civilizație o înfricoșă. O să-mi reproșez toată viața că am trimis-o la British Museum. O să mă simt mereu responsabil de uciderea ei.

– Erați bolnav, nu?

– Aveam migrenă și febră mare. Doctorul meu, domnul Matthews, m-a diagnosticat cu febră. Îmi era cu neputință să ies. A trebuit să renunț la seara pe care o planificasem. Eu și soția mea ar fi trebuit să mergem la Teatrul Național.

– Să vedeți Othello, despre care se vorbește atât?

– Da. Mi-a părut foarte rău că nu am putut să o însoțesc pe Frances, de aceea l-am rugat pe Philipp să-mi ia locul.

– Sper că sănătatea dumneavoastră...

– N-are nicio importanță acum.

Higgins se aplecă spre o cutie cu un capac de sticlă. În interior se afla un colier de lapislazuli.

– Albastrul acesta este inimitabil. Superintendentul Marlow crede că este pe urmele criminalului, iar arestarea lui e iminentă.

– Trebuie să se facă dreptate, spuse savantul cu o voce ușor tremurată de emoție, dar nimic nu o să o readucă la viață pe Frances.

– Am crezut adesea că sufletele victimelor își găsesc liniștea când crimele nu rămân nepedepsite.

Higgins reveni la măștile mumificate.

– Mă nedumerește un amănunt: mumia prezentă la locul crimei vă este cunoscută?

– Îmi amintiți de un scandal dureros, inspectore. Acest obiect prețios a fost furat când se afla în grija mea. Chiar eu am anunțat poliția și am depus plângere.

– Bănuiți pe cineva, în mod special?

– De ce credeți una ca asta?

– Am auzit că între dumneavoastră și subalternul dumneavoastră, Eliot Tumberfast, lucrurile nu mergeau prea bine.

Chipul profesorului se însuflește dintr-odată. Paloarea lăasă locul unei ușoare îmbujorări, dincolo de care se ghicea o posibilă enervare.

– Chiar am cerut să se caute în biroul său și să i se percheziționeze apartamentul.

– Nu i-ați acordat niciun pic de încredere.

John Artur Mortimer se ridică, foarte demn, cu pumnii încleștați.

– Eliot Tumberfast trece drept un egiptolog strălucit în ochii unora. Se fac deja trei ani de când lucrează sub conducerea mea. Îi va expira contractul în cinci luni și n-am nicio intenție să votez pentru rămânerea lui la British Museum!

Privind în jos, Higgins se plimbă dintr-o parte în alta a superbului covor iranien care acoperea aproape în întregime pardoseala biroului.

– Ce aveți de reproșat?

– Reproșurile sunt de natură strict profesională și vor fi discutate în fața unei comisii tehnice.

– Ciudat aspectul mumiei pe care am văzut-o la morgă! S-ar spune că a fost torturată, și am impresia că n-a terminat să ne spună ce e cu ea. Cine ar fi vrut să-i facă un așa rău? Știți pe cineva care urăște mumiiile?

Profesorul nu răspunse nimic. Întrebarea lui Higgins depășea limitele bunului simț.

– În seara crimei, ați vorbit timp îndelungat cu Eliot Tumberfast.

– Da, așa este, inspectore.

John Arthur Mortimer se așeză. Amintirea acelei seri triste îi reveni deodată în minte.

–15–

– Eliot Tumberfast, pentru a doua oară în mai puțin de un trimestru, a comis imprudența de a mă căuta acasă.

– Trebuie să fi avut motive foarte întemeiate, îi sugera Higgins, care se apropia de șemineul impozant din piatră.

În șemineu nu se vedea nici urmă de cenușă. Higgins tânjea după focul de lemn îmbietor pe care îl aprecia atât de mult, cuibărit în cea mai confortabilă canapea din casă, lângă Trafalgar, motanul lui siamez. Egiptologul greșise renunțând la căldura șemineului, căldură pe care niciun echipament modern nu ar fi putut să o înlocuiască.

– Da, sigur, erau motive urgente, după părerea lui. Tumberfast pretindea că a făcut o descoperire fundamentală.

– Ce descoperire?

– Că a găsit cu precizie unde este amplasat la Saqqara mormântul înțeleptului Imhotep. Că o să fie o descoperire mult mai impresionantă, fără îndoială, decât mormântul lui Tutankamon. I-am arătat, punct cu punct, timp de câteva ore bune, că raționamentele și deducțiile sale erau iluzorii, așa spune chiar nedemne de un adevărat om de știință. Individul voia să înceapă degeaba trei ani de săpături! I-am spus categoric că această tentativă de cacealma ar constitui sfârșitul carierei sale!

Sir John Arthur Mortimer vorbea cu patima omului ajuns pe culmile profesiei sale. Higgins era aplecat înspre șemineu, în ciuda artritei de care suferea.

– Dar... ce faceți?

– Propriul meu șemineu este destul de asemănător cu al dumneavoastră, explică Higgins. Mă uitam dacă hornul nu ascunde vreun indiciu.

Chipul profesorului se crispa.

– Dacă ați terminat cu întrebările, domnule inspector...

– Imediat, spuse Higgins. Am avut ocazia să mă uit peste dosarul pe care doamna Mortimer trebuia să vi-l aducă. Mărturisesc că n-am înțeles prea mare lucru. Despre ce e vorba, de fapt?

Bărbatul de la Scotland Yard își șterse degetele cu o batistă pe care o împături cu grijă.

– Erau niște notițe despre mormântul generalului Horemheb de la Saqqara.

– Succesorul celebrului Tutankamon?

Profesorul fu uimit.

– El însuși. Sunteți interesat de egiptologie, domnule Higgins?

– Oh, sunt un amator modest! Dinastiile antice mi se par fascinante. Pot să mă așez un moment?

– Bineînțeles.

Savantul își dădu seama în acel moment că inspectorul Higgins nu încetase să se foiască de când intrase.

– Mi-a trecut prin cap o idee ciudată, Sir John Arthur. În mod normal, dumneavoastră ar fi trebuit să mergeți să căutați dosarul?

– Exact.

– Și dacă dumneavoastră erați ținta asasinatului? Dacă moartea soției nu a fost decât o întâmplare groaznică?

Sub privirea atentă a lui Higgins, văduvul aproape că își pierdu echilibrul.

– Eu...

– Poziția dumneavoastră, notorietatea, averea, cariera remarcabilă, ambițiile politice pe care le năzuiți... Toate acestea stârnesc invidie. Aveți dușmani suficient de înrâncenați să vă dorească ce e mai rău?

Eruditul căzu pe gânduri.

– Nu știu ce să vă răspund.

– Eu cred că da. Discreția vă onorează, Sir John Arthur. Am auzit spunându-se, la British Museum, că asistentul dumneavoastră, Eliot Tumberfast, e vinovat că v-a agresat.

– Să nu exagerăm!

– A trebuit totuși să fie imobilizat și calmat. Sunt de părere că o atare acuzație poate avea ceva dramatic în ea, dar e necesar să se țină cont de ea.

Tăcerea profesorului fu grăitoare.

– Eliot Tumberfast a ajuns la dumneavoastră spre 7:15. A plecat spre miezul nopții, dând peste superintendentul

Marlow pe dalele din fața conacului. Spun bine?

John Arthur Mortimer fu de acord. Higgins avu senzația că smulge o mărturie împotriva voinței savantului, care astfel îl dezvinovăța pe Eliot Tumberfast.

– Mi-aș dori să-i adresez câteva întrebări menajerei dumneavoastră, Agatha Lillby. Ea l-a condus pe Eliot Tumberfast în birou?

– Da, răspunse egiptologul. A vrut mai întâi să-l refuze, din câte mi-a spus. Dar el a știut să-i forțeze mâna. Agatha ne-a adus ceai, apoi mi-a cerut permisiunea să meargă să se culce. Se simțea slăbită și ea de răceală.

– Virusul londonez este puternic, zise Higgins.

Telefonul sună. Sir Mortimer răspunse.

– John Arthur Mortimer la telefon. Da, este aici... Vi-l dau, domnule superintendent.

Profesorul întinse aparatul argintat către Higgins.

– Vă ascult, domnule superintendent... Nu, deja? Remarcabil... De mâine dimineață, la Yard? Sigur, o să fiu acolo... Totul merge bine, mulțumesc... Nu, nimic nou... Felicitări!

Higgins închise.

– Superintendentul Scott Marlow crede că ne apropiem de sfârșitul investigației. Suspectul principal, William W. Dobelyou, tocmai a fost arestat.

-16-

– Dobelyou a vrut să ia un vapor spre Saint-Yves din Cornouilles, îi dezvălui Higgins. Cineva ca el crede că poate scăpa mereu, indiferent de situație.

– Cine este individul, de fapt? Îl întrebă profesorul.

– Un hoț de oarecare anvergură și șeful bandei de anticari. Avea la el două sacoșe, una burdușită cu teancuri de bancnote, alta plină cu obiectele furate de la British Museum.

Dobelyou o să fie interogat îndelung mâine dimineață la Scotland Yard.

O expresie de suferință stăpânită se așternu pe chipul savantului.

– Dar de ce? De ce s-o omoare pe Frances?

– Superintendentul crede că soția dumneavoastră l-a surprins pe Dobelyou în flagrant delict. Fără îndoială că hoțul s-a temut c-o să fie denunțat.

John Arthur Mortimer încremenise cu mâinile întinse pe birou.

– Fiți sigur de un lucru, domnule profesor: ca reprezentanți ai Scotland Yard-ului, eu și domnul superintendent, o să-l facem pe asasinul soției dumneavoastră să mărturisească crima comisă. Am văzut fotografii ale doamnei Mortimer în ziare și în dosar, am auzit vorbindu-se de ea, încep să cunosc treptat locul în care trăia, de aceea vă înțeleg perfect durerea.

– Era o femeie minunată.

Savantul rățăcea printre amintiri. Higgins dispăru fără zgomot.

Când Higgins pătrunse în spălătorie, Agatha Lillby călca o cămașă ecosez cu un model vechi de fier de călcat. Menajera familiei Mortimer recâștiga stima fostului inspector-șef. O persoană atât de tânără care refuza să folosească fierul de călcat modern avea neapărat niște calități ascunse. Prinsă cu treaba, nu-l auzise intrând pe inspector.

– Domnișoară...

Agatha Lillby se întoarse rapid, cu fierul de călcat ridicat în mâna dreaptă, gata să se apere. Recunoscându-l pe polițist, se aplecă din nou înspre cămașa elegantă.

– M-ați speriat, domnule inspector!

– Îmi pare rău, n-am vrut! De la distanță, păreați agitată.

– Eu? Cum așa? Protestă ea.

– Probabil că gripa e de vină, sunt virusuri puternice care vin de departe. Iar cămașa e pe măsura efortului.

– Sigur! Dar de unde știți de gripa mea?

– Chiar de la Sir John Arthur. În seara tragediei vă era rău?

Agatha umezi o manșetă pe care o netezi delicat, dar cu precizie.

– Da, mi-a fost destul de rău. M-am dus să mă culc mult mai devreme decât de obicei.

– Cum vi s-a părut domnul Tumberfast?

– Era foarte bucuros și plin de el.

– Nu v-a fost frică de confruntarea dintre profesor și musafir?

– M-am gândit la asta, dar nu am obiceiul să intervin în treburile lui Sir John Arthur. Oricum, dorm iepurește. Dacă m-ar fi chemat, aș fi alergat degrabă.

Manșeta stângă de la cămașă era călcată, așa că Agatha Lillby se apucă de următoarea. Cocul său era puțin desfăcut, câteva șuvițe răzlețe îmblânzindu-i chipul.

– Deci n-ați auzit nimic ieșit din comun în acea seară?

– Ba da, doar niște voci mai ridicate, la fel ca ultima dată când a venit domnul Tumberfast. Am impresia că el și domnul profesor nu s-au înțeles niciodată prea bine.

– Când le-ați adus ceaiul, n-ați remarcat nimic anormal în biroul lui Sir John Arthur?

– Nu. Erau doar vechiturile obișnuite care trebuie curățate cu grijă, să nu se spargă ceva. Nu știu prea multă lume capabilă să facă o treabă atât de dificilă! Mă aflu în slujba familiei Mortimer de mai bine de zece ani, și n-am cauzat nici cel mai mic accident.

– Asta e într-adevăr remarcabil, fu de acord Higgins, care îi admira pe oamenii care își făceau treaba bine.

Urmări vârful fierului de călcat care urca spre gâtul cămășii.

– Pe a doua doamnă Mortimer ați văzut-o plecând?

– Se poate spune și așa.

Higgins se încruntă.

– Adică?

– Pentru mine, nu există decât o singură doamnă Mortimer. Sir John Arthur s-a recăsătorit prea repede. Știu că tristețea

poate fi ca o lovitură în moalele capului, însă ce nevoie avea de o asemenea intrigantă?

În ciuda enervării ascunse cu greu de menajeră, fierul de călcat, gravat cu blazonul familiei Mortimer, nu rata nicio fibră.

– Dacă ați fi cunoscut-o pe această Frances, ați fi avut aceeași părere ca mine. Într-o oarecare măsură, nu sunt prea mirată de ce i s-a întâmplat. Astfel de femei sfârșesc întotdeauna rău.

Agatha se metamorfoza pe măsură ce vorbea. Nu mai era doar o menajeră tipic victoriană, ci o ființă plină de pasiune, vorbind cu înflăcărare de o rivală care se interpusese între ea și Sir John Arthur Mortimer.

– Frances era drăguță, așa părea, continuă Agatha Lillby. Eu însă o consideram o oarecare. Dar știa să se poarte diferit de altele, prin machiajul, toaletele, felul ei de a merge și de a privi bărbații. Dacă profesorul n-ar fi avut un moment de slăbiciune, nici n-ar fi remarcat-o.

Higgins apela la darul de a provoca mărturisirile interlocutorului, inspirându-i încredere. Dacă nu s-ar fi convertit la „religia” de la Scotland Yard, cu siguranță că ar fi fost un confesor redutabil.

– Frances adulmeca toți bărbații, continuă Agatha. Cum ar fi Eliot Tumberfast, de exemplu... Asistentul profesorului, vă dați seama? Un soi de nebun pierdut printre antichități și îmbrăcat ca un muncitor de fermă era la picioarele ei. Și să nu mai vorbesc de domnul Philipp! Ceea ce este chiar mai scandalos! Philipp schimba ocheade cu ea! Sir John Arthur n-ar fi trebuit s-o lase niciodată nesupravegheată.

– Doamna Mortimer ieșea frecvent?

– În aproape toate după-amiezile.

– Știți încotro mergea?

– N-ar trebui să fie prea greu de aflat. Eu însă nu ies niciodată din casă!

Fierul de călcat alunecă, netezind gulerul. Sigură pe ea, Agatha Lillby umezi locul boțit și continuă să calce.

– De ce nu v-ați căsătorit niciodată, domnișoară? Sunteți muncitoare, drăguță, ordonată, să nu mai vorbim de celelalte calități evidente.

Agatha Lillby roși. Luă o altă cămașă să-și ascundă mâhnirea în lucru.

– Sunt în slujba lui Sir John Arthur Mortimer, iar asta îmi ajunge să fiu bucuroasă.

– Ce puteți să-mi spuneți de Barry, șoferul?

– Ah, ăla! Cel mai rău dintre toți! Se consideră un Don Juan. Din fericire, va pleca la sfârșitul lunii. Nu-i mai place aici. Călătorie sprâncenată!

– Puteți să mă conduceți în camera lui Philipp Mortimer?

– E imposibil, eu...

– Sir John Arthur mi-a dat voie.

Higgins era atât de convingător, încât nimeni nu ar fi putut să-i pună la îndoială spusele. Agatha Lillby lăsă deoparte cămășile și fierul de călcat pentru a-l însoți pe bărbatul de la Scotland Yard. Camera lui Philipp se afla la parter, dedesubtul biroului tatălui lui. Ușa nu era închisă cu cheia. Agatha o deschise, nehotărâtă.

– Vreți să faceți o percheziție?

– N-aș folosi cuvinte așa de mari, spuse Higgins liniștit. Mai degrabă, să-mi potolesc curiozitatea, să observ locul în care trăiește acest tânăr.

Pe perete erau înșirate fotografiile mari înfățișând trăgători la pușcă la jocurile olimpice și un răsărit de soare deasupra oceanului. Pe un dulăpior de lemn se aflau câteva rachete de tenis, iar într-o parte, o colecție de arme vechi. Văzu un pat scund, modern, iar pe jos, câteva perechi de pantofi în dezordine, și un șifonier și un mic scrin elegant, alături de un birou sobru de metal.

Se însera. Higgins dădu un ocol prin camera cufundată puțin câte puțin în penumbră. Era încă suficient de multă lumină pentru a vedea că nu lipsește nicio armă din colecție. Una dintre piese însă îi atrase atenția lui Higgins, un revolver modern de calibru mic, care semăna cu pistoletele vechi. Îl

băgă în buzunar. Agatha aștepta pe hol, trăgând din când în când cu ochiul la inspector.

Higgins deschise șifonierul și văzu costume din velur, pulovere, blugi, bluzoane în culori vii... Pe scurt, găsi o garderobă banală, plus un costum de tweed sobru, pe care Philipp îl purtase în timpul înmormântării lui Frances Mortimer.

Scrinul era închis.

– Domnișoară Lillby, am nevoie de dumneavoastră.

Ușor flatată, Agatha Lillby îndrăzni să intre în camera lui Philipp Mortimer, în care în mod normal nu avea voie, băiatul preferând să facă ordine singur. Femeia se gândi că este inutil să-i zică inspectorului de acest amănunt, fără să știe că Higgins remarcase deja câteva zone prăfuite și cel puțin două ghemotoace de praf în apropierea patului.

– Dulapul ăsta mă pune pe gânduri. Știți cumva unde e cheia?

Datorită inspectorului, menajera intrase în sfârșit în acel spațiu interzis, plin de secrete. Atitudinea lui ezitantă, alunecoasă și caracterul imprevizibil făceau câteodată din Philipp un ciudat.

– Aș fi vrut să vă ajut, dar mi-e cu neputință.

– Nu vreți să căutăm împreună? Nu este atât de simplu să ascunzi o cheie. Ori este așezată la vedere, ori i se caută o ascunzătoare complicată. Aprindeți lumina, vă rog!

Agatha apăsă pe întrerupător, iar încăperea se luminează. Femeia căută pe pat, pe birou, dedesubt, încercând să găsească orice putea să semene cu o cheie. Higgins își trecu mâna pe deasupra șifonierului și scrinului, dar nu strânse între degete decât praf. Ridicându-și ochii spre tavan, zări o umbră neobișnuită. Căută din privire locul de unde părea să provină, dar nu descoperi mare lucru. Era sigur că, nu-și închipuise, chiar văzuse ceva.

În vreme ce Agatha tot căuta cheia, Higgins își îndreptă privirea spre tavan, ușor nervos. Găsi sursa umbrei, care provenea de la o rază întunecată în interiorul globului de

sticlă alb opac. Inspectorul se urcă pe un scaun, băgă mâna în interiorul globului și scoase de acolo o cheie.

– Asta este? Ați găsit-o?

Higgins o băgă în încuietorea scrinului. Era cheia potrivită. Agatha încercă să vadă, dar spatele inspectorului bloca totul.

Pe etajere se aflau cartușe de țigări, reviste de copii și de adolescenți, de la **Mickey** la **Playboy**, romane erotice și opere de Dostoievski, un catalog de arme vechi, un urs mare de pluș. Aplecându-se, Agatha Lillby îl zări.

– Mama lui i-a dăruit acest ursuleț, îl recunosc! Credeam că l-a aruncat până acum.

Higgins cunoștea bine tipul acela de mobilier, fiindcă avea și el acasă două corpuri similare, unul clasic, altul sofisticat, cu sertare secrete aflate în partea stângă. Sistemul de declanșare se găsea pe axa centrală. Scrinul lui Philipp avea fără îndoială un dispozitiv asemănător, folosit de fetele frumoase de altădată pentru a-și ascunde scrisorile de dragoste.

În ciuda eforturilor sale, Agatha nu văzu nimic. Higgins era aplecat deasupra scrinului care se deschise cu un declic. Conținea bancnote de câte 10 lire, două chei și o fotografie cu Frances, în bikini, pe o plajă, la asfințit. Zâmbea contemplând marea. Ideea că avusese o moarte îngrozitoare îl revolta pe Higgins, care, totuși, nu lăsa să transpară nimic din sentimentele lui. Băgă în buzunar cheile găsite și împinse la loc sertarul secret, îngropând-o pentru a doua oară pe Frances Mortimer.

– Vă mulțumesc, domnișoară Lillby, mi-ați fost de mare ajutor. O să mai am nevoie de dumneavoastră și pe viitor. E inutil să vă mai zic de importanța acestei vizite în camera lui Philipp Mortimer.

Văzându-l destul de trist pe inspectorul de la Scotland Yard, menajera familiei Mortimer pricepu că n-ar fi fost cuvenit să-i pună nici cea mai neînsemnată întrebare. Higgins

închise scrinul, puse la loc cheia, închise lumina și ieși din cameră.

-17-

Aranjându-și dosarele pe care nu avusese curajul să le deschidă până atunci, John Arthur Mortimer descoperi ceva suspect. Stând în picioare, în apropierea unei ferestre a biroului, egiptologul îl zări pe Higgins, care inspecta fațada conacului.

Un val de ploaie rece se abătu peste Londra, venind dinspre Paris. Profesorul văzu că Higgins adună niște pământ, pe care îl băgă apoi cu precauție într-un săculeț de plastic, îndreptându-se în cele din urmă spre garaj, unde Barry, șoferul, lustruia Rolls-ul.

În timp ce egiptologul, căzut pe gânduri și cufundat în amintiri, se cuibări în fotoliu, Higgins descoperi garajul aristocratic al familiei Mortimer, un adevărat muzeu cu perețidecorați cu mulaje de secol XVIII, alături de gravuri vechi înfățișând cabriolete, calești, trăsurile și fotografii ale Rolls-urilor de primă generație.

– Bună seara, Barry!

Șoferul tocmai terminase de curățat aripa stângă a mașinii și-i dădu bună seara. Era un bărbat voinic, cu trăsături ascuțite și o expresie defensivă. În ciuda nervozității, avea atitudinea unui playboy și nu era deloc lipsit de personalitate.

– Vreau să știu precis ce ai văzut în seara crimei. Ai parcat în apropierea intrării clădirii administrative de la British Museum, nu?

– Am declarat deja ce aveam de spus.

– Aș vedea mai bine pe hârtie, spuse Higgins, surâzând. Uită-te bine la această schiță și arată-mi poziția exactă!

Higgins îi întinse șoferului una dintre paginile carnetului său negru, în care își făcuse o schiță.

– Să vedem... Intrarea în anexa muzeului este aici, explică el, arătând cu degetul. Ai parcat drept în față, corect?

– Niciodată n-am spus asta! Răspunse Barry. Oricum, nu era posibil, pentru că în față se aflau un taxi și un camion care încurcau circulația. Am fost nevoit să mă opresc puțin mai departe. Acolo...

Barry mototoli hârtia, de parcă ar fi fost grăbit să termine discuția.

– Ah, da, recunosc Higgins, așa el. Dar știi că declarația anterioară mi-a dat de gândit? Cât de bine l-ai văzut pe bărbatul care a fugit cu găleata din clădire?

Șoferul se încruntă. Părea că se teme că va cădea în capcană.

– N-aveam cum să nu-l văd, că țopăia ca un iepure!

– Să lucrăm ordonat și să fim preciși! Îi zise Higgins. M-am dus la locul cu pricina și am reconstituit scena. L-ai văzut ieșind din clădire în timp ce fugea sau l-ai văzut fugind?

Șoferul se gândi câteva secunde.

– Ei bine... Doar fugind.

Higgins se liniști.

– M-ar fi surprins să aud contrariul. Din locul în care stăteai, nu puteai să vezi poarta de la intrare... Doar dacă ai fi coborât din Rolls. Și de coborât, n-ai coborât, nu?

– Nu.

– În regulă. Deci ai văzut un bărbat fugind, fără să știi precis din ce direcție venea. Și o altă persoană ar fi putut ieși din clădire și s-o ia în direcția opusă, fără s-o zărești.

Barry nu pricepea o iotă din deducțiile lui Higgins, dar simțea planând asupra lui o vagă amenințare.

– Nu ți-a venit ideea să alergi după bărbat, să-l încerci să-l prinzi? Întrebă Higgins, dând ocol Rolls-ului.

– Păi, la ce bun?

– Dintr-un reflex civic, de exemplu, spuse inspectorul, încercând pneurile din spate ale mașinii grele. Nu ți s-a părut nicio clipă suspect un bărbat cu o găleată fugind în plină noapte?

O picătură de sudoare apăru pe fruntea lui Barry.

– Cine-mi garantează că n-ai coborât din mașină și n-ai intrat și tu în clădirea de la British Museum? Că n-ai intrat acolo fără să fii văzut? Că n-ai urcat până la primul etaj și că...

– Stați așa! Stați! Intervenii Barry, furios. Ce grozăvie e și asta? N-am ieșit nicio clipă din Rolls, o așteptam pe doamna Mortimer și...

– Ai vreun martor?

Șoferul amuți.

– Am auzit-o pe domnișoara Lillby că ești un adevărat Don Juan, continuă Higgins, începând examinarea pneurilor din față ale mașinii.

Barry își încrucișă brațele. Un gest de enervare îi strâmba gura.

– Ah, aia n-o să mi-o ierte c-am lăsat-o baltă. Vrea să-mi vină de hac!

– Nu cumva din cauza domnișoarei Lillby pleci la sfârșitul acestei luni?

Barry se îmbujoră.

– Nu-mi mai place aici.

– Este un răspuns copilăresc, prietene, observă Higgins, luând notițe în carnet. Dacă alergi după toate cucoanele, așa cum se zice, trebuie s-o fi observat pe frumoasa doamnă Mortimer. E de ajuns să întreb câteva persoane din anturajul său ca să știu precis cum te purtai. Ai face bine să-mi spui și versiunea ta.

Higgins își asumase un mic risc, bazat pe deducții metodice. Personalitatea șoferului și comportamentul lui îl îndreptățeau să procedeze astfel. Barry lăsă mâinile în jos, făcu câțiva pași, nervos, și se sprijini pe capota mașinii, asemenea unui naufragiat de colacul de salvare.

– Este doar vina ei! M-a pus pe jar. Eu nu mi-aș fi permis niciodată să ridic ochii spre ea. Știți, Frances Mortimer nu era chiar o sfântă!

Băgând de seamă că mina creionului e pe terminate, Higgins îl ascuți cu ajutorul briceagului.

– Continuă! Îl îndemnă pe șoferul care ezita să spună mai multe.

– E destul de jenant, pentru o persoană decedată, dar... M-a acuzat că sunt lipsit de respect. Din cauza ei trebuie să plec. Acum am dreptul să spun adevărul.

– Datoria, îl corectă Higgins.

O licărire ușor răutăcioasă animă privirea lui Barry.

– O dată pe săptămână, în fiecare marți, o conduceam pe doamna Mortimer la Hotel Bellevue, în cartierul estic, într-o zonă mai degrabă nepotrivită pentru o doamnă ca ea. Dar n-am spus niciodată nimic despre drumurile acelea. Din celelalte zile ale săptămânii n-am informații atât de precise, dar am impresia că era foarte ocupată...

Higgins notă numele hotelului.

– Mulțumesc pentru colaborare. La prima vedere, n-o îndrăgeai prea mult pe doamna Mortimer. Ce-ar fi dacă aș presupune că ai fost complicele hoțului?

– Al cui?! Exclamă Barry.

– Îmi și imaginez participarea ta la banda hoților de antichități. Aflat în umbra doamnei Mortimer, ai putut să-i înlesnești fuga complicei... Te-ai dezvinovățit apoi semnalându-i prezența. Însă o astfel de ipoteză presupune comiterea unui act abominabil.

– Doar nu ne-ntoarcem de la ce am plecat!

În creierul lui Barry se amestecau deopotrivă frica și impulsul de a-l lovi pe inspector. Imperturbabil, Higgins îi ținu piept de parcă ar fi fost un câine turbat, gata să muște.

– Am înțeles, spuneți orice să mă intimidați, continuă șoferul, făcând un gest disprețuitor cu mâna dreaptă. N-aveți nicio dovadă!

– Nu ezita să mă cauți la Yard dacă îți amintești ceva oricât de neînsemnat, îl sfătui Higgins.

– Așteaptă un moment! Îl rugă Higgins pe șoferul de taxi oprit în fața unei cabine telefonice.

Nu reușise să-și ia la revedere de la Sir John Arthur Mortimer la plecare. Agatha îi spusese că egiptologul se retrăsese în camera lui. Fostul inspector-șef dădu două telefoane: primul, la standul de tir din Oak Street, unde i se răspunse că nimeni nu îl văzuse pe Philipp Mortimer de cincisprezece zile; al doilea, la Scotland Yard, pentru a obține numărul barului Degradare, Damnare și Moarte, care nu se afla în anuar. Acel local, de a cărui adresă a dat cu greu, nu avea un număr de telefon alocat.

Barul se afla la capătul străzii Vine Lane, în cartierul de docuri, pe malul sudic al Tamisei. Când taxiul ajunsese pe Druid Street, Higgins se întreba de ce moștenitorului familiei Mortimer îi plăcea să-și facă veacul într-un asemenea peisaj: ziduri de beton murdare, terenuri virane, străduțe pustii care dădeau în linii de cale ferată pe care zăceau vagoane ruginite, antrepozite abandonate, o uzină dezafectată purtând însemnul „For sale⁽⁴⁾” și nenumărate table rulate la picioarele scărilor de lemn. În depărtare, se zăreau siluete de macarale, insecte uriașe scârțâind în bătaia vântului.

– Știți unde e barul Degradare, Damnare și Moarte? Întrebă Higgins.

– Nu, răspunse șoferul. Trebuie să fie unul dintre localurile alea dubioase care sunt deschise o lună, două și apoi dispar.

Higgins plăti, coborî din taxi și se îndreptă spre Vine Lane, o mică alee întunecoasă ce dădea spre fluviu. În aerul încărcat de mirosul de păcură și de apă stătută plutea o savoare ireală de scorțișoară, amintind de vremea în care mirodenii prețioase aduse din Orient ajungeau în portul londonez.

Vine Lane era mărginită de case de cărămidă mai mult sau mai puțin dărăpănate. Unele uși fuseseră închise cu grilaj. O

mulțime de saci de gunoaie erau îngrămădiți pe praguri și, pe alocuri, lumini slabe licăreau la etaje.

La 18:15 se declanșă o sirenă asurzitoare. Ce vestea ea? Sfârșitul unei zile de lucru pentru muncitorii care abandonaseră de multă vreme locurile alea? Sau era un semnal menit să sperie fantomele, tovarăși ai lui Jack Spintecătorul, care bântuise cândva în acel cartier la fel de întunecat și pe soare, și pe ploaie? Higgins tremura, ridică gulerul impermeabilului și se îndreptă spre un felinar care răspândea o lumină slabă. Dedesubt, pe o placă de vinii era o inscripție abia vizibilă: „Degradare, Damnare și Moarte”. Program de funcționare: 10.00-06.00. În apropierea intrării, văzu o motocicletă impozantă, un BMW K 100, legată de grilaj cu două lanțuri antifurt. Era aceeași pe care o conducea Philipp Mortimer.

Ușa avea un aspect aproape onorabil. Pe partea stângă se afla soneria, lângă care scria cu vopsea roșie „Proprietate privată”. Higgins tuși, sună și își încrucișă mâinile la spate. De cealaltă parte se auzi un zgomot de încălțări, apoi o sușoteală. Într-un final, se deschise și ușa și se auzi:

– Pe cine cauți?

Individul care vorbea cu Higgins avea părul vopsit în verde, brăzdat de o șuviță violetă. Purta un bluzon ornăt cu ținte, deschiat, de sub care se vedea pieptul păros și tatuat cu o bombă atomică, însoțită de cuvintele „Stop războiului”. În loc de pantaloni purta un șort zdrențaros.

– N-am o legitimație de club, spuse Higgins, dar înăuntru se află un amic de-al meu, Philipp Mortimer, care o să mă recunoască și o să garanteze pentru mine, dacă e nevoie.

– Ești prieten cu Philipp? Se miră strania creatură.

Higgins dădu din cap. Prefera să nu întrețină o discuție lungă și îi oferi o bancnotă de zece lire bărbatului, care o băgă rapid în buzunar.

– Bine... Fiindcă nu ești un polițai, poți să intri. În mod normal, avem închis, dar acum, treacă-meargă!

Fostul inspector-șef intră și constată că localul nu semăna deloc cu cele de care își amintea el. Desigur, auzise vorbindu-se de punkeri și de alți marginalizați, dar spațiul afumat și zgomotos pe care îl descoperi avea cu ce să-l surprindă. Vreo cincizeci de tineri de ambele sexe, îmbrăcați ciudat, se îngrămădeau într-un fel de beci înălțat, plin de mucegai, cu compartimente abia luminate de niște lumânări. Higgins nu dădu prea mare atenție diverselor acte de depravare din jurul lui. Muzica rock dată maximum îl asurzea.

Inspectorul fu obligat să meargă până în fundul beciului să-l găsească pe cel pe care îl căuta. Philipp Mortimer era răsturnat pe un stăvilar ce juca rolul unei mese. Părea că doarme. Lângă cap, avea o sticlă de gin aproape goală. Mai încolo, barmanul indian ștergea paharele cu o cârpă murdară.

– Un Royal Salute! Comandă Higgins, care nu aprecia decât whiskyul autentic.

– N-avem.

Higgins aruncă o privire rapidă pe lista de băuturi. Se mulțumi cu un J&B, sperând ca alcoolul să omoare microbii de pe paharul pe care i-l întinse barmanul.

– Philipp... Philipp... Trezește-te, sunt un prieten!

Higgins îl scutură cât mai blând cu putință pe tânărul care duhnea a gin prost. Philipp se mișcă, mârâi, ridică capul, dar nu recunoscă pe nimeni, fiind cuprins din nou de moleșeală. Higgins nu avea destulă putere să-l țină pe picioare pe tânărul robust. Se gândi la o modalitate să-l trezească. Se grăbi, fiindcă barmanul și doi sau trei indivizi cu părul vopsit îl priveau amuzați. Credeau că impermeabilul său Burberry era ultima deghizare la modă, dar acea impresie nu dură mult.

– Philipp... Ți se fură motocicleta!

Dură un timp până când informația ajunsese la creierul tânărului. Așa cum spera Higgins, ceea ce spusese mai devreme avu efectul unei descărcări electrice. Încă amețit, Philipp se ridică brusc în picioare.

– Cine... Unde...

– Vino cu mine!

Philipp avu senzația că îl mai văzuse undeva pe bărbatul care îl luase de mână, dar nu reușea să-și dea seama unde. Împleticindu-se, se lăsă condus. Aerul deopotrivă hotărât și binevoitor al lui Higgins îi permise să străbată fără probleme încăperile succesive ale localului Degradare, Damnaire și Moarte. Creatura cu frizură violetă, pierdută într-o visare indusă poate de droguri, îi lăsă să iasă pe cei doi bărbați fără să mai pună întrebări.

Philipp Mortimer se trezi dintr-odată într-o atmosferă înghețată, cețoasă și ploioasă.

– Motocicleta mea...

Căută febril cheia de contact. Văzându-și BMW-ul într-un halou cenușiu, se năpusti asupra lui. Plângea cu sughițuri.

– Calmează-te, domnule Mortimer! Hai să facem câțiva pași! Am câteva întrebări pentru tine.

Tânărul își dădu seama că nu e singur. Frigul îl trezise din beție. Se întoarse și-l văzu pe Higgins.

– Dumneavoastră sunteți...

– Higgins, de la Scotland Yard. Ne-am întâlnit deja de două ori, prea puțin, însă, după părerea mea. Colțul de aici este liniștit, putem vorbi în voie.

– N-am chef să vorbesc!

Philipp Mortimer se așeză pe asfaltul umed, cu capul în mâini.

– Nu te interesează numele asasinului lui Frances?

Higgins își permise să se refere la defuncta doamnă Mortimer cu prenumele ei, ca și cum ar fi făcut parte dintre prietenii ei intimi, dar era pentru un scop nobil. Philipp se ridică încet, cu pumnii strânși și cu buzele încleștate.

– Vă interzic să vorbiți despre Frances!

– Atunci, să mergem! Am descoperit mai multe indicii surprinzătoare, iar tu ești singurul care poate să le clarifice.

Higgins făcu un pas. Philipp ezită, apoi îl imită, de parcă ar fi fost atras de o forță magnetică. Chiar dacă se împleticea, tânărul continuă să meargă.

- Și motocicleta? Întrebă Higgins.
- Nimeni n-o va atinge. Dacă o va face, voi da foc acestui local mizerabil!

Cei doi bărbați înaintară pe trotuarul mărginit de depozite părăsite, în care dormeau câțiva vagabonzi. Chiar în inima Londrei se afla regatul decăzut al unor obiective industriale căzute în uitare, ziduri, tablă găurită și geamuri sparte prin care sufla vântul. Trecură pe sub o pasarelă metalică cu rosturi nesigure, săriră peste băltoace mari de apă, pătrunzând într-o noapte umedă în care Philipp Mortimer își recăpăta puțin câte puțin luciditatea.

- Un gunoi de viață! Bombăni pentru sine.
- Am căutat în camera ta azi și sunt surprins de ce am găsit.
- Acuzați-mă de tot ce vreți! Mi-e indiferent!
- Nu te purta ca un copil, Philipp! Trebuie să-ți amintesc că s-a comis o crimă?

Cuvântul păru să-l trăsnească pe tânăr.

- Viața este josnică! N-are niciun sens!
- Ba are măcar sensul pe care i-l dăm noi. Vreau ca sufletul lui Frances Mortimer să se odihnească în pace. Cred că nu-și va găsi liniștea atâta vreme cât ucigașul nu e prins. Iar tu ești ultimul care a văzut-o în viață, Philipp.

- Am fost deja întrebat și am spus tot ce-am știut.

În ceață se zărea silueta masivă a Podului Londrei. Nu departe de ei ardea un foc făcut de oamenii străzii.

- Tocmai, doar că n-ai spus prea multe. Erai încă în stare de șoc. Interogatoriul a fost unul dintre cele mai sumare.

- Ce vreți? Credeți că...

- Cu ceea ce am descoperit, pot să te acuz de omor, i-o tăie Higgins. Mai devreme, ți-am dat ocazia să mă convingi că ești nevinovat. Dacă nu reușești, o să te las în seama superintendentului Scott Marlow.

Higgins nu-l privi pe Philipp Mortimer, dar simți că tânărul este descumpănit.

– Ți-am citit cu atenție depoziția. J.J. Battiscombe, paznicul de noapte, era ațipit când ai intrat în clădirea administrativă de la British Museum, însoțit de doamna Mortimer.

– Prăpăditul... Pe deplin adormit, într-adevăr! A trebuit să-l scutur ca să-l trezesc. Aș fi zis că e beat criță sau drogat. Frances și cu mine am semnat într-un registru și apoi... Și apoi...

Philipp își mușcă buzele ca să nu înceapă să plângă.

– N-ar fi trebuit să merg la muzeu! Îmi jurasem că n-o să mai calc vreodată pe acolo. I-am purtat ghinion.

– Ți era frică de ceva din biroul tatălui dumitale?

– Frică? Nu, eu...

– De ce dețineai o dublură a cheii de la birou?

Cei doi bărbați se opriră, luminați de o rază a lunii care se strecura printre nori.

– Eu? N-am avut niciodată...

– Am căutat peste tot în camera ta, Philipp, și în sertarul secret al dulapului. Am găsit bani, o fotografie și asta.

Higgins îi arată cheile confiscate câteva ore mai devreme. Cea de la ușa de la intrare a clădirii administrative și cheia de la biroul lui Sir John Arthur Mortimer.

– Te incriminează ce am găsit. De ce ai ascuns cheile?

– E o poveste veche. N-are nimic de-a face cu moartea lui Frances.

– Și dacă ai fi avut aceste chei la tine, în noaptea crimei?

– Mi s-a făcut percheziție, ca tuturor celorlalți.

– Poate că percheziția a fost la fel de serioasă ca interogatoriul... Ești un trăgător excelent. Ai fi putut s-o ucizi pe doamna Mortimer, să închizi ușa biroului cu propria cheie, înscenând apoi că te afli în fața unei uși închise și prefăcându-te că strigi după ajutor.

În privirea tânărului se citea groaza. Tulburat, amețit încă de alcool, Philipp Mortimer se și închipuia o fantomă ucigașă.

– E totuși un amănunt care mă încurcă, zise Higgins. Fotografia lui Frances Mortimer la plajă. Ochiul fotografului

este plin de duioșie. Cred că nutreai față de ea mai mult decât o simplă afecțiune. Tu ai făcut fotografia, Philipp?

Tânărul închise ochii, revăzând acel moment de grație în care Frances reprezentase numai pentru el tinerețea și frumusețea.

– Era minunată, fermecătoare... Nimeni n-a înțeles-o cu adevărat. Ea nu și-a dat seama...

– Nu toate mărturiile spun același lucru, preciză Higgins, întrerupând reveria lui Philipp. Unii pretind că doamna Mortimer ar fi comis... câteva infidelități.

Philipp Mortimer avu o reacție violentă. Îl apucă pe Higgins de reverul impermeabilului.

– Cine sunt netrebnicii care au îndrăznit să spună una ca asta? Cine sunt mizerabilii care au calomniat-o pe Frances? Vreau să le știu numele!

– Vei ști numele dacă hotărâsc eu, răspunse Higgins, dându-i la o parte. Violența este un sfetnic prost, domnule Mortimer. După ce te liniștești, te rog să-mi spui de unde ai banii care se găseau în sertarul secret. Presupun că se leagă de „vechea poveste”?

– N-am nimic de spus despre asta! Se încăpățână tânărul.

– Exact de ce mă temeam. În seara asta nu mai insist să vorbim, dar tot o să aflu. Nu părăsi Londra fără să anunți Scotland Yard-ul. Întoarce-te la motocicletă, eu prefer să merg pe jos.

Buimac, Philipp Mortimer îl privi pe inspector îndepărtându-se cu pași mici și pierzându-se în noapte. Tremura. De frig și de frică.

Doi polițiști îl aduseră pe William W. Dobelyou până la biroul superintendentului Scott Marlow. Bărbatul fusese arestat în ajun în Cornouailles și transferat la Londra în timpul nopții. Marlow trona din spatele biroului său, mândru

că Scotland Yard-ul își dovedise, încă o dată, eficacitatea. Higgins, așezat într-un ungher al încăperii, reflecta la elementele anchetei, neavând niciun dubiu că interogatoriul lui Dobelyou va face progrese în investigație.

Nou-venitul nu trecu neobservat. William W. Dobelyou purta un costum violet, o cravată portocalie și o petunie uscată la butonieră. Apa de toaletă, cu bază de lavandă, mirosea groaznic. Chipul său, cu ochii dilatați, nasul borcănat și buzele groase, nu avea nimic simpatic. Trăsăturile erau un amestec de indian, de chinez și cine știe ce altă rasă. Dobelyou privea șiret, ceea ce dădea rău cu înfățișarea provocatoare.

– Domnule Dobelyou, îl încolți superintendentul, ești acuzat de furt într-o clădire administrativă, de tănuire de obiecte furate, de trafic de obiecte de artă, de tentativă de fugă și de refuz de a te supune ordinelor poliției Majestății Sale! Adaug că ești suspectat chiar de fapte mult mai grave.

Un rânjet pe jumătate ironic, pe jumătate agresiv îi deformă trăsăturile feței lui Dobelyou.

– Neg totul! Vreau avocați! Am cu ce să-i plătesc.

– Toate bunurile ți-au fost confiscate, spuse Higgins. Provin din activități ilicite aproape în totalitate. Legea va fi aplicată cu strictețe, domnule Dobelyou, dar noi ținem neapărat să purtăm această discuție preliminară. Ești, poate, mai nevinovat decât pare, după tot ce s-a întâmplat.

Superintendentul Marlow tresări.

– Totuși, reluă Higgins consultându-și carnetul negru, există niște fapte stabilite. Complicii tăi au vorbit, obiectele furate au fost găsite la domiciliul tău. Vinovăția este clară din punctul ăsta de vedere.

– Cine m-a trădat? Se înroși Dobelyou. Târătura aia de Indira?

Higgins fu mai rapid decât Scott Marlow, care se pregătea să-i răspundă.

– Această domnișoară de care pomenești este închisă, sub o acuzație gravă. Mărturiile complicilor au fost suficiente pentru

a te depista.

– Să revenim la lucrurile esențiale! Interveni superintendentul. Un martor te-a identificat când ai fugit din clădirea administrativă de la British Museum, cărând cu tine o găleată tip BM 131. Ai furat un lot de piese elenistice de o valoare excepțională, care au fost găsite ulterior în geanta ta de voiaj.

Dobelyou ridică din umeri.

– De acord, de acord, am jucat și am pierdut. N-am de ce să fac o tragedie din asta.

Superintendentul surâse victorios.

– Nu e vorba de un simplu furt, domnule Dobelyou. Sunt convins că te așteptai să găsești o comoară în biroul lui Sir John Arthur Mortimer. Surprins de soția sa, ți-ai pierdut capul și ai ucis-o, după care ai fugit imediat.

William W. Dobelyou părea uluit.

– N-am făcut așa ceva!

Se uită spre Higgins, căutând în zadar orice fel de ajutor.

– N-am intrat niciodată în acel birou! Ieșeam din celălalt, eu...

– Toate cuvintele îți sunt înregistrate, spuse superintendentul. Acest fapt nu va reprezenta o probă împotriva ta, dar ar fi bine să nu te contrazici prea mult. Deci recunoști că ai fost la primul etaj al clădirii administrative de la British Museum.

– Asta n-are nimic de-a face cu crima! Urlă Dobelyou, ridicându-se.

Cei doi polițiști îl prinseră de umeri și îl obligară să se așeze din nou.

– Te sfătuiesc să te liniștești, spuse superintendentul. Atitudinea nu te ajută absolut deloc. Dacă e nevoie, îți punem cătușele.

– Două aspecte sunt într-adevăr grave, adăugă Higgins. Pe de o parte, ești suspectat de crimă cu o armă de foc în Ceylonul natal, țară pe care, de altfel, ai părăsit-o ilegal. Pe de

altă parte, ești un escroc care se pricepe de minune să falsifice chei.

– Bagă de seamă ce de dovezi avem! Exclamă Marlow, încercând să-l facă pe Dobelyou să mărturisească. Ai deschis ușa biroului, ai comis crima, ai închis ușa la loc, după care ai ieșit afară în fugă.

– Fără să uităm de mumie, completă Higgins.

William W. Dobelyou nu părea să mai înțeleagă nimic.

– Mumie? Ce mumie? Dar eu n-am omorât pe nimeni! Nici vreo mumie, nici pe altcineva!

Superintendentul schimbă o privire plină de subînțeles cu Higgins. Suspectul principal se transforma încet-încet în vinovat. Marlow aproape jubila.

Simțind că situația nu-i este favorabilă, William W. Dobelyou își schimbă complet atitudinea. Exaltarea și aroganța îi dispărură. Deveni un om de afaceri, șeful bandei anticarilor.

– Dacă eu mă duc la fund, vor fi și alții care vor cădea odată cu mine! Și mulți din lumea bună.

Superintendentul ciuli urechile, neliniștit. Higgins, care nu părea nicidecum surprins, se mulțumi să întoarcă o nouă pagină din carnetul său negru.

– Ai spus ori prea mult, ori prea puțin, bodogăni Scott Marlow.

– Asta e tot pentru moment! I-o întoarse distant Dobelyou. Cel puțin să facem un târg în care să am și eu ceva de câștigat.

Superintendentul explodează.

– Îți bați joc de Scotland Yard!

– Un moment! Intervenii Higgins, constrâns să-și ascută creionul. Dacă taci, domnule Dobelyou, e pentru că nu ai nimic de zis. Îndrăzneala îți va fi fatală. Dacă vorbești, te vei achita poate de problema cea mai gravă: crima doamnei Mortimer.

În mod ciudat, William W. Dobelyou, care avusese de atâtea ori de-a face și cu infractori și cu polițiști, se temea mai mult

de acel inspector atât de calm, cu mustață cenușie, decât de impozantul Scott Marlow, care rămăsese în spatele biroului.

– Un furt la British Museum, inspectore, nu se face de unul singur. Cum credeți că am intrat atât de ușor?

Superintendentul ridică din sprâncene.

– Vorbești de... J.J. Battiscombe, paznicul de noapte?

– Știți cine este Battiscombe ăsta? Îl ironiză Dobelyou. Un ins care voia să facă carieră în Indii! Ne-am cunoscut destul de bine acolo. Dar treaba nu i-a mers. S-a reîntors în bătrâna și buna sa Anglie. Iar după ce a pus mâna pe aur, i-a fost greu să mai trăiască dintr-un salariu de funcționar mărunț.

– Îndrăznești să acuzi un fost militar! Se indignă Scott Marlow.

– Nu acuz pe nimeni. Ofer indicații utile Scotland Yard-ului.

– Ești sigur că n-ai făcut niciodată trafic cu mumii?

Întrebarea lui Higgins îl miră pe Dobelyou.

– Am groază de vechituri. Am impresia că mă umplu de microbi. Nu e domeniul meu. Dacă vă e de folos cu ceva, am însă alte informații utile. Printre proprietarii vilelor pe care le-am spart împreună cu Indira nu se aflau victime sărace, iar banii de pe asigurări pot fi destul de mulți atunci când e vorba de o tâlhărie. Dacă mă îndemnați, pot să fac câteva destăinuiri.

Superintendentul simți nevoia să bea ceva tare. În ceea ce îl privea pe Higgins, care nu își mai făcea de multă vreme iluzii cu privire la natura umană, condamna în sinea lui degradarea moravurilor în păturile societății care ar fi trebuit să fie exemplare.

– De acord, domnule Dobelyou, declară el, dar și așa mi se pare că îmi spui puțin. Singura mărturie care te-ar putea disculpa în întregime este cea a lui Philipp Mortimer. Dacă el o să declare că te-a văzut ieșind din biroul de numismatică, în vreme ce acela al lui Sir Mortimer era închis cu cheia, o să fii în afara oricărei bănuieli. Din păcate, tânărul a fost greu încercat în ultima vreme, iar declarațiile lui sunt puțin

confuze. Nu pare să fi păzit în permanență ușa de la biroul tatălui său.

– Philipp Mortimer! Rosti Dobelyou scrâșnind din dinți, cu o licărire de ură în privire.

– Vă cunoașteți? Întrebă Higgins.

– Depinde...

Superintendentul Marlow simți că îi fuge pământul de sub picioare.

– Lui Philipp Mortimer nu-i place deloc egiptologia, preciză Higgins. Mă întreb dacă nu cumva acest tânăr ți-a vândut ceva... ce nu-i aparținea și care se găsea în biroul tatălui lui. Nu cumva i-ai plătit obiectele cu bani lichizi, din întâmplare?

William W. Dobelyou rămase indiferent.

– E treaba dumneavoastră să verificați asta, inspectore. Eu nu aveam însă cheia de la birou. Recunosc că am furat piesele din muzeu, dar asta-i tot. Nimeni n-o să-mi pună în cârcă o crimă.

– Mulțumim de colaborare, domnule Dobelyou, spuse Higgins închizându-și carnetul negru.

Luat pe neașteptate, superintendentul Marlow ar fi vrut să intervină. Nu găsi însă nimic esențial de adăugat și consideră, la fel ca Higgins, că interogatoriul durase suficient.

– Conduceți-l pe acest domn în celula sa! Le ordonă celor doi polițiști.

–20–

Superintendentul se ridică și începu să se plimbe de colo până colo. După ce Dobelyou ieși din încăpere, începu să-i spună lui Higgins propriile concluzii.

– De această dată, totul e clar. E vorba despre o mașinație de mare anvergură. J.J. Battiscombe l-a ajutat pe Dobelyou să fure. Și-a pus singur ceva în ceai pentru a avea un alibi. Philipp Mortimer avea nevoie de bani, și cei doi au pus la cale

lovitura. Dobelyou a dat spargerea, iar Philipp Mortimer a rămas să se ocupe de obiectele egiptene.

– Și Frances Mortimer? Obiectă Higgins.

– Fie a fost complice, fie a refuzat să participe. În orice caz, afacerea a luat o întorsătură proastă. Philipp Mortimer s-a certat cu ea, a omorât-o și a inventat povestea ușii închise cu cheia.

Higgins se ridică la rândul său, cu un aer aprobator. Teoria superintendentului se ținea destul de bine. Dintr-odată, Scott Marlow își duse mâna la piept, ca și cum s-ar fi simțit rău. Higgins îl ajută să se așeze.

– O indispoziție, domnule superintendent?

– Da... Nu... Ceea ce am zis este înspăimântător. În orice caz, va trebui... Va trebui să-l acuzăm pe Philipp Mortimer! Una dintre cele mai respectabile familii din Anglia se va afla în mijlocul scandalului! Dacă ne înșelăm, consecințele vor fi catastrofale...

Scott Marlow se vedea deja retrogadat, mutat într-o secție mică de provincie, departe de Buckingham Palace și de regină. Higgins nu avea de ce să se teamă prea tare, fiind la pensie, dar nu ar fi abandonat un vechi prieten la ananghie.

– Sunt de acord cu dumneavoastră, domnule superintendent, de aceea, nu ne vom pripă. Nimic nu ne grăbește. Avem o pistă serioasă, într-adevăr, dar rămân multe amănunte nesigure. Va trebui să verificăm adevărul declarațiilor lui Dobelyou.

– Mă însărcinez să fac eu asta, îl asigură Scott Marlow, care își revenise. Soluția dumneavoastră mi se pare excelentă. Apropo, ați făcut raportul interogatoriilor de ieri?

– N-am scris nimic, răspunse Higgins, care nu transmisea nimănui notițele înscrise în carnetul său negru. Dar am adunat aceste indicii pe care vă rog să le trimiteți la laborator pentru analiză.

Pe biroul superintendentului, lângă manualul de informatică, Higgins lăsă un săculeț de plastic ce conținea puțin pământ, un plic în care se găsea un mic ciob luminos,

luat din șemineul biroului lui Sir Mortimer, și revolverul modern din colecția lui Philipp Mortimer.

– E probabil fără folos, comentă Higgins, dar e mai bine să fim siguri.

– Și Philipp Mortimer? Se neliniști superintendentul.

– Eu însumi i-am cerut să nu plece din Londra fără să anunțe Scotland Yard-ul. Ne vom ocupa de el puțin mai târziu. Mai întâi, este ceva ce nu suportă amânare.

– Ce anume?

– Să știm cine era cu adevărat Frances Mortimer.

-21-

Cartierul în care ajunse taxiul luat de Higgins nu avea nimic atrăgător: cât vedeai cu ochii, case scunde de cărămidă, cu două etaje, cam degradate, clădiri murdare, magazine în stare proastă, majoritatea de vânzare. Gunoaiele menajere nu mai fuseseră ridicate de mai multe zile, din cauza unei greve. Grupuri de indieni fără serviciu pălăvrăgeau pe trotuare. În mod cu totul excepțional, șoferul lăsase în jos geamul care, în orice taxi englez tradițional, separă pasagerul de cel care conduce mașina.

– Sigur nu v-ați înșelat în privința adresei? Se îngrijoră șoferul.

– Luați-o la dreapta și veți ajunge acolo!

Higgins urmărea traseul după un plan detaliat furnizat de Scotland Yard. Șoferii cu frică de Dumnezeu refuzau să se aventureze în cartiere rău-famate. Mașina se opri în fața unui bloc de patru etaje, cu fațada scorjită. Mai multe ferestre erau zidite. La nivelul primului etaj se afla un panou de lemn din care lipsea o parte și pe care scria „Hotelul Bellevue”.

– Fiți amabil și așteptați-mă! Spuse Higgins coborând. Nu cred că voi rămâne prea mult. Dacă nu mă voi întoarce, vă rog să anunțați Scotland Yard-ul.

Higgins trecu de ușa mâncată de carii a hotelului. Holul de primire cunoscuse și zile mai bune. Pereții erau acoperiți cu o hârtie vopsită în galben care se jupuia. Mobilierul era sumar: două fotolii roșii jerpelite, un telefon de perete și un contoar de lemn alb, în spatele căruia se afla o femeie în vârstă și durdulie. Cu părul cenușiu și murdar, purtând un corsaj care altădată fusese alb, ochelari cu sticlă groasă, înfățișarea femeii nu era deloc atrăgătoare. Dezlega cuvinte încrucișate. Chiar dacă era agresat puternic de mirosurile în care se amestecau duhori de la diverse prăjeli, Higgins se apropie domol de patroana Hotelului Bellevue.

– Bună ziua, stimată doamnă.

– Serviciile sunt complete. Se plătește în avans.

Pentru că noul său client tăcea, femeia își ridică ochii. Văzu că este un domn din lumea bună și își șterse nasul cu mâneca. Viitorul era imprecis: fie avea să câștige niște bani, fie niște bătaii de cap.

– De ce aveți nevoie?

– De o informație, explică Higgins cu blândețe.

– Aici e un hotel respectabil, nu un oficiu de informații.

– Mă gândeam să rezerv o cameră pentru o săptămână.

Plata jos, în bani lichizi, desigur.

În timp ce Higgins puna câteva lire pe tejghea, patroana consimți să-i răspundă cu un surâs larg.

– Pot să-l mai ajut cu ceva pe domnul?

– N-o să dureze mult. Una dintre prietenele mele, o tânără femeie blondă foarte frumoasă și foarte elegantă, venea regulat în vizită la una dintre cunoștințele noastre comune care stă în acest hotel. Neputându-se deplasa, m-a rugat să mă achit în locul ei de această sarcină. Doar că a uitat pur și simplu să-mi spună numărul camerei cunoștinței noastre comune.

– A pățit ceva doamna?

– O mică indispoziție. Dar fiți pe pace, totul va rămâne ca înainte.

Higgins folosisse o sintagmă care merge în orice situație, sperând să nu comită vreo imprudență.

– Veți continua să achitați camera?

– Bineînțeles, o asigură Higgins.

– Atunci e în ordine, zise patroana râsuflând ușurată. Bătrânul nebun stă tot la 215.

Hotelul nu avea decât douăzeci de camere, împărțite pe două etaje, numerotate de la 210 la 230. Numerele erau înscrise cu creta pe uși. Higgins găsi numărul 215 la primul etaj, la capătul unui culoar, lângă closete. În anumite locuri, parchetul scotea sunete sinistre când pășea.

Bătu la ușă. Nu-i răspunse nimeni. Bătu din nou. Fără succes. Așteptându-se fie la ce e mai rău, fie la o cameră goală, răsuci clanța sidefie a ușii. Ușa se deschise, dar se ciocni îndată de o piedică. Higgins forță ușa, astfel încât să poată intra în cameră.

Înăuntru era întuneric beznă. Obloanele metalice erau închise. Pentru a bloca orice rază de lumină, o perdea formată din fâșii cusute între ele fusese agățată în fața ferestrei. Obstacolul de care se ciocnise ușa era un cufăr de lemn plin cu vase de pictură și pensule. Cadre și pânze vopsite erau întoarse cu fața la perete.

Higgins pipăi peretele, găsi întrerupătorul și aprinse becul, în fundul camerei se afla o saltea pe care dormea un bătrân slab, cu părul rar, prost tuns, îmbrăcat cu o cămașă în carouri prea largă pentru el. O pătură îi acoperea picioarele. Lângă saltea se afla un șevalet acoperit cu un prosop alb imaculat. Era singura notă de veselie relativă în acel univers închis care semăna cu un mormânt.

Bătrânul se trezi tresărind.

– Ce e? Ce s-a întâmplat?

– Sunt un prieten de-al lui Frances Mortimer.

Bătrânul se ridică în capul oaselor, întorcând o privire mândră către vizitatorul său.

– N-o cunosc. Plecați!

– Ea avea, de altfel, obiceiul să vină să vă vadă în fiecare săptămână.

– Mă deranjați. Sunt obosit.

– Sunteți pictor?

– Amator. V-o vând pe cea de acolo!

Apucă o pânză de un metru pe un metru, prinsă între saltea și perete, aruncând-o la picioarele lui Higgins, care, luând-o de jos, își trecu degetele pe deasupra ei.

– E un tablou prost, zise Higgins. Dar nu cred că l-ați făcut dumneavoastră, ci l-ați cumpărat dintr-un magazin. Sunt interesat mai ales de pânzele ascunse.

Bătrânul bolnav dădu să se ridice, cu o vioiciune surprinzătoare. Pătura îi alunecă de pe picioare.

– Nu vă atingeți de ele!

Higgins ridică prima pânză, apoi pe a doua, apoi pe a treia... Era vorba de câteva portrete reușite ale lui Frances Mortimer.

– Poza deci pentru dumneavoastră.

– Asta nu vă privește deloc! Se îmbufnă bătrânul. Totul s-a terminat între această doamnă și mine. N-a revenit. Nu și-a ținut promisiunea.

– Hm, spuse Higgins grav. Am neplăcuta datorie să vă anunț că doamna Mortimer a murit.

Pictorul îl privi incredul pe Higgins.

– A murit... Nu, nu este posibil, mă mințiți! Frances nu poate muri, nu ea!

Higgins privi din nou portretele tinerei femei, care povesteau mai mult decât oricare mărturie. Frances fusese muza acelui pictor bătrân, care își reprezentase în pictură sentimentele și secretul vieții sale interioare. Pentru Higgins erau indicații prețioase pentru a înțelege crima comisă și pentru a-l identifica pe ucigaș.

– O cunoșteți de multă vreme?

– I-am fost profesor, explică bătrânul. Era o fetiță minunată, inteligentă, dulce, înțelegea totul din prima. Am

văzut-o crescând, am învățat-o tot ce puteam să o învăț până în ziua în care...

Vocea i se stinse. Bătrânul rețrăia o perioadă dureroasă. Higgins se abținu să rostească și cel mai neînsemnat cuvânt sau să facă un zgomot cât de mic. Firul care îl lega pe pictor de realitate era atât de subțire, încât se putea rupe în orice moment.

– Părinții ei m-au acuzat că am gânduri necurate cu fata! Pe mine! Mereu a fost așa. Frances inspira iubire, nu-și dădea seama de asta și de aici s-ar fi putut imagina orice. Eu o iubeam însă ca și cum ar fi fost fata mea.

În timp ce bătrânul povestea, Higgins cerceta și cel mai tainic colț din camera mizeră. Avea senzația că acolo se află răspunsuri esențiale la misterul morții lui Frances Mortimer.

– M-au concediat, m-au alungat din casa lor, mi-au interzis s-o revăd pe Frances. Depart de ea, viața nu mă mai atrăgea deloc. Am încercat vreo sută de meserii mărunte...

Higgins găsisese, lângă un morman de reviste vechi, o serie de prospecte și de cataloage. Le răsfoi aproape mecanic. Între două anunțuri de scoatere la licitație, descoperi o carte de vizită atât de bizară, că și-o însuși imediat.

– Frances a pierdut zece ani să mă găsească, continuă bătrânul. Când a intrat aici pentru prima dată, a crezut că o să mor de emoție. N-am sperat niciodată că o s-o revăd. O pictam din memorie. Dar nu mai era doar o fată, era o femeie extraordinară, cea mai frumoasă dintre toate. Mi-a zis că vrea să repare răul care mi-a fost făcut. Voia să-mi dea bani, să mă ajute să mă stabilesc undeva. Dar nu asta mă interesa. Tot ce îmi doream era s-o privesc cât mai frecvent cu puțință. Atunci am îndrăznit să o întreb dacă nu ar vrea să pozeze pentru mine. Frances a fost de acord să vină în flecare săptămână, dar nu vorbea mai deloc. Eu, în schimb, îi povesteam întâmplări din copilărie, însuflețeam momente uitate, pictam, pictam încontinuu, mâna îmi dansa de una singură pe pânză. Mă credeți un bătrân nebun, nu? Vă

înșelați. Când întâlnești o femeie ca ea, știi că ai cunoscut fericirea deplină.

Chipul bătrânului prinsese culoare. Higgins terminase de cercetat întreaga încăpere. Nu mai rămânea decât un element necunoscut: ce ascundea prosopul alb care acoperea șevaletul din apropierea patului.

– Apropo, întrebă Higgins, ați avut vreodată o pasiune pentru mumii?

Pictorul îl privi de parcă ar fi fost un personaj venit de pe o altă planetă.

– Nu înțeleg... Nu vă apropiați de șevalet, este fragil!

– Presupun că este vorba de ultima dumneavoastră operă. Pot s-o admir?

Bătrânul se îmbujoră, încercând să se folosească de picioarele sale anchilozate.

– Vă interzic s-o atingeți!

Higgins păru să se supună, dar făcu un gest stângaci.

În timp ce-și căpăta echilibrul, cotul său se agăță de un pliu al prosopului și îl făcu să cadă, descoperind o imagine surprinzătoare.

Tema ultimului tablou pictat de bătrân nu se schimbase. Era vorba tot de Frances Mortimer. Chipul său avea o expresie pe care Higgins o remarcase deja în alte tablouri. Dar tânăra femeie, așezată pe un scaun, era pictată goală.

Bătrânul pictor gemea, lovind cu pumnul în saltea.

– N-aveați dreptul!

– Doamna Mortimer a acceptat să pozeze... în această ipostază?

– N-aveați dreptul!

– Atunci, doamna Mortimer nu era...

– Nu spuneți nimic despre ea! Urlă bătrânul. Nu puteți înțelege nimic. Plecați de aici sau chem poliția!

Higgins acoperi șevaletul cu prosopul alb.

– Mi se pare, din contră, că mi-ați permis să înțeleg destule lucruri, dar că nu mi-ați spus totul. Voi reveni să vă văd în curând.

* * *

Patroana Hotelului Bellevue era concentrată asupra cuvintelor încrucișate. Scârțâitul pașilor pe scară o treziră. Îl văzu pe Higgins coborând de la primul etaj.

– Pensionarul de la 215 nu se poate deplasa? O întrebă el.

– Nu chiar, rânji femeia, e paralizat.

– Dumneata îl îngrijești?

– Da.

– Și tot dumneata îi aduci mâncarea?

– Nu, eu nu mă mișc de aici. E cineva de la pizzeria din colțul străzii.

– Prietena mea, tânăra blondă, v-a plătit în avans pentru chirie?

– Da... Și când n-o să mai am, o să-l dau afară. Legea e cu mine.

Higgins îi întinse un plic.

– Uitați! O să vă permită să-i îmbunătățiți mesele și să-i păstrați camera pentru multă vreme. Achitați-vă de sarcină cinstit, pentru c-o să vă verific!

– Dar spuneți-mi, cu ce drept...

– Nu glumiți cu Scotland Yard-ul, dragă doamnă! Ar fi regretabil ca industria hotelieră britanică să piardă serviciile dumneavoastră.

În timp ce Higgins urca în taxiul său, patroana de la Bellevue descoperea cu satisfacție conținutul plicului.

Într-o cameră de la primul etaj, la 215, un bătrân plânga.

–22–

– Higgins! În sfârșit!

Superintendentul Scott Marlow atinsese culmea agitației. Nu-i ceru lui Higgins nicio explicație pentru ceea ce făcuse în

ultimele ore. Ridicându-se de la birou, flutură o foaie de hârtie.

– Iată ce am primit, o scrisoare anonimă!

Higgins privi cu dispreț învelișul din plastic portocaliu. Preferă să rămână în picioare pentru a cerceta documentul, un text destul de scurt, scris pe o hârtie banală cu litere decupate dintr-o revistă.

Dacă vreți să avansați în chestiunea Mortimer, mergeți astă-seară, spre ora 22.00, pe Carlisle Street, nr. 20, la primul etaj, pe stânga. O să mai auziți în curând despre uciderea lui Francesa.

– Carlisle Street... Este în Soho, remarcă Higgins.

– Să trimit o patrulă de poliție acolo?

– Nu cred, domnule superintendent. N-ar fi nimerit să trimitem Scotland Yard-ul într-o cursă. Corespondentul nostru anonim este, probabil, demn de încredere. Vrea să ne ajute să descoperim un indiciu esențial sau să împiedicăm pe cineva. Vă propun să mergem împreună la întâlnire, la ora indicată, într-o mașină normală.

Scott Marlow stătu o clipă pe gânduri, dar fu de acord cu Higgins.

– Așa facem. Cu condiția să luăm cu noi un inspector sub acoperire. Siguranța înainte de orice. Dar cine ar fi putut să ne trimită această scrisoare?

– Am o idee, mărturisi Higgins, aproape amuzat. Stilul e cam din topor. Se termină într-un mod cam neplăcut pentru decedata doamnă Mortimer.

– „Lui Francesa”! Se indignă superintendentul. Vă dați seama? Nu mai există niciun pic de respect pentru nimeni!

– Cu toate astea, persoana în chestiune poate să fie respectabilă, domnule superintendent.

Scott Marlow se întreba dacă a înțeles bine. I-ar fi plăcut să-l întrebe pe Higgins, dar acesta se retrase în biroul său pentru a cerceta documentul ciudat care însuflețea ancheta.

* * *

Mașina de la Scotland Yard intră pe străzile din Soho. În afară de șofer, de Higgins și de superintendentul Marlow, se mai afla cu ei un alt inspector, îmbrăcat civil. Scott Marlow îi dăduse ordin să supravegheze clădirea incriminată, să împiedice pe oricine ar fi vrut să iasă sau să intervină în caz de scandal.

Scott Marlow își descheie vesta. Apăsă pe o cutie mică metalică, pătrătoasă, care scoase un fel de bip destul de puternic.

– Ce e asta? Întrebă Higgins.

– Tehnologia, explică superintendentul. Un astfel de aparat era folosit de chirurghi ca să fie în contact permanent cu spitalul sau clinica. A fost adoptat și de Yard. Cel puțin, de către ofițerii superiori, ca să fie în permanență în legătură cu cei de la centru. O să vedeți cât de util este, în caz de urgență.

La ora 22. 00, cartierul cel mai la modă al capitalei britanice, Soho, era în plină vervă, barurile erau pline. Nenumărate buticuri aveau la geam perdele mai mult sau mai puțin transparente, care prezentau din vitrine filme sau obiecte pentru gusturile cele mai excentrice. Escrocii mărunți își exersau talentele pe turiștii naivi. De la cinematograful cu filme pentru adulți, la vânzători care se perindau de ici colo, restaurante exotice, saloanele de masaj care promiteau o stare imediată de bine, o mulțime de chinezi și de indieni făcând tot felul de munci obscure, Soho palpita, vibra, se agita.

Mașina de la Scotland Yard se opri cu câteva numere înainte de Carlisle Street nr. 12. Superintendentul Marlow pusese la cale întreaga strategie. Îi ordonă inspectorului îmbrăcat civil să se așeze în fața ușii de la nr. 12, în dreptul unui bloc de trei etaje, din cărămidă înnegrită. Al doilea și al treilea etaj erau aparent neocupate. La al doilea, fâșii de hârtie erau lipite pe ferestre. Se zărea un vechi panou care

indica prezența unor birouri de la o fabrică de țesături. De la primul etaj, răzbătea o lumină slabă prin perdelele grele.

– Informația era bună, spuse superintendentul. Vânatul este la locul său.

Odată intrați în clădire, Higgins și Scott Marlow văzură, în holul mic, mai multe cutii de scrisori. Deasupra celei ce corespundea primului etaj, pe stânga, erau doar două litere: B.J.

– Discret mai e proprietarul! Observă Scott Marlow, urcând primele trepte acoperite de o mochetă portocalie.

Ajunseră la o ușă pe care era fixată o plăcuță cu cele două litere „B.J.” Scott Marlow apăsă pe butonul soneriei. Se scurse un minut lung, apoi o voce feminină se auzi de dincolo de ușă.

– Cine e?

– Scotland Yard-ul. Deschideți imediat!

Se auzi un țipăt ascutit. Un zgomot de pași grăbiți, exclamații, mutări de scaune, apoi o altă voce care spuse: „Dar deschideți odată!” Apăsă și Higgins pe butonul soneriei. Cu o voce răsunătoare, superintendentul repetă ordinul:

– Deschideți imediat!

De această dată, fu ascultat. Ușa se întredeschise, lăsând să se vadă chipul speriat al unei femei.

– Sunteți... Sunteți de la poliție?

– Exact, răspunse Marlow cu severitate.

– Ați venit... să ne arestați?

Fără să răspundă, Higgins împinse ușa și intră într-o încăpere mare, cu pereți cu tapet roșu-închis. Camera era prost luminată de două lampe cu picior. În centru se găsea o masă de joc pe care erau așezate încă niște cărți de joc. Împrejur, scaune, dintre care doar trei erau ocupate de femei. Celelalte jucătoare preferaseră să se ridice și să se retragă în fundul încăperii, ca și cum ar fi putut scăpa astfel de privirile polițiștilor.

Printre ele, o persoană pe care Higgins și superintendentul o recunoscuseră. Era Agatha Lillby, menajera familiei Mortimer.

Cu părul vâlvoi, purtând o bluză roșu-aprins destul de decoltată și cu pantaloni de piele neagră, nu semăna deloc cu o servitoare devotată și serioasă.

Higgins aruncă o privire spre jocul de cărți de pe masă. În panica generală, fuseseră abandonate bancnotele care constituiau miza: în jur de o mie cinci sute de lire. Era o miză destul de mare ca să justifice riscurile pe care și le asumau și închirierea încăperii.

– Doamnelor, anunță Scott Marlow cu seninătate, sunt obligat să vă întreb cum vă cheamă. Nu cred că aveți o licență de funcționare a acestei adunări clandestine.

Jucătoarele erau prea speriate să mai protesteze. Se aliniază toate în spatele încăperii, încadrând-o pe Agatha Lillby, care nu înceta să-l fixeze pe Higgins.

După ce își spusese toate numele și ocupațiile, superintendentul Marlow păli dintr-odată.

În acel tripou se adunase floarea menajerelor aristocrației engleze. Femeile acelea lucrau pentru unele dintre cele mai respectabile familii din regat, locuind toate în Mayfair.

– O secundă, doamnelor!

Scott Marlow îl luă pe Higgins deoparte și îi vorbi cu voce înceată.

– Ați înțeles? Nu le pot aresta.

– De ce? Se miră Higgins.

– Asta ar însemna să zdruncin echilibrul întregului regat, să penalizez Anglia întreagă. Ele și-au dat toate numele stăpânului. Îndrăznesc cu greutate să-l repet. Ar fi un scandal, Higgins!

– Ca să nu mai vorbim de îngroșarea rândurilor șomerilor, domnule superintendent. Vă dau dreptate, e mai bine să evităm o asemenea dramă. Însă doamnele ar trebui să semneze o declarație, pentru orice eventualitate.

– Bineînțeles, aprobă Scott Marlow, liniștit de atitudinea plină de înțelegere a lui Higgins. Mă voi ocupa chiar eu de asta.

– Perfect. Eu aş vrea să-i pun nişte întrebări domnişoarei Lillby. Fără să mă hazardez, cred că are legătură cu scrisoarea anonimă.

– Cum doriţi.

–23–

În timp ce superintendentul, încerca să consemneze mărturiile femeilor speriate, Higgins o rugă pe Agatha Lillby să se așeze lângă el, la masa de joc.

– Sunteţi fermecătoare, domnişoară. Cam plină de surprize, dar fermecătoare.

– Nu am nimic să-mi reproşez, zise menajera familiei Mortimer, așezându-se pe jumătate pe scaunul pe care, cu câteva minute mai devreme, ținuse în mână cărțile câștigătoare.

Fusese prima ei seară norocoasă de un car de vreme.

Higgins amestecă cărțile.

– Ce jucați, domnişoară?

– Black-Jack.

Higgins nu era un adept al acelui sport cerebral, dar știa că jocul, sub orice formă ar fi fost, putea să-i cufunde pe participanți în cele mai întunecate abisuri.

– Nu am nimic să-mi reproşez, repetă Agatha Lillby, cu pumnii strânși.

– Sper să fie așa, domnişoară.

Higgins era jenat de întâlnirea cu menajera familiei Mortimer. În ciuda agitației, și ea simți aceeași stânjeneală și avu sentimentul că bărbatul din fața ei ar putea să o înțeleagă.

– I-am fost întotdeauna loială lui Sir Mortimer. N-am făcut nicio greșală.

– Vreau să cred asta, domnişoară. Dar mărturisesc că prezența dumneavoastră aici...

– Este viața mea privată, domnule inspector. Nu mă privește decât pe mine.

– Nu aș fi atât de sigur, domnișoară Lillby, îmi pare rău s-o spun.

Higgins lăsă pe masă cele două cărți pe care le avea în mână: un rege și un as.

– Aș fi câștigat, zise ironic Agatha Lillby. Aș fi făcut douăzeci și unu de puncte – Black-Jack.

– Veniți des aici?

Agatha Lillby roși. Ezită îndelung înainte să răspundă.

– Destul de des...

– În fiecare seară de marți, de exemplu?

Femeia se simțea încolțită.

– De ce refuzați să-mi spuneți tot, domnișoară? Ar fi mult mai simplu.

Higgins prinse cu coada ochiului agitația din fundul încăperii. Scott Marlow părea să fi descoperit un indiciu semnificativ. Se îndreptă grăbit spre masa de joc și se așează în fața Agathe Lillby.

– Domnișoară, este adevărat că ați venit aici în seara crimei, dar că ați stat foarte puțin?

Roșie de supărare, menajera familiei Mortimer se ridică și își privi cu ură tovarășele de joc.

– Cine m-a trădat?

– Așezați-vă, îi ordonă Scott Marlow, și răspundeți-mi! În ce interval de timp ați rămas aici, în seara crimei?

Agatha lăsă capul în jos, infuriată.

– Nu mai știu. Nu m-am uitat la ceas în permanență. Trebuie să fi ajuns undeva spre ora 9.30 și am plecat înainte de ora 11.00.

– O să comparăm cu declarațiile martorilor.

Hotărât, Scott Marlow se întoarce la celelalte jucătoare pentru a-și continua interogatoriul. Lui Higgins îi părea într-adevăr rău.

– Vedeți, domnișoară Lillby, nu ne putem încrede în nimeni. Erați deci foarte grăbită, în seara cu pricina...

– Nu puteam să lipsesc prea mult, mărturisi ea în sfârșit. Eliot Tumberfast apăruse neinvitat. Sir Mortimer ar fi putut să aibă nevoie de mine și...

– Și ați mințit, pretinzând că sunteți răcită. A fost o idee bună, să nu fiți deranjată. Și totuși v-ați asumat un risc venind aici. Trebuie să fi avut un motiv întemeiat.

Menajera rămăsese tăcută.

Higgins observă că superintendentul le intimidase pe celelalte femei. Erau toate pornite împotriva Agathe Lillby, considerată vinovată de a fi provocat asaltul de la Scotland Yard.

– Ar fi bine să-mi spuneți adevărul, insistă Higgins, înainte ca tovarășele de joc să scornească cine știe ce versiune. În orice caz, domnișoară, noi vom ști tot.

Agatha Lillby își mușcă buzele până la sânge. Se simțea prinsă într-o capcană, de această dată, fără nicio șansă să scape.

– Mi-am dat cuvântul. În seara aceea trebuia să restitui o datorie.

– Cât de mare? Întrebă Higgins.

– În valoare de patru sute de lire. N-am avut noroc o lună întreagă.

Higgins făcu cărțile, de parcă ar fi pregătit un număr de magie.

– E un detaliu neplăcut, domnișoară Lillby. Dumneavoastră sunteți singura care poate să precizeze timpul exact în care ați lipsit. Și dacă v-ați întors târziu în noapte, după ora la care a fost comisă crima?

– Nu! Protestă, înfricoșată. Nu, nu-i adevărat!

– Poate fi adevărat, domnișoară!

– Nu, pot să dovedesc contrariul!

– Cum?

– Când am revenit la conac, înainte de ora 11.30, i-am văzut pe Sir Mortimer și pe Eliot Tumberfast. Profesorul era în pragul ușii biroului și îl împiedica pe Eliot Tumberfast să iasă. El... El...

Agatha Lillby păru dintr-odată incapabilă să vorbească. Își aminti ceva, un detaliu care îi zdruncina întreaga demonstrație.

– Nu v-au văzut, nu-i așa? Spuse Higgins. Nu puteau să vă vadă, pentru că vă ascundeți, cel puțin, așa pretindeți. Și ați mințit deja o dată.

– Vă jur că spun adevărul! Strigă ea.

– O să verificăm dacă Sir Mortimer și Eliot Tumberfast își amintesc de acest incident. Vreau să vă arăt un document, domnișoară. Vreau să știu dacă vă spune ceva.

Higgins îi arată scrisoarea anonimă Agathe Lillby, care o citi cu repeziciune și dezgust deopotrivă.

– E mâna lui Eliot Tumberfast, zise printre dinți. Se folosește de tot felul de tertipuri.

Higgins continuă să amestece cărțile, apoi puse pachetul pe masă și scoase un as de pică.

– Ciudată direcție, se poate spune. Eliot Tumberfast... îl cunoașteți atât de bine?

O pasiune încă nestinsă luci în ochii Agathe Lillby.

– Am avut o relație, până când a apărut Frances. Eliot mă iubea, sunt sigură. Venea la mine când Sir Mortimer lipsea. I-am spus că Frances nu este de nasul lui, că nu va fi niciodată, dar i-a căzut cu tronc, asemenea altora! Când trăia prima doamnă Mortimer, Eliot nu avea ochi decât pentru mine. Astăzi îl urăsc!

– E o acuzație gravă împotriva lui Eliot Tumberfast, spuse Higgins, iar patru sute de lire e o datorie importantă. Ați plătit-o din economiile proprii?

– Sigur că da, răspunse Agatha Lillby.

– Scuzați-mă o clipă, domnișoară!

Higgins se ridică și se îndreptă spre Scott Marlow, care punea întrebări încontinuu, notând precaut numele și adresele familiilor importante la care lucrau menajerele prinse în flagrant.

– Aș vrea să vă vorbesc câteva momente, domnule superintendent. Haideți spre ieșire!

Cei doi polițiști începură să discute discret într-o parte.

– În urma declarațiilor doamnelor, spuse Scott Marlow, am aflat că nu este prima dată când Agatha Lillby trebuie să-și achite o datorie. Se pare că este cea mai înfocată jucătoare de Black-Jack.

– Să nu ne încredem în bârfe! Îl sfătui Higgins. Vă las să verificați treburile astea. Eu o s-o conduc pe domnișoara Lillby înapoi la familia Mortimer.

– N-ar trebui...

– Nimic nu ne presează, îl asigură Higgins pe un ton binevoitor. Am aflat lucruri ciudate în seara asta. Trebuie să cernem bine grâul de neghină. Pentru a începe, trebuie să analizez îndeaproape acest personaj care este menajera familiei Mortimer.

– Dacă sunteți de părere că așa este cel mai bine... suspină Scott Marlow.

– Trebuie să ne îngrijim puțin și de sufletul oamenilor, domnule superintendent.

– Un pic de ajutor n-ar strica.

Scott Marlow scoase aparatul, dar niciun sunet nu ieși din cutia metalică.

– Ce prostie! Nu funcționează!

– Aceste mașinării sunt capricioase, observă Higgins. Vi-l trimit pe inspectorul care stă în fața clădirii, își va folosi telefonul mobil.

* * *

În taxiul care îi ducea pe Higgins și pe Agatha Lillby din Soho spre Mayfair, fostul inspector-șef făcu o mulțime de notițe în carnetul său negru. Agatha Lillby nu îndrăznea nici să se miște, nici să vorbească.

– O să facem o treabă importantă împreună, spuse în cele din urmă Higgins, cu căldură în glas.

– Ce o să facem?

– O să reconstituim cele petrecute în noaptea aceea. Vreau să știu cum ați intrat în casă în noaptea crimei.

– Domnule inspector, spuse Agatha agitată, întorcându-se brusc spre Higgins, aș vrea să vă rog ceva. Sir Mortimer nu știe nimic din toate astea. Nu-i spuneți nimic din ce ați descoperit, vă rog. Cred că s-ar îngrozi. Nu vreau să-l dezamănesc.

– O să fac tot ce-mi stă în putință, o liniști Higgins. Cu condiția, desigur, ca viața dumneavoastră personală să nu aibă nicio legătură cu asasinatul lui Frances Mortimer, pe care o detestați atât de mult.

Înfuriată, Agatha Lillby se înghesui în colțul banchetei.

– Îmi pare rău că m-am încrezut în dumneavoastră, inspectore.

– În scrinul din camera lui Philipp Mortimer, preciză Higgins, există un secret. În acel dulap este o cheie care descuie biroul de la British Museum în care Frances Mortimer a fost omorâtă. Mă întreb, domnișoară Lillby, dacă nu cumva ați pus-o chiar dumneavoastră în sertarul secret al lui Philipp Mortimer.

–24–

Agatha Lillby sări ca arsă.

– Cheia? Nici nu știam că există o astfel de cheie! Protestă femeia.

Higgins nu-i mai puse alte întrebări până în clipa în care taxiul îi lăsă în fața conacului familiei Mortimeri. Plăti cursa, apoi Agatha Lillby o luă prin spatele casei, pe o alee din care se vedea cu greu o ușă metalică pe jumătate acoperită de iederă.

– Cum ajungeați în Soho de obicei, domnișoară?

– Cu metroul, răspunse Agatha Lillby.

– Este periculos să umbli așa seara. Și presupun că aveți cheia de la această ușă.

Nervoasă, Agatha Lillby scotoci în buzunarele pantalonilor de piele, pentru că nu avea o poșetă. Nimeni n-ar fi bănuît că femeia aceea atrăgătoare se metamorfoza în fiecare zi într-o menajeră model, încarnând virtuțile bătrânei Anglii.

Agatha Lillby răsuci cu îndemânare o cheie mică, dădu la o parte iedera cu mâna stângă și împinse ușurel ușa, încercând să n-o facă să scârțâie. Odată intrată, făcu un pas într-o parte, să ajungă la peluză și să evite aleea de pietriș care ar fi scrâșnit sub greutatea pașilor. Higgins o imită, cu mai puțină grație însă.

– Felicitări, zise inspectorul cu vocea scăzută. N-ați făcut nici cel mai mic zgomot. Continuați să-mi arătați ce ați făcut în noaptea crimei.

Higgins se uită la ceas. La ora 11.05, o singură fereastră a conacului era luminată, cea de la biroul lui Sir John Arthur Mortimer. Barry, șoferul, dormea deasupra garajului, iar Philipp Mortimer era plecat mai mult ca sigur.

Agatha, care se strecurase înăuntru cu rafinamentul unei pisici, îl conduse pe Higgins până la ușa de la intrare.

În hol, menajera aprinse o lumânare ca să nu se lovească de vreo mobilă.

– Iată cum am intrat!

– Sunteți de o discreție rar întâlnită, domnișoară. Știți dacă profesorul Mortimer lucrează așa de târziu în fiecare seară?

– Adoarme rar înainte de ora două dimineața. Frances... Vreau să zic doamna Mortimer îi reproșa mereu încăpățânarea cu care lucra până târziu.

– Vă rog să-l anunțați că am sosit.

– Nu pot să mă prezint în fața dânsului așa, trebuie să mă schimb.

De fapt, Sir John Arthur Mortimer ar fi avut un șoc văzând-o pe Agatha îmbrăcată atât de neconformist, foarte departe de imaginea de menajeră ideală. În vreme ce Higgins cerceta holul de la intrare, Agatha Lillby intră în toaleta servitorilor și se îmbracă în grabă. Când se întoarse, purtând corsajul alb și fusta neagră cu broderia specifică, era deja o femeie de casă,

gata să servească. Era perfectă în rolul de menajeră, cu excepția cocului, mai puțin strâns decât de obicei, din care îi ieșiseră câteva șuvițe răzlețe.

Urmându-l pe Higgins, Agatha Lillby îl anunță pe Sir Mortimer că inspectorul de la Scotland Yard vrea să-i vorbească urgent.

Savantul fu de acord să-l primească. Nimic nu se schimbă în biroul lui. Higgins îl găsi într-o pasă proastă. Profesorul se ridică în clipa în care intră fostul inspector-șef, iar menajera ieși.

– Scuzați-mă, Sir John Arthur, că vă deranjez la o oră așa târzie.

– Probabil e necesar, spuse egiptologul obosit.

– Într-adevăr, mai ales că ancheta întâmpină câteva dificultăți. Cred însă că superintendentul Marlow este pe calea cea bună, cu condiția să risipim câteva bănueli.

Profesorul se așază din nou în fotoliu. Pe birou erau două dosare impresionante de documente cu antetul de la British Museum.

– Vă admir puterea de muncă, Sir John Arthur.

Egiptologul făcu un gest de dezgust cu mâna dreaptă.

– Lucrul îmi permite să nu mă mai gândesc la ce a fost, inspectore. Într-o perioadă atât de tristă, colegii au crezut că ar fi bine să-mi propun candidatura la directoratul de la British Museum. Membrii consiliului de administrație s-au întâlnit în secret. Trebuie să mă anunțe dintr-un moment în altul în legătură cu decizia lor.

– Felicitări! Cred că muzeul o să fie pe mâini bune.

– Nimic nu este hotărât încă, inspectore, și nu știu dacă trebuie să accept o asemenea răspundere. Nu sunt sigur că mai am forța necesară pentru a o duce la bun sfârșit.

– Sunt convins că doamna Mortimer ar fi fost fericită să vă vadă asumându-vă o asemenea răspundere.

Sir John Arthur Mortimer păru emoționat de vorbele lui Higgins, care se apropiase de șemineul ce răspândea o lumină blândă în jur. Dacă fostul inspector-șef nu ar fi avut atâtea

treburi de făcut, s-ar fi lăsat captivat de jocul acelor flăcări cu dansuri mereu noi.

– Întrebările mele vi se pot părea mai degrabă banale, dar ele au o importanță. Mi-ați putea spune când ați văzut-o pe menajeră în seara crimei?

– Dumnezeule... Am văzut-o când a venit să mă anunțe de vizita lui Tumberfast, apoi când ne-a adus ceaiul. După aceea a plecat să se culce. Era bolnavă.

– Sunteți sigur că nu ați mai văzut-o pe urmă?

– Când a venit superintendentul Marlow, a trezit-o soneria. Ea a fost cea care a coborât să deschidă ușa.

Higgins răsfoi cu plăcere unul dintre volumele dicționarului de hieroglife. Acele mici semne aveau ceva viu în ele, aproape etern.

– În timpul discuției, Eliot Tumberfast a încercat să iasă din birou? L-ați forțat să rămână?

Egiptologul se gândi puțin.

– O tot ținea cu prostiile lui, cerând fonduri uriașe pentru o campanie de săpături care nu prezintă niciun interes. Oh, da, îmi amintesc! Individul a îndrăznit să-mi pună la îndoială competența!

Chipul savantului se înflăcăra de furie.

– Acest incapabil a vrut să-și dea aere de mare domn trântindu-mi ușa! L-am prins din urmă și l-am obligat să rămână. Eram slăbit din cauza gripei, dar am vrut să-i demonstrez, punct cu punct, că pretensele sale teorii științifice nu sunt decât niște fabulații. Tumberfast ăsta e un ins odios, inspectore! O să-i plătesc cu vârf și îndesat pierderea de timp de atunci. El era aici, enervându-mă cu absurditățile alea, în timp ce Frances...

Sir John Arthur Mortimer lăsă ochii în jos.

– Am o altă problemă, mai delicată, spuse Higgins. Soția dumneavoastră ieșea frecvent după-amiaza. Era văzută la expoziții, la acțiuni de caritate, la conferințe, dar o dată pe săptămână, în fiecare marți, se ducea într-un cartier mai degrabă mizer.

Eruditul îndreaptă o privire rușinată spre Higgins.

– Vă referiți la vizitele la vechiul său profesor? Frances era într-adevăr generoasă, domnule inspector. Știa să dea fiecăruia ce se aștepta de la ea. Mi-a cerut acordul să-l vadă pe acel nefericit, să pozeze pentru el, să-i fie model. I-a plătit camera pentru tot anul și i-a oferit cea mai mare bucurie a existenței sale: să o contemple timp de câteva ore.

– Ați văzut tablourile? Îl întrebă Higgins.

– Frances a adus unul odată, la începutul căsătoriei noastre. Era un portret lamentabil. N-am vrut s-o supăr, dar am sfătuit-o să-i returneze tabloul artistului. Sărmanul nu are niciun talent.

Higgins era de altă părere în ceea ce îl privea pe fostul profesor al lui Frances Mortimer, însă ora nu era tocmai potrivită pentru polemici artistice.

– N-ați mers niciodată acolo?

– Nu, inspectore, n-aveam niciun chef să-l cunosc pe omul acela, care ținea de grădina secretă a lui Frances, iar eu aveam încredere totală în soția mea.

Higgins lăasă deoparte volumul de egiptologie. De acum știa câteva hieroglifice în plus.

– Sunt destul de contrariat.

– De ce, domnule inspector?

– Aș vrea să vă mai cer ceva, însă mă tem că vi s-ar părea nepoliticos.

– Spuneți-mi ce doriți și lăsați-mă pe mine să decid!

– Am obiceiul de a încerca să descopăr atmosfera în care au trăit victimele. Îmi dați voie să merg în camera doamnei Mortimer?

– Nu e nimic mai ușor de făcut. Frances și cu mine împărțeam camera care se află nu departe de acest birou. Vă conduc într-acolo!

Cei doi ieșiră din birou, trecură prin hol și o luară la stânga. În camera soților Mortimer se aflau un pat mare acoperit cu o cuvertură de satin, o comodă în stil Regency și două șifoniere mari de stejar masiv cu linii sobre. Două uși dădeau spre o baie de marmură roșie, o garderobă enormă și un budoar în care Frances Mortimer avusese o comodă, un scrin de secol optsprezece și o măsuță de toaletă de acaju cu produse de înfrumusețare. Mocheta de lână verde-închis și tapiseriile murale înfățișau peisaje câmpenești tipic englezești, făcând din acel apartament o capodoperă a armoniei ce amintea de o suită somptuoasă a unui mare hotel de altădată.

– Mulțumesc pentru înțelegere, Sir John Arthur.

– Nu mai dorm aici de la decesul lui Frances, îi mărturisi savantul.

Telefonul răsună în birou.

– Sunt cei de la British Museum, fără îndoială. E posibil ca discuția să dureze cam mult. Scuzați-mă, domnule inspector.

Profesorul ieși din cameră. Higgins privi mobila, patul, acomodându-se cu atmosfera locului. Se pregătea să cerceteze în amănunt totul, când zări cu coada ochiului, pe hol, o siluetă ce încerca să se țină la distanță.

– Intrați, domnișoară Lillby!

Menajera făcu întocmai. Cocul îi era tot ușor dezordonat, dar chipul mai puțin îmbujorat, puțin mai docil.

– M-ați putea ajuta să câștig timp, domnișoară! Îndrumați-mă, vă rog!

Agatha Lillby trase sertarele, deschise ușile dulapurilor. Higgins privi atent hainele. Menajera avu impresia pentru câteva momente că inspectorul devenise adevăratul stăpân al acelor locuri.

În dulapul lui Sir John Arthur, Higgins descoperi vreo două duzini de perechi de încălțăminte, pantofi negri făcuți cu gust. Îi cercetă cu grijă pe flecare în parte.

– Veniți să vedeți ceva!

Agatha Lillby se apropie de Higgins, care se așează pe vine. Inspectorul găsisese o pereche de pantofi foarte elegantă.

– Pantofii sunt cu o măsură mai mică decât toți ceilalți, spuse bărbatul. Cum vă explicați un asemenea mister?

Agatha Lillby puse mâna pe încălțări și le cercetă, ridicând din umeri.

– E foarte simplu. Sunt ale lui Philipp Mortimer.

– Ați aranjat dumneavoastră greșit pantofii?

– În niciun caz, domnule inspector! Protestă menajera. Philipp Mortimer este ființa cea mai neglijentă pe care o cunosc. Într-o dimineață, am descoperit în camera lui o pereche de pantofi ai doamnei Mortimer. Altădată, și-a atârnat vesta în baia tatălui său. Tânărul Philipp este neglijent, nu-i pasă de nimic.

Higgins reflectă.

– Dacă înțeleg bine, Philipp Mortimer este cel care și-a așezat pantofii printre cei ai tatălui său?

– Desigur! Aici sau în altă parte, lui îi este indiferent. Pot să-i pun la locul lor?

– Mai bine nu, domnișoară. Mai bine să lăsăm lucrurile așa cum sunt. Oricum avem destule probleme cu mumia care umblă.

Agatha Lillby făcu ochii mari.

– Cunoașteți pe cineva pe nume William W. Dobelyou, domnișoară?

– Nu-mi zice nimic numele, răspunse femeia sec.

– William W. Dobelyou este șeful bandei de hoți. Cel puțin pe teren. Dar cred că dă socoteală în fața cuiva aflat mai sus decât el.

Un zgomot de motocicletă îi atrase atenția lui Higgins.

– E motocicleta lui Philip Mortimer?

Agatha dădu din cap.

– Nu vreau să-l deranjez pe profesor, transmiteți-i cele bune din parte mea. Merg să-l iau în primire pe fiu.

– Domnule inspector...

Încordată, fricoasă, menajera parcă îi adresa o întrebare mută.

– Liniștiți-vă, domnișoară. Nu i-am spus nimic lui Sir John Arthur. Nu a fost necesar. Dar regret că nu ați fost în întregime sinceră cu mine. Am impresia că ați avut nevoie de sume importante de bani și că sunteți capabilă să faceți orice să le obțineți. Totodată cred că acest Dobelyou avea nevoie de complici pentru a-și duce la bun sfârșit planul. Dacă n-ați fost dumneavoastră cea care a pus cheia de la biroul din muzeu în camera lui Philipp Mortimer, poate știți cine a făcut-o? Mai aveți încă multe de mărturisit, domnișoară! Mai ales adevărul.

Speriind-o suficient pe menajera familiei Mortimeri, Higgins coborî pe scara de marmură. Conacul începuse să-i devină familiar.

Philipp Mortimer își parcă motocicleta lângă zidul garajului. Gesturile lui erau nesigure. Se întorsese fără îndoială de la localul său preferat. Auzind cum scârțâie pietrișul din fața casei, se întoarse lent și îl zări pe Higgins.

– Tot dumneavoastră, inspectore! V-ați mutat la noi de tot?

– Nu neapărat, domnule Mortimer. Întâmplarea a făcut să fiu aici, mai ales că aveam ceva de lămurit. Nu-ți bagi motocicleta în garaj?

– Niciodată. Fiecare cu spațiul său. Motocicleta mea n-are nici în clin, nici în mână cu Rolls-ul tatălui meu.

– Te-ar deranja dacă aș arunca o privire la magnificul BMW?

Philipp Mortimer se încruntă.

– Îmi știți motocicleta?

– Este momentul să știu chiar mai multe, răspunse Higgins, sprijinindu-se pe motorul care nu era mai deloc luminat. Vreau să-mi zici mai multe despre ultimele clipe ale lui Frances Mortimer, continuă inspectorul, cercetând în continuare motorul de la BMW.

– Poftim? Tresări Philipp Mortimer.

– Vreau să vorbim despre ultimele momente petrecute cu ea. De-a lungul drumului de la conac la Teatrul Național, Barry n-a zis nimic?

– Nu, chiar nimic.

– A fost vreun incident în timpul reprezentației?

– Niciunul.

– În pauza dintre acte ce ați făcut?

– Nimic special. Frances a dat telefon acasă, a vorbit cu tata.

– Știi despre ce au vorbit?

– Banalități. Frances a trebuit să aștepte puțin pe fir, pentru că tata se certa cu Tumberfast.

– Și apoi?

– La sfârșitul spectacolului, Barry ne-a condus la clădirea administrativă de la British Museum. Frances m-a rugat s-o însoțesc. În primă instanță, am refuzat-o, dar pe urmă...

– Ți se întâmplă frecvent să-ți lași pantofii în camera tatălui tău?

– Vă bateți joc de mine?

Higgins, în aparență mulțumit, continuă:

– Frumoasă motocicletă. Cred că este și rapidă, păcat că face mult zgomot. Agathe Lillby nu-i plăcea deloc de doamna Mortimer, din câte știu. Nu te-ai îndoit niciodată de devotamentul ei?

Philipp Mortimer simți un fior rece pe șira spinării. Se făcuse târziu.

– Nu-mi place să joc rolul informatorului, dar, în ziua asasinatului, am asistat la o scenă șocantă. Era dimineața devreme, când am auzit două voci feminine certându-se. Am ieșit din camera mea. Frances și Agatha se certau. Am auzit-o pe Agatha cerându-i lui Frances un avans din salariu. Frances i-a răspuns că este imposibil să-i mărească leafa. Deja o plătise de trei ori, și tot mai cerea. Agatha i-a strigat furioasă că n-o să ajungă niciodată în rai.

Cu mâinile în buzunarul impermeabilului, întorcându-se cu spatele la interlocutorul său, Higgins privi contemplativ

conacul familiei Mortimer.

– De ce nu, după tot ce s-a petrecut? Ar fi extraordinar, mai puțin... Mulțumesc pentru cooperare, domnule Mortimer. Ai face bine să mergi să dormi, e târziu.

Pentru a doua oară, Philipp Mortimer văzu dispărând silueta lui Higgins în întuneric. Tânărul începu să tremure de frig și intră în casa care nu era pentru el decât o cochilie goală.

–26–

Higgins intră în clădirea administrativă a British Museum la ora 9. 30. J.J. Battiscombe era la post. Văzându-l pe bărbatul de la Scotland Yard, își îndreptă ținuta, își aranjă cascheta și adoptă atitudinea funcționarului conștient de propriile atribuții.

– Bună ziua, domnule Battiscombe. Mulțumit de noile reglementări?

– Pe deplin, domnule inspector!

– Mă bucur. Paza de noapte trebuie să fie destul de grea, mai ales că noaptea este plină de mistere, chiar și în Europa.

– Așa e, fu de acord J J. Battiscombe, speriat.

Higgins observă un termos și o ceașcă umplută cu ceai, lângă registrul de intrare. Paznicul de noapte se deda încă viciului său.

– Se spune că nopțile sunt fermecătoare în India, continuă Higgins.

J.J. Battiscombe își netezi vesta, ținându-se la o oarecare distanță de inspector.

– Da, răspunse cu un mormăit.

– A fost o perioadă lungă și grea.

– Da, o perioadă pe care încerc să o uit, inspectore, cu multe greșeli de tinerețe, dar bine că există buna și bătrâna patrie-mamă.

– Ai putea să mă ajuți, fiindcă știi atât de bine ținuturile acelea îndepărtate.

– Ce anume vreți să știți?

– Ai văzut cumva mumii în India?

J.J. Battiscombe scotoci în zadar printre amintiri.

– N-am întâlnit așa ceva.

– Știi că șeful bandei anticarilor, William W. Dobelyou, nu este acuzat doar de furt, ci și învinuit de crimă? El n-a acționat singur, asta e clar. Complicii săi vor fi și ei incriminați cât de curând. Pot să prevăd că lupii se vor sfâșia între ei.

J.J. Battiscombe nu pierduse nimic din severitatea regulamentară a posturii, dar gulerul îl strângea tot mai tare.

– N-ai cunoscut-o niciodată pe Agatha Lillby, menajera familiei Mortimer?

J.J. Battiscombe evită privirea lui Higgins.

– N-am avut această plăcere, inspectore.

– Păcat. Femeia are câteva resurse ascunse... Cam la fel ca tine. Te las să-ți faci datoria, domnule Battiscombe. Dacă îți schimbi programul sau dacă te pensionezi mai devreme, anunță-mă!

– Sigur... Desigur!

Lăsându-l pe paznic să-și vadă de ale lui, Higgins se grăbi spre scările care duceau la primul etaj. Se opri la mijlocul distanței ca să noteze ceva în carnetul negru. Încă o dată, inspectorul băgă de seamă că discuția cea mai neînsemnată se dovedea bogată în informații, mai mari sau mai mici, mai ales când interlocutorii aveau ceva pe conștiință.

În clădirea administrativă a celui mai mare muzeu din lume domnea o atmosferă ciudată, degajată de culoarele părăsite, de ușile închise sau de cărțile care dormitau în bibliotecile cu grilaje, departe de agitația lumii exterioare. Savanții și cercetătorii, dacă erau la muncă, nu făceau niciun pic de zgomot. Higgins asculta fascinat tăcerea, încercând să și-o închipuie pe Frances Mortimer într-un asemenea cadru, în care s-ar fi simțit pierdută.

Ciocăni la ușa biroului lui Eliot Tumberfast și intră. Încăperea părea răvășită. Egiptologul purta o cămașă gri cu multe pete pe ea și se agita în mijlocul unui talmeș-balmeș de obiecte. Pe trei mese erau desfășurate resturile unor oale de lut. Pe o a patra erau mai multe volume și teancuri de hârtii, unele **in-folio**. Tumberfast, cu părul vâlvoi, prost ras, alerga de la un dicționar la o cutie plină cu figurine de calcar, de la cutie la un papirus rulat și de la papirus la o grămadă de amulete cu formă de animale care, din lipsă de spațiu, erau ținute pe jos. Își aruncase eșarfa pe un vas de alabastru, vesta era agățată de o urnă funerară, basca de culoarea muștarului era azvârlită pe una dintre mese, alături de niște bucăți de calcar. Ținând în mână o lampă, Eliot Tumberfast se aplecase asupra unei fâșii lungi acoperite de hieroglife și de imagini misterioase. Egiptologul nu-și dăduse seama de prezența inspectorului, care începu să tușească.

– Îmi pare rău că vă deranjez din studiu, domnule Tumberfast, dar am câteva întrebări!

– Un moment, acum sunt prins cu ceva!

Eliot Tumberfast sări în sus de bucurie.

– Asta este! Am găsit! Veniți să vedeți!

Higgins își croi printre vestigiile egiptene, având grijă să nu spargă nimic.

Tumberfast îl prinse de mânecă și îi arătă cu degetul spre interiorul benzii.

– Acolo, cele două hieroglife... Conțin dezlegarea misterului! Înțelegeți?

– Mi-e destul de greu să o descifrez, mărturisi Higgins.

Eliot Tumberfast își schimbă dintr-odată starea. Lăsă jos lampa și împături fâșia într-un tub metalic pe care îl puse deoparte cu grijă. Fericirea de mai devreme fu înlocuită de o mină.

– Momentul acesta are o însemnătate mult mai mare decât vă închipuiți, domnule inspector. Ieri seară mi-a fost adusă grămada asta de relicve dintr-un mic mormânt al noii dinastii

egiptene. Am simțit din primul moment că o să fie ceva extraordinar. După un inventar rapid, am împărțit piesele pe categorii și am dat peste această fâșie. Obiect sacru care a înfășurat trupul mumiei, fâșia este punctul de plecare spre o descoperire mai importantă decât teoria relativității, inspectore!

– Așa de importantă? Se miră Higgins, care cerceta un ciob dintr-un vas cam grosolan.

– Egiptenii dețineau secretul morții! Zise Eliot Tumberfast cu o convingere pătimasă. Mumiile vor reînvia. Sir Mortimer nu vrea să priceapă că teoria mea este una științifică. Într-o zi o să fie nevoit să recunoască că am avut dreptate.

– Fascinant, domnule Tumberfast. Aveți nevoie pentru descoperirea asta de ulei de mașină?

– De ulei de mașină? Nu, de ce?

– N-are importanță. Sper să reușiți ce v-ați propus, domnule Tumberfast.

Egiptologul părea absorbit de griji.

– Să vă ajut? Îl întrebă Higgins.

– Trebuie să găsesc rapid un vas de alabastru în care să pun această țesătură!

– Iată-l! Spuse Higgins, scoțând obiectul prețios de sub eșarfa egiptologului. Îmi pare într-adevăr un obiect așa de frumos, deși cam învechit ca stil.

Cu mâinile în șold, Eliot Tumberfast nu-și ascundea defel uimirea.

– Se pare că aveți cunoștințe serioase de arheologie, inspectore!

– Ei, nu, doar o simplă spoială de știință și multă observație, atâta tot. Sunt oricum nevoit să mă familiarizez cu egiptologia ca să pot interoga mumia care a văzut-o pe doamna Mortimer în ultimele sale clipe.

– Ce tragedie...

Aducându-și aminte de crimă, Eliot Tumberfast fu adus brusc la realitate. Higgins profită de starea arheologului pentru a scoate dintr-un buzunar scrisoarea anonimă primită

de Scotland Yard, care dusesese la dezvăluirea cercului clandestin al Agathe Lillby.

O așeză cu precauție pe unul dintre volumele deschise.

– Vreau să vă uitați pe acest document cu mare atenție, domnule Tumberfast.

– Mă privește?

– Într-o oarecare măsură. O să vă spun pe îndelete mai încolo, dar acum vreau să vă aflu părerea. Un specialist în descifrarea semnelor antice ca dumneavoastră mă poate lămuri în multe privințe.

Egiptologul se conformă rugăminții lui Higgins și trată scrisoarea anonimă ca pe un fel de papyrus tradițional. Folosi mai multe feluri de lumină, numărând literele, ținând seama de spațiile libere, mărinde caracterele.

Nu citi conținutul decât la sfârșitul studiului tehnic.

– Autorii unui asemenea gen de literatură sunt demni de dispreț, spuse egiptologul. Documentul ăsta v-a ajutat în vreun fel să progresați în derularea investigației?

– Într-un fel, răspunse Higgins evaziv. Ce concluzii puteți trage, domnule Tumberfast?

Egiptologul își duse mâna stângă la bărbie.

– Colțul din stânga sus pare unsuros...

Îl privi pe Higgins cu ferocitate.

– Întrebarea dumneavoastră despre ulei însemna că mă acuzați de a fi fost autorul acestei scrisori anonime?

– Nu vă supărați, domnule Tumberfast, asta mi-e datoria, să-i suspectez pe toți. Cât despre caracterele folosite, nu ați găsit nimic special?

– Am fost intrigat încă de la început în privința dimensiunii lor. Nu sunt luate nici dintr-un ziar, nici dintr-o revistă comună, ci... Da, da, cred că știu de unde!

Egiptologul se îndreptă spre un raft pe care erau înșirate volumele din **Jurnalul de arheologie egipteană**, celebra revistă britanică destinată studiilor de egiptologie. Consultă febril ultimul volum apărut și i-l arată lui Higgins.

– Uitați-vă, inspectore: sunt chiar caracterele folosite în această revistă! Cel care a redactat scrisoarea anonimă e, deci, un egiptolog!

Higgins împături documentul și îl băgă în buzunar.

– Dubios, foarte dubios... Mai ales că domnișoara Lillby vă acuză de scrierea textului.

-27-

Urmă o tăcere lungă după acea descoperire. Eliot Tumberfast căzu dintr-odată într-o stare de inerție.

– Ați avut o relație cu Agatha Lillby, domnule Tumberfast?

– Da... însă n-aveam niciun motiv să trimit o asemenea scrisoare. Ce este la această adresă din Carlisle Street?

Higgins îl privi pe egiptolog drept în ochi.

– Chiar nu știți despre ce e vorba?

– Deloc.

– Nu știți de patima ascunsă a domnișoarei Lillby? Nu știți unde mergea în fiecare marți seara?

– Nu, pentru că nu mi-a spus niciodată.

Higgins răsfoi volumele pe care egiptologul le consultase pentru cercetarea obiectelor care îi fuseseră încredințate: o sumedenie de dicționare și studii despre tipologia vaselor de lut sau despre stilul figurinelor magice.

– Domnișoara Lillby joacă Black-Jack. Dumneavoastră nu, domnule Tumberfast?

– Nu mă interesează deloc, ca multe alte lucruri. Eu și Agatha am fost atrași unul de altul, este adevărat, dar nu a fost nimic serios. Am continuat să ne ducem viața așa cum am dorit, fără să ne facem planuri. Aveam obiceiul să ne vedem sâmbăta, în ziua ei liberă. Totul s-a sfârșit între noi de multă vreme. Agatha era prea impulsivă, prea dintr-o bucată.

Higgins lustrui vasul de alabastru al cărui alb opac părea iluminat din interior.

– Nu-i așa că apariția lui Frances Mortimer a fost cauza despărțirii de Agatha Lillby?

Eliot Tumberfast schiță un surâs trist.

– Recunosc în vorbele acestea calomniile și gelozia Agathe! Nu, inspectore, nu-i adevărat! Pur și simplu mă săturasem până peste cap de capriciile domnișoarei Lillby. Nu am ascuns niciodată profunda admirație pentru doamna Mortimer și am respectat-o întotdeauna. Vă dau cuvântul meu!

– Vă cred, îi răspunde Higgins. De altfel, am senzația că Sir John Arthur Mortimer ar fi răbufnit, având în vedere ultima confruntare, dintre el și dumneavoastră.

Tumberfast tot muta cioburile de lut dintr-un loc într-altul. Degetele sale, prea nervoase, se mișcau neîndemânate.

– Nu, nu s-ar fi ajuns până acolo. V-am spus deja că șeful meu este incredibil de încăpățânat. Pus în fața unor probe sigure, care îmi confirmau teoria, nici nu a vrut să audă de ele.

– N-ați încercat să plecați?

– Dacă insinuați că mi-e frică de Sir John Arthur, protestă egiptologul, strângând pumnul drept ca să se apere de un adversar invizibil, nu este deloc adevărat!

Higgins se ghemui, dând să se uite pe sub mese.

– Căutați ceva, domnule inspector?

– Tot nu înțeleg cum mumia a putut să dispară și să reapară într-un moment atât de trist... Doar dacă v-aș îmbrățișa punctul de vedere, domnule Tumberfast. Dar am avut ocazia să văd mumia la morgă și am găsit-o într-o stare deplorabilă. De ce să fie torturată în halul ăla? Cel sau cei care au furat-o nu au reușit s-o vândă și poate de aceea au returnat-o la British Museum. În locul tâlharilor, eu aș fi aruncat-o mai degrabă în Tamisa, ca revolverul.

– Care revolver? Îl întrebă Eliot Tumberfast.

– Arma crimei, desigur. Știați că unii bănuiesc mumia că a apăsât pe trăgaci?

Ochii egiptologului străluciră ciudat.

– N-ar trebui să râdem de anumite teorii care par nefirești ori iraționale, pentru că nu cunoaștem pe deplin puterile mumiilor.

Higgins luă tubul metalic în care Eliot Tumberfast rulase fâșia antică de țesătură.

– Un egiptolog atât de notoriu ca dumneavoastră să ia în calcul o teorie atât de neserioasă?

Eliot Tumberfast începu să se agite din nou, mutând cutiile, ca să-și ocupe mâinile cu ceva.

– Mi-e greu să-ți spun ceea ce cred c-o să fie, inspectore. Cu acest ultim text pe care parcă destinul mi l-a trimis, ipoteza mea se verifică. Dacă profesorul Mortimer mă lasă să încep săpăturile, o să găsesc cu siguranță mormântul marelui Imhotep, cel mai fabulos dintre magicienii Egiptului, și o să obțin dovada absolută pe care o caut de atâția ani. Și el știe asta, sunt sigur! Tocmai de-aia mă urăște cu atâta înverșunare. Dacă o să reușesc, o să devin cel mai mare egiptolog cunoscut vreodată!

Higgins arată spre tubul metalic.

– Pot să-l deschid?

– Dacă doriți, sigur că da, răspunse cercetătorul cu o voce neutră, pierdut în visare. Nimeni nu vrea să mă creadă, dar eu știu că anumite mumii trăiesc.

– Doar unele dintre ele? Se miră Higgins, care desfăcea precaut fâșia de pânză, în timp ce Tumberfast deranja ceea ce fusese pus în ordine.

– Nu toate mumiile au fost îmbălsămate cu aceeași grijă. Până și textele arată acest fapt, iar documentul pe care îl aveți în mâini vorbește despre reînvierea inimii ca despre un moment capital. Sunt convins că mumia marelui Imhotep este dovada cea mai clară pentru ceea ce spun. De îndată ce o s-o descopăr...

Higgins cercetă fâșia de pânză, însă hieroglifile, de altfel puțin lizibile, rămaseră mute pentru el.

– Domnule Tumberfast, acuzați mumia că a omorât-o pe Frances Mortimer?

Egiptologul împietri. Cu privirea în pământ și cu buzele strânse, părea că a căzut pradă unei dileme cumplite.

– Nu vă pot răspunde categoric, inspectore. Ar fi trebuit s-o examinez înainte să fie distrusă. Îndrăznesc însă să vă întreb...

Higgins înfășură din nou pânza și o puse în tub.

– Vă rog, domnule Tumberfast!

– Scotland Yard poate să facă orice, nu? N-ați putea să mă ajutați să obțin autorizația necesară pentru campania de săpături arheologice pe care profesorul Mortimer refuză să mi-o elibereze?

O speranță plină de pasiune însufleți privirea egiptologului.

– V-aș ajuta cu plăcere, domnule Tumberfast, dar mi-e teamă că Scotland Yard-ul nu are decât o autoritate limitată în materie de egiptologie. Dacă aveți un plan solid, veți avea, sunt convins, câștig de cauză. Adevărul tot iese la suprafață.

Eliot Tumberfast nu-și ascunse tristețea.

– Câteodată, am senzația că eforturile mele nu vor avea niciodată succes.

– Nu vă descurajați, spuse Higgins pătitor. Eu însumi, de-a lungul unei investigații, cred câteodată că pierd din vedere pista cea bună. Dar rigoarea și metoda îmi permit să regăsesc drumul potrivit. Cunoașteți cumva un individ cu numele de William W. Dobelyou?

Eliot Tumberfast se așază pe marginea uneia dintre mese.

– Nu cunosc pe nimeni cu numele acesta.

– Dobelyou este un infractor, explică Higgins. Conducea faimoasa bandă de hoți care a prădat atâtea case somptuoase pline cu obiecte de artă. Scotland Yard îl bănuiește că a furat mumia și că a asasinat-o pe Frances Mortimer.

– A mărturisit ceva?

– Nu, dar avem o probă solidă împotriva lui, și anume, piesele elenistice furate din biroul de lângă cel al lui Sir John Arthur Mortimer. În ceea ce mă privește, sunt convins că Dobelyou nu este decât o parte a unei organizații a cărei competență este încă în libertate. Este oricum cineva care

cunoaște bine British Museum. Ce credeți, domnule Tumberfast?

– N-am nicio idee, inspectore. Dar nu v-ați gândit nicio clipă la... Sir John Arthur?

O expresie de bucurie aproape sălbatică învioră chipul egiptologului.

– N-am prejudecăți, domnule Tumberfast. Continuarea anchetei ne va permite să precizăm rolul jucat de fiecare.

Eliot Tumberfast era dezamăgit. Se aștepta la un răspuns precis.

– M-ar mira oricum să-l văd pe profesorul Mortimer implicat într-o asemenea afacere. Ar fi prea frumos! În orice caz, inspectore, o să mă lupt! Știu că nu vrea sub nicio formă să-mi prelungească perioada contractului de angajare. Iar asta e cea mai rea nedreptate dintre toate!

Higgins fii împăciuitor.

– Meseria dumneavoastră este fără îndoială făcută din vocație, domnule Tumberfast. Fiți încrezător! Când se va sfârși ancheta, mi-ar plăcea să vorbim despre egiptologie. Am nenumărate întrebări să vă pun.

Mulțumit că este apreciat la adevărata valoare, cercetătorul se liniște.

– Cu plăcere, inspectore.

– Ca să revin la o mică problemă, domnule Tumberfast, cheia biroului dumneavoastră se potrivește și la ușa profesorului?

Egiptologul surâse cu sinceritate.

– Credeți într-adevăr că distinsul meu șef ar fi tolerat așa ceva? Biroul lui este un sanctuar foarte bine păzit. Simplul fapt de a intra acolo reprezintă o greșeală profesională gravă. Fiți sigur că doar cheia sa deschide acea ușă!

– Am înțeles, zise Higgins. Mulțumesc că m-ați primit, domnule Tumberfast. Precizările dumneavoastră sunt foarte importante.

În clipa în care Higgins se pregătea să plece, se auzi soneria stridentă a unui telefon.

Eliot Tumberfast ridică o cutie și mută niște cărți. Nu-și găsea telefonul. Amintindu-și în sfârșit de locul în care îl pusese, egiptologul făcu un fel de săritură peste una dintre mese. Mobilul era îngrămădit între două vase destul de grosolane. Tumberfast răspunse.

– Da, eu sunt... Te ascult... Cum? Nu, nu e posibil! Și nimeni nu s-a opus... Incredibil! Eu... Vezi ce mi se poate întâmpla acum... La revedere.

Egiptologul închise. Chipul îi era de o paloare îngrijorătoare. Se clătină, sprijinindu-se de o masă.

– S-a întâmplat ceva rău? Se neliniști Higgins.

– Tot ce se putea mai rău... Un coleg tocmai m-a anunțat că Sir John Arthur Mortimer a fost numit director la British Museum.

-28-

Higgins era deja pe străzile Londrei la ora 6. 30 dimineața. Știa că ziua avea să fie lungă și istovitoare. Nu avea să aibă timp nici măcar să discute cu superintendentul Scott Marlow, care îl va căuta probabil peste tot și care va avea o nouă criză de nervi, spre disperarea subordonaților. Lui Higgins îi părea rău pentru ei, dar nu avea nici măcar un minut de pierdut și nici explicații de dat. Atâta vreme cât nu făcuse vizitele absolut obligatorii, fostului inspector-șef de la Scotland Yard îi era greu să continue investigația.

* * *

Malcolm Mac Cullough avea două trăsături particulare: era scoțian și unul dintre cei mai buni comisari din Regatul Unit. Lucrând mai ales pentru Sotheby's, trecea drept un cunoscător notoriu al artei Antichității păgâne. Boem de felul lui, locuia într-o casă mare din partea de nord a Londrei, înconjurat de statui, de vase de lut, de stele funerare și de

sute de fragmente din opere antice provenite din toate colțurile lumii. Malcolm Mac Cullough avea un ritm de viață destul de original: citea întreaga noapte pentru a-și perfecționa cunoștințele și dormea apoi toată ziua. La ora 9.00 dimineata, cel mai târziu, se culca.

Când auzi soneria, spre ora 8.00, Malcolm Mac Cullough tocmai terminase lectura unei cărți de opt sute de pagini despre originea picioarelor de lampă alexandrine. Îmbrăcat într-un halat de lână din Highlands – moștenire de familie –, comisarul merse să **deschidă**, hotărât să scape rapid de cel care sunase.

– Higgins, bătrâne escroc! Ce cauți aici la ora asta?

– Vreau să-ți cer părerea.

Dându-i o palmă prietenească care aproape că-l dezechilibra pe fostul inspector-șef, Malcolm Mac Cullough îl pofti pe colegul său de liceu să intre. Făcuseră parte amândoi dintr-o adevărată confrerie, în care își juraseră prietenie nedezmințită, iar un astfel de jurământ nu era fără valoare.

– Trebuie să-mi spui toate noutățile la o cafea turcească.

Comisarul și oaspetele său se instalară într-o cameră de la parter, plină cu mulaje. Se așezară pe două scaune de lemn vechi.

– Ce crimă ai mai comis? Întrebă Mac Cullough.

– Una dintre cele mai ciudate din întreaga mea carieră, răspunse Higgins savurându-și băutura. Egiptologia nu mai are secrete față de tine, nu-i așa?

– Hai să nu exagerăm!

– Mormântul lui Imhotep de la Saqqarah a rămas într-adevăr un mister?

– Dacă știi unde este amplasat, du-mă imediat acolo! Cel care o să-l descopere o să devină mai celebru decât Tutankamon.

– Și mormântul generalului Horemheb?

– Care dintre ele?

– Sunt mai multe?

– Ca general al lui Tutankamon, Horemheb și-a construit un mormânt somptuos la Memfis. Apoi, a devenit faraon, și mumia i-a fost înhumată în Valea Regilor. Culorile acestui mormânt regal sunt incomparabile. Vrei să citești mai multe despre acest subiect?

– Chiar aș vrea. Dacă există documente accesibile...

– Așteaptă-mă o clipă, vin îndată!

Malcolm Mac Cullough părăsi salonul și urcă la primul etaj, ocupat de o bibliotecă cu câteva mii de volume. Lui Higgins îi plăcea harababura organizată din acea locuință destinată științei, dar se întreba cum putea comisarul să se descurce fără niciun fel de ajutor. Într-o zi, ar fi meritat să cerceteze problema. Higgins își mai turnă o ceașcă de cafea.

Comisarul aduse câteva publicații și i le înmână lui Higgins.

– Uite ce am găsit! Sper să-ți fie de ajuns.

– Cu siguranță! Dar ia spune-mi, ce părere ai despre mumii?

– N-am niciun interes pentru ele, răspunse Mac Cullough, tăind o prăjitură.

– Ai vândut vreuna la Sotheby's?

– Niciodată! Obiectele de felul ăsta nu se negociază în public.

– Crezi că o mumie adevărată ar reprezenta o valoare pentru o bandă de hoți profesioniști?

Prăjitura era cam crocantă pentru gustul lui Higgins, dar destul de bună.

– Oamenii de teapa asta nu sunt interesați de mumii. Doar dacă nu sunt în legătură cu necrofili sau cu colecționari privați cu gusturi morbide. Sincer, nu cred că un hoț profesionist și-ar asuma vreun risc pentru o mumie. Sunt prea multe bătăi de cap cu depozitarea ei și transportul.

– Ai auzit vorbindu-se de mumia furată la British Museum și...

– ... Și găsită deasupra cadavrului frumoasei doamne Mortimer? Am auzit, ca întreaga Anglie, am văzut pozele victimei în presă. Crima a generat un adevărat scandal în

presă! Iar femeia în cauză era o adevărată doamnă chiar pe gustul meu.

– Îl cunoști pe soțul ei, Sir John Arthur Mortimer?

– Un mare om, destul de ambițios, cu o carieră remarcabilă. Este destinat unui viitor strălucit, o să capete probabil conducerea de la British Museum și o să aibă, poate, și o carieră politică. Unii spun că nu este chiar un mare egiptolog, ci doar un ins carismatic și un administrator de prim rang.

– Și despre asistentul său, Eliot Tumberfast, ce-mi poți spune? Ai auzit de el?

– S-a făcut remarcat prin două sau trei intervenții erudite la diferite conferințe de specialitate. E un băiat promițător, însă cam excentric. Înnebunit după egiptologie, dar sufocat de șeful său. Într-un cuvânt, un tânăr ca mulți alții, a cărui carieră nu va ajunge prea departe.

Higgins acceptă încă o felie de tort. Ar fi putut să-și petreacă ziua stând de vorbă cu comisarul despre bronzuri antice, despre fresce cretane sau despre statuile faraonilor. Dar îl așteptau alte treburi.

-29-

Doctorul Matthews își făcea datoria într-un cabinet elegant din Mayfair. Clientela sa era formată exclusiv din personalități. Deși surprins de un apel din partea celor de la Scotland Yard, acceptase totuși să se întâlnească cu un inspector care se ocupa de trista anchetă Mortimer. Doctorul Matthews se temea de scandal mai mult decât de orice. Din fericire, numele său nu fusese târât în niciun articol de presă consacrat anchetei numite de ziarele de scandal drept „crima mumiei”.

Doctorul ceru secretarei lista consultațiilor de dimineață. Primul pe listă era un deputat din partidul laburist, pe care îl vedea pentru prima dată, apoi doi pacienți mai vechi, un bancher și un actor de cinema.

- Primul pacient a sosit! Fu anunțat aproape imediat.
- Să poftească!

Cabinetul de consultații al doctorului Matthews semăna cu o galerie de artă. Pe pereții erau agățate mai mult de o sută de tablouri pictate chiar de doctor. Se mai găseau înăuntru un birou **chippendale**, două fotolii pentru vizitatori, un divan, o bibliotecă plină de volume legate elegant, o veioză de cristal: întreaga ambianță era una de lux și armonie, necesare pentru a le reda încrederea bolnavilor.

Asistenta chemă primul pacient.

- Luați loc, stimate domn! Spuse doctorul.

Bărbatul nu se simțea deloc în largul său. Matthews cunoștea bine acel tip de pacient: introvertit, ipohondru, secretos. Pentru o astfel de situație, avea o singură metodă: atacul direct, ca să nu-i lase interlocutorului răgazul să se retragă în propria carapace.

- De ce suferiți?
- De nimic în mod particular, domnule doctor.

Lui Matthews nu-i plăcea deloc să i se răspundă așa. Luă o atitudine severă.

- Dar atunci de ce sunteți aici?

– Din cauza celor de la Scotland Yard, răspunse Higgins, care îl privea când pe doctor, când tablourile despre care avea o părere mult mai proastă decât despre cele ale profesorului lui Frances Mortimer.

- Ah, dumneavoastră sunteți...

– Higgins. Încântat să vă cunosc! Sunteți doctorul familiei Mortimer, nu-i așa?

– Da, dar n-am nimic de adăugat în legătură cu această tragedie.

– Nu cred că e chiar așa, spuse Higgins, ridicându-se să contemple picturile. Mărturia dumneavoastră e capitală. Nu cumva dumneavoastră sunteți autorul acestor tablouri remarcabile?

- Ba da, răspunse Matthews stingher.

Invitația la vernisajul doctorului Matthews, așezată pe birou, lângă veioza cu picior de bronz, fusese foarte folositoare fostului inspector-șef pentru a-i afla slăbiciunea doctorului.

– Sunteți un remarcabil observator al naturii, zise Higgins. Câmpurile de grâu, podețul de peste râu, lanțul acesta muntos...

Doctorul sorbea cuvintele polițistului.

– Nu sunt decât un amator modest, inspectore.

– Sunt convins că biata doamnă Mortimer v-a apreciat opera artistică.

– Nu mi-a spus nimic niciodată, răspunse doctorul.

– Era o femeie discretă, explică Higgins. Vă respecta statutul de artist. Nu vi s-a părut puțin bolnavă în ultima vreme?

Doctorul se crispă.

– Secretul profesional, inspectore...

Higgins se opri în fața unui cireș înflorit, de o izbitoare banalitate.

– N-am de gând să vă forțez să încălcați secretul profesional, afirmă Higgins. Totuși, trebuie să știu ce părere aveți. Un observator ca dumneavoastră sigur a depistat detalii care i-ar scăpa și polițistului celui mai priceput. Fac apel la conștiința dumneavoastră și la condiția de artist, doctore Matthews: Frances Mortimer suferea de vreo afecțiune ieșită din comun?

Medicul căzu pe gânduri. Avea în fața lui o ființă sensibilă, inteligentă, un bărbat capabil să primească o informație confidențială fără să facă un abuz. În fond, acel inspector avea dreptate. El era într-adevăr un martor esențial.

– O afecțiune... dacă vrem să-i spunem așa. Un fel de infirmitate, mai degrabă. Doamna Mortimer nu putea să aibă copii.

– Problema aceasta îi influența sănătatea morală?

– Câteodată, dar cred că se împăcase cu ideea. De altfel, trecea printr-o perioadă cam tristă.

– Care ar fi îndemnat-o să se... sinucidă?

Ipoteza îl sperie pe doctorul Matthews, care nu îndrăzni să mai spună nimic.

– Credeți, doctore, că doamna Mortimer se folosea de această tristă dispoziție fizică pentru... a întreține relații extraconjugale?

– Așa ceva nu se vede medical, inspectore!

Reacția violentă a doctorului Matthews îi dovedi lui Higgins că poate mersese prea departe. Timp de un minut, se extazie în fața unui apus de soare pentru a-i intra din nou în grații doctorului.

– Frances Mortimer nu era neliniștită în săptămânile dinaintea morții? Ați consultat-o în această perioadă?

– Da, de mai multe ori. Era într-adevăr neliniștită. În timpul ultimei consultații, cu vreo cincisprezece zile înainte de deces, i-am prescris niște somnifere ușoare pentru a se putea odihni.

– Nu v-a mai cerut sfaturi, nici măcar prin telefon?

– Nu.

Higgins se așeză din nou și luă câteva notițe în carnetul negru.

– L-ați văzut pe Sir John Arthur Mortimer în ajunul tragediei. Era gripat, cred?

– Așa e. Era obosit, slăbit, l-am diagnosticat cu o viroză. Gripa e puternică la Londra. Dar nu-mi făceam niciun fel de iluzii. Sir John Arthur are oroare de medicamente. Nu ia decât aspirină. Totuși, a acceptat să nu iasă din cameră câteva zile. Doamna Mortimer era atentă la sănătatea soțului său. Mereu spunea că domnul Mortimer lucrează mult. Același lucru îi ziceam și eu, dar era imposibil să mă înțeleg cu el.

Higgins își închise carnetul.

– Mulțumesc pentru această consultație instructivă, doctore!

–30–

La ora 10.30 dimineata, conacul familiei Mortimer era scaldat de lumina tristă a unui soare palid. Higgins împinse grilajul care nu era închis. Fusese fără îndoială o neglijență din partea lui Barry, șoferul obligat să îndeplinească o mie de sarcini dintr-odată. Higgins se îndreptă direct spre garaj, unde, fără niciun pic de grabă, Barry lustruia siglele Rolls-ului.

– Bună ziua, Barry. De ce ai trimis scrisoarea anonimă la Scotland Yard?

Încremenit, șoferul privea țintă documentul fluturat de Higgins, ca și cum ar fi reprezentat condamnarea la moarte.

– Să nu crezi că sunt Sherlock Holmes, mai degrabă ești dumneata neîndemânatic pentru a rămâne anonim. De la uleiul de motor din colțul din dreapta al scrisorii, până la expresia răutăcioasă și vulgară ca „lui Francesa” și caracterele decupate dintr-un **Jurnalul de arheologie egipteană** recuperat dintr-un coș de hârtii al stăpânului...

Șoferul își reveni din șoc și aruncă deoparte cârpa. Un rictus îi deformă gura.

– N-am apucat să vă spun de banda de pungași! Dacă mă arestați, spun tot!

– Agatha Lillby nu este o ființă prea norocoasă, din câte știu.

– A tras destule! Știam despre întâlnirile ei cu celelalte femei. Din nefericire pentru ea, una dintre ele mi-a devenit prietenă foarte bună. Agatha nu trebuia să mă calce pe coadă! Odată ce o să se afle ce-a făcut, o să fie dată afară.

– Rămâne de văzut, Barry. Cum de ai făcut legătura dintre pasiunea Agathe Lillby pentru jocul de noroc și crima doamnei Mortimer?

Șoferul nu s-a urnit, de parcă poziția i-ar fi asigurat o oarecare protecție.

– Frances Mortimer era o cochetă, nu se atașa de nimeni. Soțul ei e un snob cu pretenții, un parazit! Toți sunt niște destrăbălați care ar trebui decimați!

– Încă o dată te întreb, de ce ai amestecat-o pe Agatha Lillby în toată povestea asta?

– Nu sunt polițist. Dați-vă seama și singur!

– Și tu, Barry, nu ești vinovat de nimic?

Amenințător, șoferul se îndreptă spre Higgins.

– Eu, inspectore? Curăț, mătur, golesc coșurile de gunoi, lustruiesc Rolls-ul, am grijă de grădină, sunt sclavul familiei!

– Te ocupi și de motocicletă lui Philipp Mortimer? I-o tăie Higgins.

Luat prin surprindere, Barry amuți pentru câteva secunde.

– În niciun caz! Cu băiețelul răsfățat aş fi avut numai probleme. Philipp nici măcar nu-şi bagă BMW-ul în garaj. Se ocupă el singur de motocicletă. Nu e treaba mea. Ştiaţi că se îmbată în fiecare seară? Că s-a înhăitat cu o şleahtă de hoţi? Ştiaţi că stimatul Sir Mortimer este aşa de zgârcit că mi-a refuzat orice mărire a salariului de doi ani încoace?

– Tot ce-mi spui este foarte interesant, admise Higgins, dar acuzaţiile aduse sunt destul de confuze. Dacă ai idei precise despre identitatea asasinului doamnei Frances Mortimer, mai bine ți-ai face curajul să-mi spui!

Barry se posomorî.

– N-are nicio importanţă. Oricum, şi-a meritat-o!

– Pari foarte bine informat şi o să ne revedem cât de curând. Nu pleca din Londra sub nicio formă şi încearcă să găseşti o explicaţie potrivită pentru ce-ai făcut în seara crimei!

* * *

La începutul amiezii, câmpia din Sussex părea încremenită în ploaia mărunţă şi deasă. Higgins prinsese trenul, sărind peste masa de prânz. Ar fi fost cu adevărat neplăcut să întârzie la întâlnirea programată la ora 15.30.

Era bine să ajungă mai devreme la destinaţie. Se putea familiariza cu locul, cu atmosfera, cu prezenţa imperceptibilă a fiinţelor. Tăcerea oferea răspunsuri care nu se mai distingeau odată ce oamenii, vinovaţi sau nevinovaţi, îşi apărau adevărul.

Higgins coborî în halta de la Lambswoth, în care trenul oprea doar de două ori pe zi. Îl aştepta o şaretă trasă între două maşini. Fostul inspector-şef se duse spre vizitiu, care îl salută şi îl ajută să urce în vehicul. Calul se scutură şi pomi îndată pe şosea, până la un drum de ţară. Când căruţa trecu pe sub coroanele unui pâlci de stejari centenari, Higgins fu apucat de un strănutat puternic, fără îndoială din cauza gripei. Răcea de fiecare dată când rămânea la Londra. Peisajul

blând de țară îi păru dintr-odată mai puțin îmbietor. Un pat bun, un ceai fierbinte și un grog deveneau necesități. Dar înainte de așa ceva, trebuia să meargă până la capătul acelui drum de țară și să folosească meșteșugit cuvinte ticluite.

Clădirea masivă era înconjurată de brazi înalți. Ridicată din piatră și înaltă de trei etaje, casa părea un castel fără vârstă, la marginea lumii. Locul era fără îndoială destul de primitiv în zilele frumoase, dar să locuiești acolo iama însemna să fii cu adevărat nebun.

Șareta se opri și Higgins coborî. Vizitiul coborî și el, conducându-l pe inspector spre intrarea principală a casei. Fostul inspector-șef de la Scotland Yard simți un fior rece pe șira spinării. Era un nou atac al gripei sau poate o neliniște cu totul nouă, pentru că urma să întâlnească și să discute cu un notar ieșit la pensie, tatăl lui Frances Mortimer.

-31-

– Este trecut de ora 10.00, boscorodi Mary să o audă Higgins. Chiar gripat, nu avea niciun motiv să doarmă până atât de târziu.

Higgins aștepta ca Mary să iasă din cameră înainte de a deschide ochii. Îi adusese un mic dejun frugal: ceaiul și două felii de pâine, mănjite cu puțin unt, fără dulceață sau șuncă, erau menite să îi transmită un mesaj. Mary, cu sănătatea ei de fier și cu dinamismul său aproape necuviincios, nu credea niciodată în afecțiunile lui Higgins, care era, de altfel, atins serios de o gripă puternică. Avea febră mare, corpul zgâlțâit de frisoane și o durere de cap ucigătoare. Higgins se întorsese acasă, la The Slaughterers, după întâlnirea avută cu tatăl lui Frances Mortimer. Drumul de întoarcere, cu cele trei schimbări de tren, fusese un adevărat calvar.

Dacă n-ar fi fost ancheta dificilă care îl obliga să se ridice din pat, fostul inspector-șef ar fi apelat la cel mai eficient medicament, somnul. Dar nu avea timp de pierdut.

Pentru că nu voia să depindă de Mary, Higgins se ridică, își puse o vestă de casă cu căptușeală de lână, încălță niște papuci și intră în baie, unde se găsea o cabină de duș. Higgins detesta căzile în care nu se simțea deloc confortabil. Higgins caută într-un dulap roșu tubul de Influenzinum pe care un farmacist din apropiere de Nelson i-l prescria an de an.

Higgins coborî cu greutate scara de stejar masiv care făcea legătura cu parterul. Parcurse holul cu dale de marmură și se pregăti să intre în bucătăria privată, când o auzi pe Mary în spatele lui.

– Ceaiul este servit în salon. Sunteți chemat la telefon.

Higgins fu obligat să se îndrepte spre bucătăria lui Mary. Puțin supărat, ridică receptorul așezat lângă televizor.

– Higgins la telefon... Ah, Watson! Îți mulțumesc că m-ai sunat atât de repede. Mă simt destul de bine, mulțumesc. Și tu?

Watson B. Petticott era unul dintre șefii de la Banca Angliei. Coleg de liceu cu Higgins, bărbatul făcea parte din cercul restrâns de prieteni ai inspectorului. Întreaga sa viață, Watson B. Petticott regretase că a ales meseria de bancher, pentru că adevărata sa pasiune erau anchetele polițienești. Simțea că trăiește cu adevărat doar când Higgins îl ruga să obțină informații confidențiale despre un suspect.

Higgins își ascultă cu maximă atenție interlocutorul, care vorbi mai bine de zece minute.

– Cu adevărat remarcabil, Watson! Îmi oferi astfel o confirmare și o pistă nouă. Ai fi fost un remarcabil inspector la Scotland Yard! Cum? Vinovatul? Asta e altă poveste. Bineînțeles, o să te țin la curent. Da, trimite-mi dosarul pe care l-ai pregătit! Pe curând, Watson!

Higgins abia termină conversația, că telefonul începu să sune din nou. Sunetul strident era extrem de neplăcut. În ciuda voinței, ridică receptorul din nou.

– Higgins la telefon.

O voce puternică, în care mustea nemulțumirea, explodează în urechea dreaptă a fostului inspector-șef.

– Marlow sunt! Unde ați fost, Higgins? V-am căutat peste tot!

– Ceva nou?

– Tocmai am primit un lung raport de la criminaliști.

– Sper că este ceva important.

– Incitant de-a dreptul... Multă umplutură și o singură concluzie utilă: Frances Mortimer a murit împușcată.

– Nimic altceva?

– Despre restul, experții tot amână să se pronunțe.

– Și mumia?

– Niciun semn despre ea.

– Păi, ea a fost martor, chiar suspect!

– Higgins, eu vorbesc despre niște rapoarte științifice!

– E vreo pistă nouă?

– Niciuna. Dumneavoastră ați găsit ceva?

– Am fost nevoit să fac câteva vizite, să lămuresc niște detalii.

– Eu am reînceput interogatoriul cu Dobelyou și Indira Li, preciză Scott Marlow.

– Și-au schimbat depozițiile?

– Nu, dar cred că totul este clar de acum înainte. Ne confruntăm cu un furt bizar de care familia Mortimer și servitorii știu ceva. Nu pot să cred însă că Sir John Arthur este implicat într-un fel sau altul, dar e clar că Frances Mortimer și-a răscumpărat onoarea cu viața. A refuzat să păstreze secretul despre un trafic de antichități. Dobelyou a înnebunit. Avându-l complice pe Philipp Mortimer– deși mă cam îndoiesc –, el a ucis-o pe doamna Mortimer. Aveți obiecții, Higgins?

– Ar fi mai multe de zis, domnule superintendent. Dar teoria dumneavoastră are ceva seducător.

– Când vă întoarceți la Londra să mă ajutați să duc la bun sfârșit ancheta?

– Sper că mâine.

- S-a întâmplat ceva?
- O gripă neplăcută. Climatul londonez nu-mi prieste.
- Dacă nu ajungeți mâine dimineață, voi trimite o mașină să vă ia. Am lucrat împreună, Higgins, și tot împreună trebuie să terminăm cazul.
- Nicio grijă! Lăsați-mi o zi de răgaz! Voi fi mâine la Scotland Yard. Și mai ales... Nu-mi mai telefonați vreodată!

-32-

Mary intră în bucătărie în clipa în care Higgins puse telefonul în furcă.

- Se răcește infuzia.
- Mă duc în salon, Mary! Să nu fiu deranjat sub nicio formă! Am foarte mult de lucru.

Mary rămase tăcută. Fără să vrea, auzise discuțiile dintre Higgins și cei care îl sunaseră și reușise să-i identifice. Primul dintre ei, Watson B. Petticott, era bancherul. Higgins făcuse probabil niște investiții proaste. Al doilea, Scott Marlow, îl readucea periodic pe Higgins în atmosfera de la Scotland Yard, smulgându-l din rutină. Atâta vreme cât fostul inspector-șef nu avea să se despartă o dată pentru totdeauna de viața polițienească, plină de probleme și de scandaluri, nu avea să aibă decât necazuri. Mary își exprimase deja opinia în legătură cu acest pericol. Lăsându-l pe Higgins să „lucreze”, femeia începu să pregătească masa de prânz, aruncând o privire pe ziarul său favorit, **The Sun**, în care era vorba, pe prima pagină, despre două crime cumplite, răpirea unui copil și jefuirea unei bănci.

* * *

Higgins se simțea ceva mai bine. La urma urmei, nu era atât de neplăcut să fii răcit și să te lăfăi într-un fotoliu confortabil, în fața unui foc de lemne, cu un pahar de Royal

Salute în mână. Bine înfodolit în haina sa de casă, Higgins cu ochii pe jumătate închiși, se uita la motanul Trafalgar. Făcută ghem, cu căpșorul pe lăbuțele de dinainte, felina stătea pe perna galbenă, umplută cu puf. Era o vreme de dormit. O ceață rece se abătuse asupra cătunului de la The Slaughterers, care marca, de altfel, sfârșitul zilei.

Cu această ocazie, fostul inspector-șef își oferi o bucurie rară: să recitească memoriile strămoșului său, cunoscut pentru că se ocupase de o mumie vinovată de crimă.

Când să ațipească, pe Higgins îl încercă o senzație ciudată. Chipul lui Frances Mortimer îi apărură în fața ochilor, așa cum îl știa din tablourile profesorului ei de desen. Nu era decât o închipuire, dar inspectorul nu mai putu adormi.

– Avem de lucru, Trafalgar, îi spuse motanului care se scărpină la urechea stângă. O să facem lumină!

Din buzunarul cel mai adânc al vestei, Higgins scoase carnetul negru în care tot scrisese de la începutul investigației. Excluzând ideile preconcepute, nu se încredea decât în intuiție. După vechile metode ale alchimiștilor, care umpluseră vistieria suveranilor englezi, Higgins aduna fapte, observații, întâmplări și aștepta ca adevărul să iasă la suprafață cât de curând. Chiar gripa lui era fără îndoială un semn ceresc. Unde în altă parte decât în propria locuință ar fi putut discerne esențialul de neesențial?

Higgins citi de trei ori toate notițele. Memoria făcea operații bizare, în care fiecare element își ocupa treptat locul. Cine ar fi comparat creierul lui Higgins cu un calculator l-ar fi jignit profund, pentru că se considera total diferit de o mașină. Știa foarte bine că orice mecanism, oricât de bun ar fi fost, nu era suficient de bun într-o anchetă.

– Esențialul, Trafalgar, este să pui întrebările potrivite.

Higgins se apropie de foc. Afară, furtuna se dezlănțui, în vreme ce în salon era o temperatură potrivită. Motanul întredeschise ochii, fără să-și schimbe locul.

– Primul mister: Frances Mortimer însăși. Cine era ea cu adevărat? O femeie admirabilă sau o prefăcută care profita de

frumusețea ei pentru a-i juca pe degete pe cei din jur? În acest caz, ar fi putut fi ucisă de un ins gelos, care suferea până într-atât încât să o ucidă.

Trafalgar scoase un fel de mârâit, descleștându-și lăbuțele și încleștându-le iar.

– Am pornit de la o singură certitudine: omorul a fost comis în clădirea administrativă de la British Museum. A fost implicată o mumie... Doar dacă ea a săvârșit crima, direct, sau indirect... De ce n-au fost lămurite împrejurările furtului mumiei? De ce n-am reușit încă să prindem hoțul? Apoi, mai e și banda de hoți condusă de Dobelyou. Ca să încerci să dai o spargere importantă, trebuie să fii ajutat din interior. Întrebarea e de către cine? Agatha Lillby, Philipp Mortimer, Sir John Arthur în persoană, Eliot Tumberfast sau... Frances Mortimer, care trebuia redusă la tăcere? Ceea ce e absolut necesar e să se afle drumul mumiei. Mă gândesc dacă nu cumva n-am reuși în felul ăsta să dezlegăm misterul.

Higgins se ridică să mai arunce un lemn pe foc. Flăcările izbucniră mai vii, și lemnul trosni. Fostul inspector-șef se așează din nou în fotoliu.

– Vezi tu, Trafalgar, toți cei care au gravitat în jurul lui Frances Mortimer sunt destul de inteligenți. Nu se înghit unii pe alții. Unii dintre ei chiar se urăsc. Cum de s-a aflat ea în mijlocul acestui vârtej? I-am împărțit în trei categorii. În prima, intră cei care o îndrăgeau sau o admirau pe Frances Mortimer: Sir John Arthur, soțul ei; Philipp Mortimer; Eliot Tumberfast; bătrânul ei profesor. În cea de-a doua, cei care o urau: Agatha Lillby, menajera; Barry, șoferul. În a treia, Dobelyou, care nu pare s-o fi întâlnit vreodată, și J.J. Battiscombe, paznicul de noapte, care n-are nicio părere.

Ca și cum ar fi simțit că Higgins se apropie de o chestiune importantă a anchetei, Trafalgar își schimbă poziția. Se așează ca un sfînx, cu coada și lăbuțele din spate sub el, iar cu cele din față întinse.

– Dobelyou, Philipp Mortimer, Agatha Lillby, Barry și J.J. Battiscombe nu au un alibi solid. Sir John Arthur Mortimer și

Eliot Tumberfast nu aveau cum să fie la locul crimei, cu atât mai puțin profesorul lui Frances Mortimer, care nu se poate deplasa. Dar poate că aceștia au o legătură, într-un fel sau altul, cu banda de hoți. Poate că unul dintre ei este chiar capul acestei bande.

Motanul își scoase ghearele și le retrase imediat.

– Da, știu, am uitat pe cineva, pe micuța Indira Li, „ajutorul” lui Dobelyou. Ce vrei, aș fi vrut s-o las deoparte. Dar și ea se afla în clădirea administrativă de la British Museum când a fost comisă crima. Și nu trebuie să las nimic deoparte.

Lui Higgins îi plăcea în mod deosebit începutul nopții, când totul se cufunda în negură, când cerul și pământul se contopeau pe deplin. Zorii nu aveau sens decât în contrast cu întunericul. La fel era și într-o anchetă, în care trebuia să intri în sufletul criminalului, devorat de tenebrele care îl făcuseră pe acesta să comită cel mai teribil act: să ucidă. Higgins nu se putuse obișnui niciodată cu o asemenea idee. Pensionându-se anticipat, crezuse că va scăpa de Scotland Yard. Dar ce profesionist cinstit avea dreptul să-l lase pe ucigașul lui Frances Mortimer să scape nepedepsit?

– Un pas bun, Trafalgar, ar fi să ne preocupăm de cei care au mințit, pentru că adesea cei care omit mărunțișuri au lucruri mult mai importante de ascuns. Agatha Lillby a mințit despre cum și-a petrecut timpul în noaptea crimei. J.J. Battiscombe nu și-a respectat atribuțiile ca paznic de noapte. Philipp Mortimer a mințit prin omisiune. Curios triumphi: Philipp Mortimer o iubea pe Frances, Agatha o ura de-a dreptul, iar lui Battiscombe îi era indiferentă. Iar toți trei au avut acces la cheia cu care a fost încuiată ușa de la biroul în care Frances Mortimer a fost asasinată. Philipp Mortimer deținea o dublură, de care clar știa Agatha Lilly, Battiscombe avea acces la tabloul de serviciu în care se găsea cheia în caz de nevoie. Dar rămân încă un mister prezența mumiei și traficul de antichități. Sunt mai multe piste care se intersectează, Trafalgar. Asasinul a trebuit să joace în mai

multe tabere, să treacă de la una la alta, adoptând masca potrivită de fiecare dată.

Motanul își privea fix stăpânul, de parcă ar fi încercat să-l inițieze în cele mai profunde taine.

– Să revenim la treburile noastre, Trafalgar. Sir John Arthur Mortimer: înalt și fermecător, ambițios, muncitor, însetat de putere, sigur de sine, preocupat excesiv de rangul și demnitatea sa. Philipp Mortimer: încăpățânat, violent, instabil, îndrăgostit nebunește de Frances Mortimer. Eliot Tumberfast: pasionat, impetuos, mistic, hipersensibil, posedă o adevărată vocație pentru știință. Agatha Lillby: perfecționistă, încearcă să-și ascundă caracterul în timpul serviciului, dar e devorată pe dinăuntru de pasiunea pentru jocul de cărți și câștig. Barry: un revoltat care se crede neînțeleș, un anarhist, dar și un laș care nu ezită să-și ponegrească anturajul. J.J. Battiscombe: un funcționar mărunț dezamăgit de viață, un fricos și un ranchiunos protejat de uniforma pe care o poartă. Dobelyou, hoțul care știe să se poarte vulgar și să fie pretențios, vrând să ascundă că a adunat o avere și că are legături puternice cu lumea interlopă, este, de altfel, un bărbat prudent. Profesorul lui Frances Mortimer este în egală măsură un visător care și-a găsit muza și un bătrânel cam libidinos, înger și demon deopotrivă. Indira Li, o fată fermecătoare, care fură și care știe să se folosească de frumusețea sa. Iată-i pe toți așa cum mi se par, Trafalgar. Doar așa cum par...

Motanul se ridică, se scutură, își abandonează pernuța, făcând niște pași de o eleganță maiestuoasă și sări apoi pe genunchii lui Higgins, care îl mângâie blând pe cap. Trafalgar începu să toarcă.

– Desigur, motivul crimei... Furtul? O crimă pasională? Un complot? O greșeală înfricoșătoare? O sinucidere mascată în crimă? Sau cu totul altceva? Răspunsul este chiar aici, Trafalgar!

Pe ultimele pagini ale carnetului, Higgins notase ceea ce îi fusese ascuns și descoperise până la urmă, răspunsurile

primite, omisiunile atât de importante încât ajunseseră minciuni, detaliile care, puse unul lângă altul, alcătuiau mici revelații. Din toată acea ecuație, din creuzetul alchimic în care fuseseră introduse toate datele avea să iasă numele asasinului, era sigur.

Dar încă nu sosise momentul.

Fiecare dintre cei pe care Higgins îi avea în vizor ocupa un loc precis într-una dintre căsuțele tabelului desenat de el. Trasase săgeți între ei, în funcție de preferințele și antipatiile fiecăruia. Desigur, mai rămăseseră câteva detalii de ultimă oră de clarificat. Totul era acolo, sub ochii lui, și el nu vedea.

Cum să nu-l ducă gândul la ***Odă mumiei***, scrisă de către rafinata poetesă J.B. Harrenlittlewoodrof, nominalizată la premiul Nobel pentru literatură, și ale cărei prime versuri surprindeau de minune situația în care el însuși se afla:

O, trup efemer, sălaș de lumină, lume întunecată în care speranța sălășluiește,

Tu, mister desăvârșit al unor zei prudenți, parcurgi eternitatea prin ochii tăi întineriți.

Higgins își trecu degetul arătător de la mână stângă peste fiecare nume înscris în carnet, de sus în jos, apoi de jos în sus și, când termină, o luă de la capăt. Dintr-odată, resimți o durere în mână stângă. Trafalgar tocmai îl mușcase. Higgins probabil că deranjase motanul când se tot foia. Doar dacă... Doar dacă nu cumva voise să-i arate la ce nume ar fi trebuit să se oprească arătătorul fostului inspector-șef!

– Este extraordinar, Trafalgar, pentru că...

Higgins se simțea mult mai bine. Mintea i se luminase. Bucățile de puzzle se aranjau de la sine. Totul mergea ca pe roate.

Higgins luă o o înghițitură de Royal Salute. De acum, știa numele criminalului lui Frances Mortimer.

Spre ora 11.00 dimineața, deși avea încă febră și era destul de slăbit, Higgins intra într-o clădire de pe Haymarket, în Londra. Strada veche se îngustase din pricina magazinelor de mâna a doua, a chioșcurilor cu suvenire și obiecte de artizanat ieftine. Higgins se întreba cum puteau supraviețui în asemenea împrejurări clasicele Burberry, Freibourg and Treyer, cei mai vechi comercianți de tutun din capitală.

Pe cât de respingător și plin de igrasie era pe dinafară, pe atât de luxos era imobilul pe dinăuntru. Atmosferă discretă, candelabre joase, lift ultramodern. Cele trei etaje erau ocupate de agenția Top-Model, a cărei adresă Higgins o găsisese pe cartea de vizită luată de la profesorul de desen al lui Frances Mortimer, din camera 125 a Hotelului Bellevue. Considerând-o mai degrabă o informație insolită, își formulase o ipoteză despre ce ar fi putut să reprezinte și venise să o verifice în persoană.

Birourile agenției se găseau la primul etaj. Cum nu îi plăcea să meargă cu liftul, Higgins o luă pe scări. Ușa poleită de la etaj era ornată cu îngeri sculptați. Inspectorul sună, iar o fată încântătoare îi deschise. Purta un taior arămiu care îi venea de minune și îi zâmbi provocator lui Higgins.

– Aveți programare?

– Nu chiar, dar...

– Nu este nicio problemă! O să vă conduc în salonul albastru, unde doamna Toppy vă va ajuta să alegeți ce doriți.

Higgins se întreba dacă nu cumva face vreo imprudență, dar conștiința profesională îi interzicea să dea înapoi atâta vreme cât nu obținuse rezultatul scontat. Intră deci în salonul albastru, un loc de un rafinament desăvârșit, decorat cu gravuri franțuzești de secol XVIII ce înfățișau tinere fete tolănite pe câmpuri de vis.

Doamna Toppy stătea la un birou cu intarsii.

– Încântată să vă cunosc, stimată domn. Cu ce vă pot ajuta?

Higgins preferă să rămână în picioare. I se părea nedemn să se așeze pe un scaun Ludovic al XV-lea.

– Este puțin complicat, stimată doamnă!

Femeia zâmbi cu subînțeles, obișnuită cu cererile dificile.

– Ați dori să vă aruncați privirea peste un catalog?

Directoarea agenției Top-Model deschise un clasor mare îmbrăcat în piele arămie și i-l întinse lui Higgins. Întorcea paginile cu pricepere, lăsându-i vizitatorului răgazul să aprecieze fotografiile. Tinere splendide îmbrăcate în rochii de seară pozau în ipostaze destul de convenționale. Higgins încrămeni.

– Nu ați găsit nimic care să vă atragă atenția? Se neliniști doamna Toppy.

– E cam complicat, mărturisii Higgins... Cum să vă spun...

Directoarea agenției închise catalogul, scrutându-l pe bărbat din cap până în picioare.

– Nu cumva sunteți... organizator de spectacole sau ceva asemănător? Fu întrebat inspectorul.

– Ba da, așa e, aprobă Higgins cu un zâmbet liniștitor. Caut o veche colaboratoare foarte devotată, pe care din păcate am pierdut-o din vedere. Mi s-a spus că agenția a angajat cele mai bune actrițe din Londra. Nu cumva această femeie lucrează aici?

Higgins puse o fotografie pe biroul doamnei Toppy, un chip pe care directoarea agenției îl studie cu mare băgare de seamă.

– Nu prea cred că e de aici, dar parcă îmi amintește de cineva. Spectacolele pe care le organizați sunt mai degrabă... private?

– Într-adevăr, răspunse Higgins.

Un licăr pervers însufleți privirea doamnei Toppy, care luă un alt catalog din dulap, dădu paginile una câte una, până când se opri mulțumită, arătându-i clientului fotografia unei tinere goale. Alungită pe o canapea, nu-și ascundea niciun farmec.

– Nu este aceasta colaboratoarea pe care o căutați? Întrebă doamna Toppy.

– Chiar ea este. E disponibilă?

– Putem aranja, stimate domn! Haideți să vorbim mai întâi de comisionul meu!

* * *

După un ocol pe la farmacie, Higgins merse cu un taxi până la Scotland Yard.

Când reveni în biroul superintendentului Scott Marlow, Higgins îl văzu luptându-se cu o grămadă de rapoarte administrative care semnalau erori cauzate de sistemul informatic. Nici Marlow nu era în cea mai bună formă.

– Higgins, în sfârșit! Ce ați descoperit?

– Vă invit la teatru, domnule superintendent.

– De ce?

– La Londra se joacă un spectacol pe care trebuie să-l vedem neapărat. Mi-ar plăcea să vă aflu părerea în privința lui.

– Sunteți amabil, Higgins, dar...

Scott Marlow nu prea se dădea în vânt după evenimentele culturale. Își petrecea numeroase seri la Scotland Yard, ocupat să vegheze asupra siguranței Regatului Unit.

– Ne vedem la ora șapte la Lyric Hammersmit, pe King Street! Sunt convins că nu veți regreta.

Nu era prea ușor să-i reziste cineva lui Higgins. Prin urmare, Scott Marlow cedă.

– Cum se cheamă piesa?

– **Crimă și pedeapsă.**

* * *

Higgins și Scott Marlow își luaseră bilete în rândul doi. Superintendentului i se părea că locul este prea sobru pentru gustul lui, nu pricepea nimic din derularea piesei și îi displăcea felul în care jucau actorii.

– În fine, Higgins, șopti Marlow la urechea colegului său, de ce m-ați târât până aici?

– Așteptați scena următoare, cea în care intră servitoarea!

Cei doi bărbați puteau vorbi fără să se teamă că ar fi deranjat publicul. Penultima reprezentație a spectacolului **Crimă și pedeapsă** nu trezise prea mare interes. Nu erau mai mult de cincisprezece spectatori împrăștiați prin sală.

Scott Marlow îi urmă sfatul lui Higgins, chiar dacă se plictisea de moarte. Servitoarea nu rămase decât un minut sau două pe scenă, fără să zică vreun cuvânt. Regizorul dorise să-i dea ceva de făcut unei figurante.

– Fascinant, spuse Higgins.

– Ce anume? Întrebă superintendentul.

– Servitoarea asta... Nu-ți amintește de nimeni?

– Nu-mi dau seama. Cu cine ar trebui să semene?

Higgins îi arată lui Scott Marlow fotografia pe care o folosea deja la agenția Top-Model. Superintendentul făcu ochii mari.

– Nu, chiar crezi... A, da, poate, dar în niciun caz cu coafura asta! Deci crezi că ea...

– Să nu tragem concluzii pripite! Spuse Higgins. Noi trebuie să știm să folosim corect ceea ce ne oferă destinul.

– În ce sens?

– Va fi cam surprinzător, dar cred că vom reuși. Cu condiția să mă ajutați, domnule superintendent!

Scott Marlow se foi pe fotoliul care începu să scârțâie.

Fostul inspector-șef avea uneori idei la limita legii.

– Da, Higgins, dar aș vrea să știu...

– Numele criminalului?

– Ei bine...

– Am o ipoteză, dar nu vreau să vă influențez. Este esențial ca dumneavoastră să rămâneți pe deplin obiectiv și să aveți o privire lucidă de-a lungul orelor care urmează.

– Ipoteza dumneavoastră nu depășește bunul simț, nu?

– Fără îndoială, afirmă Higgins. Nu va fi prea ușor să-l facem să mărturisească pe criminalul lui Frances Mortimer.

Vă propun să-i adunăm pe toți cei care, de aproape sau mai de departe, au avut o legătură cu desfășurarea anchetei.

– Va fi o confruntare generală, cu alte cuvinte, se impacientă Scott Marlow. Apropo, au venit rezultatele de la laborator ale analizei revolverului, reziduurilor găsite în șemineul lui Sir Mortimer și prafului adunat de dumneavoastră în săculeț. Nu e nimic senzațional. Vreți să le citiți?

– Treaba merge de la sine, zise Higgins.

Un bărbat în smoking se apropie de superintendent.

– Domnule, spuse acesta, sunt câțiva spectatori care se plâng de conversația dumneavoastră.

– Au dreptate să se plângă! I-o întoarse superintendentul ridicând vocea. Piesa asta e groaznică. Haideți, Higgins! Prefer să plecăm.

– Haideți înapoi la Scotland Yard! Propuse Marlow. Așa o să puteți să-mi explicați cum o să acționăm și avem ocazia să bem și un grog.

– Îmi pare rău, dar aș vrea să profit de mașina de serviciu să fac o mică experiență.

– Care?

Higgins scoase un ditamai ceasul, un obiect superb de pe vremuri. Marlow îl privi curios pe inspector.

– Aș vrea să refac ultimul drum făcut de doamna Mortimer.

Scott Marlow se urcă la volan. Higgins avea în continuare ceasul. Cei doi polițiști plecară de pe King Street spre conacul familiei Mortimer. De acolo, făcură un drum până la National Theatre, apoi la clădirea administrativă de la British Museum. Pentru o ultimă verificare pe cronometru, Higgins îl rugă pe Marlow să se întoarcă la punctul de plecare.

Mergeau în direcția Scotland Yard-ului, când ecranul telefonului se aprinse. Superintendentul răspunse.

– Aici, Marlow, ascult... Cine? Soses! Nu, nu sunt la Scotland Yard, dar ajung imediat, sunt aproape!

Închise și făcu cale întoarsă.

– Am atins punctul culminant al investigației, Higgins! Philipp Mortimer a dispărut.

–34–

Higgins și superintendentul Scott Marlow sosiră la conacul familiei Mortimer la ora 21.15. Agatha Lillby, care pândea venirea poliției din spatele unei ferestre, veni să le deschidă.

– Sir John Arthur Mortimer vă așteaptă în birou.

Higgins observă că, în ciuda emoției prost gestionate, Agatha Lillby redevenise o menajeră impecabilă, cu un coc perfect strâns. Femeia îi conduse degrabă pe cei doi polițiști.

După ce se salutară, profesorul îi invită pe cei doi musafiri să se așeze.

– Domnilor, nu mi-am mai revăzut fiul de alaltăieri dimineată. Nu și-a petrecut noaptea aici. S-a mai întâmplat să lipsească de două sau de trei ori până acum, dar obișnuia să-mi spună unde pleacă. Aseară n-a venit la masă și n-a dat niciun semn între timp. L-am așteptat până în toiul nopții și am început să mă neliniștesc. De aceea am crezut că e necesar să anunț poliția.

– Ați făcut bine, Sir John Arthur, interveni Marlow.

– N-aveți nicio idee despre locul în care ar fi putut merge? Întrebă Higgins.

– Am telefonat la standul de tir și l-am trimis pe Barry la localul său preferat, însă niciun prieten de-al lui nu știa nimic.

– Fiți fără grijă! Zise Scott Marlow. Îl vom găsi repede pe fiul dumneavoastră.

– Nu ezitați să mă sunați, domnule superintendent! Nu cred că o să dorm prea mult la noapte.

Scott Marlow conducea agitat.

– N-am vrut să-l îngrijorez și mai mult pe Sir John Arthur, îi spuse lui Higgins, dar cred că avem o dovadă a vinovăției fiului. Măcinat de remușcare, băiatul a fugit.

– Tot ce e posibil, răspunse Higgins. Doar dacă nu a fost omorât fiindcă deranja.

– Cine ar fi vrut să distrugă în halul ăsta familia Mortimer?

– Totodată, este posibil ca Philipp Mortimer să fi fugit de bună voie, din motive cunoscute numai de el.

– Dacă e așa, trebuie să începem căutarea! Trebuie să-l găsim cât mai repede posibil!

– Credeți că putem aștepta până mâine seară, domnule superintendent?

Scott Marlow opri la semafor. Se întoarse spre colegul său.

– De ce? Ce se întâmplă?

– Am o idee vagă despre locul în care ar putea fi Philipp Mortimer. Dacă se dovedește adevărată, o să vă duc acolo mâine seară.

* * *

Higgins o salută scurt pe patroana de la Hotelul Bellevue și trecu prin fața ei, fără să se oprească. Era ora opt dimineața. Urcă direct la camera 215.

Profesorul lui Frances Mortimer era tot întins pe patul său jerpelit, cu o pătură pe picioare. În preajma lui se afla șevaletul acoperit cu un prosop alb.

– Nu vă deranjez prea mult, spuse Higgins. De câți ani nu vă mai puteți folosi picioarele?

– De cinci. Vreți dovezi? Vreți să știți adresa doctorului meu? Vreți să-mi consultați dosarul medical?

– Am făcut toate astea, răspunse Higgins, și am nevoie de ajutorul dumneavoastră. Presupun că vreți să-l vedeți condamnat pe asasinul lui Frances Mortimer.

Bătrânul se scutură puțin, privindu-l pe Higgins cu ochi injectați.

– L-ați găsit pe acest monstru?

– Ca să reușim, voi avea nevoie de unul dintre tablourile acestea. Pot să-l cumpăr?

* * *

În biroul superintendentului Scott Marlow, ceasul electronic arăta ora 17.30. Dacă Higgins avea să se întoarcă până la 18.30, Marlow trebuia să demareze procedura de căutare a lui Philipp Mortimer. Sir John Arthur Mortimer îl sunase la începutul amiezii să-l întrebe ce vești are. Superintendentul îl asigurase că Scotland Yard-ul făcea tot ce era posibil să-i găsească fiul.

Higgins ajunsese la Scotland Yard la ora 8.40, lăsase un colet și plecase din nou cu o mașină de serviciu cu șofer, fără să dea alte explicații în afară de „patrulă de control”, cu acordul superintendentului. Cu excepția formulelor de salut „bună ziua” și „pe diseară”, nu rostise nimic altceva, iar Scott Marlow nu îndrăznise să-l întrebe unde se duce. Când Higgins se concentra asupra vreunui aspect, era de preferat să nu fie deranjat de nimeni.

Superintendentul era din ce în ce mai neliniștit. Ancheta Mortimer luase o întorsătură neplăcută, intensificată și de adierea de scandal care risca să se întoarcă asupra poliției. Scott Marlow fusese deja nevoit să-i liniștească pe redactorii-șefi de la trei mari cotidiane care îl băteau la cap, ținând seama că superintendentul promisese arestarea iminentă a vinovatului.

La ora 17.55, Scott Marlow se pregătea să alerteze serviciul de căutare a persoanelor dispărute. În clipa în care ridică receptorul, apăru Higgins.

– Cumplită zi, domnule superintendent! Simt o furnicătură în gât care nu anunță nimic bun.

Scott Marlow se ridică, foarte țeapăn.

– L-ați găsit pe Philipp Mortimer?

Higgins se așeză.

– Da.

– Unde era?

- La el în cameră.
 - Și... Unde a fost înainte?
 - În singurul loc în care putea fi în mod normal. Nu existau decât trei soluții: fie Philipp Mortimer hotărâse să-și pună capăt zilelor, fie fusese scos din joc, fie se retrăsese pe undeva, în orice caz, nu era loc de imprevizibil.
- Scott Marlow se neliniști. Explicațiile fostului inspector-șef nu-i erau de niciun folos.
- În sfârșit, Higgins, spuneți-mi unde l-ați găsit pe Philipp!
 - În Sussex, la tatăl lui Frances Mortimer.

-35-

Higgins și Scott Marlow își petrecură seara dezbătând reconstituirea prevăzută pentru a doua zi. Superintendentul fusese însărcinat să-i anunțe oficial pe participanți. Făcuse câteva observații, în timp ce Higgins își prezentase strategia. Aveau să-și joace rolul, neavând o soluție mai bună.

Scott Marlow ceruse în mod expres să nu fie deranjați decât în caz de urgență, însă un inspector stagiar bătuse la ușa biroului. Furibund, Marlow deschise.

- Cee?
 - E un apel din afară pentru inspectorul Higgins, personal și urgent. Persoana nu a vrut să spună cine este, precizând doar că este vorba despre ancheta Mortimer.
 - Fă-mi legătura în birou!
- Higgins răspunse. Își ascultă interlocutorul fără să spună mai nimic.
- Sosesec, zise înainte de a închide.
 - Cine era? Întrebă Scott Marlow, temându-se de o nouă complicație.
 - J.J. Battiscombe. Vrea să facă o mărturisire.

* * *

Fostul paznic de noapte își dăduse întâlnire cu Higgins într-un local numit Museum Tavern, celebru pentru colecția sa de umbrele. Higgins îl zări pe J.J. Battiscombe îmbrăcat civil, aplecat asupra unei halbe de bere neagră. Purta un costum gri, tocit pe alocuri. Fostul inspector-șef se așează în fața lui.

– Bună seara, domnule Battiscombe! Pari destul de obosit.

J.J. Battiscombe luă o înghițitură de bere. Fără uniformă, își pierduse orice prestanță.

– Inspectore, am senzația că mă suspectați de fapte grave.

– Să înțeleg că trecem la mărturisiri?

Fostul paznic de noapte nu zise nimic. Simțindu-și gâtul uscat, fu nevoit să ia din nou o gură de băutură.

– Mi-am amintit un amănunt, inspectore, și m-am gândit că v-ar putea interesa.

– Așa sunt meandrele memoriei, zise Higgins. Uneori uităm fapte importante. Ce ți-ai amintit?

– Un bărbat a venit la British Museum să mă întrebe diverse lucruri. Voia să știe dacă Frances Mortimer venea uneori în clădirea administrativă și la ce ore. Am refuzat să-i răspund, desigur. Pretindea că e detectiv particular. I-am cerut un document oficial și mi-a arătat o carte de vizită.

– Ai păstrat-o?

– N-a vrut să mi-o lase. Dar n-am uitat ce scria pe ea: Agenția Holmes, Greek Street nr. 18.

Higgins se ridică. J.J. Battiscombe încercă să-l mai rețină.

– Inspectore... Sper că țineți cont de ce tocmai v-am spus.

– Desigur, domnule Battiscombe!

* * *

Higgins ajunsese la conacul familiei Mortimer puțin înainte de ora prânzului. Agatha Lillby îl invită în salon și îl rugă să aștepte câteva minute, pentru că Sir John Arthur stătea de vorbă cu două personalități din lumea culturală. Higgins binevoi să aștepte, mulțumit că putea contempla în voie o

stelă egipteană superbă din al Doilea Imperiu și un tablou din Renașterea italiană reprezentând o femeie tânără la balcon.

Când Agatha Lillby îl conduse pe Higgins în biroul profesorului, un sfert de oră mai târziu, noul director de la British Museum nu-și ascunse deloc neliniștea.

– Sper că nu mi-ați adus vești proaste, domnule inspector! Philipp nu și-a revenit încă din șoc. N-a vrut să-mi spună nimic despre plecarea lui.

– Liniștiți-vă, nu este nimic serios! Permiteți-mi mai întâi să vă felicit pentru numirea în noua funcție de director al British Museum. Am citit cu mare interes articolul din **Times** despre cariera dumneavoastră.

– Mulțumesc, inspectore! Sper că veți veni la recepția organizată de muzeu pentru sărbătorirea evenimentului.

– Voi veni cu plăcere!

– L-am invitat, de asemenea, pe superintendentul Marlow care, la rândul său, m-a convocat mâine după-amiază la o reconstituire a crimei. Mărturisesc că gândul că ceea ce am trăit în seara aceea...

Higgins se plimba prin cameră, în continuare fermecat de dicționarele masive de hieroglife.

– E o treabă foarte dificilă, domnule profesor, iar superintendentul este nevoit să facă întocmai. Probabil că această reconstituire n-o să ne aducă niciun indiciu suplimentar, dar buna desfășurare a anchetei ne forțează să apelăm și la o astfel de strategie.

Sir John Arthur nu avea chipul bucuros al cuiva care tocmai căpătase o funcție înaltă. Știa să-și ascundă admirabil durerea și păstra o atitudine demnă, conștient de statutul său.

– Mi-am luat libertatea să vă deranjez în legătură cu un eveniment ciudat care ar putea să relanseze ancheta.

– Philipp...

– Nu, nu este vorba de fiul dumneavoastră. Fostul paznic de noapte din clădirea administrativă a muzeului, J.J.

Battiscombe, mi-a adus la cunoștință că a fost interogat de un detectiv privat al unei agenții Holmes. Mi-a dat și o adresă unde să-l găsesc pe detectiv. Dar când m-am dus acolo, nu am găsit nicio agenție Holmes, doar un cabaret de calitate îndoielnică. Dar ceea ce contează, domnule profesor, este că cineva conduce o anchetă despre soția dumneavoastră.

Sir John Arthur oftă.

– Așa este, domnule inspectore. Sunt la curent cu această investigație, pe care, de altfel, eu am cerut-o la agenția Christie și fiii. Termenul „investigație” nu este însă cel mai potrivit, pentru că, de fapt, voiam să o protejez pe Frances.

– Era amenințată de cineva?

– Indirect... poate că ați avut dreptate. Fără îndoială că eu trebuia să mor în locul lui Frances. Nu voiam să o târăsc și pe ea în mocirlă odată cu mine.

– Ați primit amenințări?

– „Amenințare” este un cuvânt mare. Să spunem că ascensiunea mea în carieră a stârnit o anumită invidie. Un apel telefonic pe care eu nu l-am băgat în seamă a neliniștit-o foarte tare pe Frances. Nu voia să mă implic prea mult în toată șarada asta, mai ales că lumea științifică nu e prea miloasă. Și în seara în care Frances era în totalitate protejată...

Higgins păru jenat.

– Vă rog să-mi vorbiți mai degrabă de acel apel primit și ce presupunea de fapt protecția oferită.

– Nu mai gândeam deloc, răspunse savantul fără cea mai mică stânjeneală. Astfel de amănunte îmi par azi lipsite de importanță.

– Înțeleg perfect, Sir John Arthur, dar e bine c-am mai lămurit un detaliu semnificativ. Pe mâine, deci!

* * *

Agencia Christie și fiii era amplasată în Savile Row, într-un dintre cartierele londoneze elegante, în apropiere de Bond Street. Se specializaseră în investigarea cazurilor care necesitau discreție, fiind solicitați de înalta societate britanică. Agenția nu-și făcea defel publicitate, reputația ei fiind solidă.

Higgins fu primit într-un birou spațios cu mobilier în stil Stuart. Fostului inspector-șef nu-i plăcea deloc, considerându-l mai degrabă greoi și manierist.

Reprezentantul agenției era tânăr, plin de energie și sigur de el.

– Onorat să vă primesc, domnule. Nu e nevoie să-mi spuneți încă numele dumneavoastră, dacă nu doriți. Discreția obligă!

Higgins fu de acord.

– Lăsați-mă să ghicesc! Apelați la noi pentru un divorț?

– Nu chiar, răspunde Higgins, ci din cauza unei crime.

Interlocutorul inspectorului înlemni.

– Nu suntem interesați de genul acesta de farse. Suntem o agenție serioasă, avem legături la Scotland Yard și...

– Vin chiar din partea Scotland Yard-ului, îl întrerupse Higgins, și mi-ar plăcea să discutăm despre dosarul unuia dintre clienții agenției, păstrând confidențialitatea și discreția. Sau ați prefera să intervină superintendentul Marlow?

Responsabilul agenției redeveni micos.

– Vă stau la dispoziție, inspectore!

–36–

La căderea serii, Higgins și Scott Marlow, însoțiți de doi inspectori și de mai mulți agenți de poliție, intrară în clădirea administrativă de la British Museum. Urcară la primul etaj, unde îi așteptară pe Sir John Arthur Mortimer și pe fiul său, Philipp, pe Agatha Lillby, pe Eliot Tumberfast, pe Barry, pe J.J. Battiscombe, pe William W. Dobelyou și pe Indira Li.

Higgins avea o figură serioasă, pentru că știa că printre acele persoane se ascunde criminalul.

– Domnilor și domnișoarelor, începu superintendentul Scott Marlow, o să încercăm să reconstituim asasinatul doamnei Frances Mortimer. Scotland Yard are deplină încredere în viabilitatea acestui demers. Piedicile întâlnite de-a lungul anchetei în curs de desfășurare necesită o asemenea reconstituire. Prin urmare, vă rog să vă conformați indicațiilor care vi se vor da. Sperăm că efortul comun o să contribuie la găsirea adevărului!

Philipp Mortimer era cu spatele la un perete, părând cu totul indiferent la ce era în jurul său. Eliot Tumberfast, cu mâinile încrucișate la spate, era vizibil tensionat, în vreme ce Sir John Arthur Mortimer, foarte elegant, afișa masca indescifrabilă a celui care are îndatoriri înalte. Agatha Lillby, purtând un impermeabil strâns pe talie, părea puțin cam dezorientată. Barry, nervos, se tot foia. J.J. Battiscombe, în poziție de drepti, nemișcat, aștepta instrucțiuni. William W. Dobelyou, cu cătușele la mâini, zâmbea ironic. Indira Li, temătoare, se apropiase de Higgins. Inspectorul își scoase din buzunar carnetul negru și verifică prima pagină.

– Să o luăm sistematic! Spuse Higgins. Haideți cu toții spre locul unde a fost comisă crima! Domnule Battiscombe, poți să deschizi ușa de la biroul domnului profesor Mortimer?

– Eu, domnule inspectore? Se miră paznicul de noapte.

– Da, te rog!

J.J. Battiscombe se îndreaptă șovăitor spre tabloul de serviciu închis cu un lacăt. Se folosi de șperaclu să-l deschidă, apoi trase de panou și luă cheia de la biroul lui Sir Mortimer. O ținea în mâna dreaptă, de parcă ar fi fost un obiect prețios și i-ar fi fost teamă să o folosească.

– Haide! Insistă Higgins. Fă exact la fel cum ai procedat în noaptea crimei!

J.J. Battiscombe se panică dintr-odată.

– Nu... Nu pot!

– Ce s-a întâmplat? Îl întrebă superintendentul Scott Marlow.

– N-am curaj, mărturisi sfârșit fostul paznic de noapte, plecând capul.

– Ce e prostia asta? Bagă cheia în ușă și deschide-o! Îi ordonă Scott Marlow.

Supunându-se din reflex ordinului, J.J. Battiscombe se înclină în fața autorității polițienești. Cheia se răsuci cu ușurință în broască, scoțând un scârțâit. Vechiul militar se pierdu din nou cu firea, fiindu-i teamă să facă mai mult. Nervos, Scott Marlow apăsă pe clanță, împinse ușa și-i dădu înapoi cheia lui J.J. Battiscombe.

– Pune-o la loc sigur!

Fostul paznic de noapte nu se lăsă rugat și plecă imediat, pentru a scăpa de acea cheie care parcă îi frigea degetele.

– Haideți înăuntru! Le zise Higgins tuturor.

Primul care o luă înainte fu Sir John Arthur Mortimer. Îl urmară îndeaproape Agatha Lillby, Dobelyou, Barry, Philipp Mortimer, Indira Li și J.J. Battiscombe. Eliot Tumberfast se opri în prag.

– Aveți tot dreptul să intrați astăzi, spuse Higgins, șeful dumneavoastră nu vă poate împiedica.

Egiptologul intră, urmat de Scott Marlow. Higgins intră ultimul și închise ușa, apoi îi rugă pe fiecare dintre ei să ia loc, așezându-se la rândul său la biroul lui John Arthur Mortimer.

Superintendentul Marlow preferă să stea în picioare, lângă bibliotecă.

În fața lui Higgins erau aliniate opt scaune. Eliot Tumberfast, indecis, alege să stea în extrema stângă. Apoi se așezară Barry, J.J. Battiscombe, William W. Dobelyou, Philipp Mortimer, Indira Li și Agatha Lillby. Sir John Arthur, ușor enervat, se așeză în extrema dreaptă.

– Pentru că toată lumea este aici, zise Scott Marlow, putem începe.

– Nu prea cred! Obiectă gânditor Higgins.

Superintendentul se miră.

– Ne lipsește un martor esențial, preciză Higgins. Mumia.

Se auziră murmure dezaprobatore.

– Chiar credeți...

– Domnule superintendent, să nu uităm că mumia a fost acuzată de crimă. Prezența sa aici este indispensabilă pentru reconstituirea exactă a scenei crimei.

– Asta e de-a dreptul grotesc! Spuse profesorul. Suntem oameni respectabili și n-avem nevoie de toată această mascaradă!

– Îmi pare rău, răspunse Higgins hotărât, însă mumia a jucat un rol esențial în derularea anchetei. Domnule superintendent, puteți s-o aduceți?

Scott Marlow deschise ușa, dându-le voie celor doi polițiști să intre cu mumia la subraț. Deși era într-o stare proastă, tot rămânea înspăimântătoare, cu chipul descărn timer, de dincolo de mormânt, prinsă între viață și moarte.

– E scandalos! Protestă Sir John Arthur Mortimer.

Indira Li clipea des, se tot foia, apoi aproape leșină. Philipp Mortimer o împiedică să cadă, prinzând-o în ultimul moment. Agatha Lillby scoase un țipăt, ducându-și mâinile la ochi să nu vadă nimic. J.J. Battiscombe rosti o incantație pe care o învățase în Indii.

– Un adevărat teatru al groazei, comentă William W. Dobelyou, folosind un ton ironic pentru a-și ascunde frica.

Eliot Tumberfast, foarte palid, rămase cu privirea ținută la mumie.

– N-a fost corect restaurată, zise. Îi lipsesc amuletele, îi lipsesc...

– Am făcut tot ce s-a putut să arate prezentabil, îi răspunse Higgins.

Fostul inspector-șef se ridică și se îndreptă spre cele două sarcofage așezate în prima parte a biroului. Toate privirile se ațintiră asupra lui. Îl deschise pe cel mai mare dintre ele. Cei doi polițiști așezară mumia în sarcofag cu multă grijă, foarte încântați că se debarasaseră de suspectul macabru. Higgins

închise sarcofagul, întorcându-se spre biroul profesorului, care nu îl pierdea din ochi pe inspector.

- Spectacolul acesta indispuce pe toată lumea.
- Asasinul soției dumneavoastră se găsește aici, printre noi.

-37-

Indira Li își reveni din leșin. Ceilalți erau încordați. Chiar și Sir John Arthur era șocat de vorbele lui Higgins.

- Ceea ce pretindeți, domnule inspector, este de-a dreptul înfricoșător.

- Este doar tristul adevăr. Știți că primul vinovat la care m-am gândit ați fost chiar dumneavoastră?

Scott Marlow, care îi privea pe suspecti, crezu că n-a înțeles bine. Chipul noului director de la British Museum se făcu dintr-odată livid ca fața unui mort.

- Cuvintele dumneavoastră nu sunt potrivite pentru un polițist de la Scotland Yard, domnule inspector.

- Dar sunt atâtea cazuri de bărbați care îșiucid soția într-un fel sau altul.

- Mi-am iubit cu adevărat soția. Îi insultați memoria susținând această moșie. Pot să vă amintesc că eram bolnav atunci și că nu am ieșit din casă?

- Același lucru mi l-am repetat și eu de multe ori. Este adevărat că domnișoara Lillby și domnul Tumberfast sunt martori că n-ați plecat de acasă întreaga seară.

Eliot Tumberfast era furios. Dacă n-ar fi avut ideea să se ducă acasă la ilustrul său patron în acea seară, acum ar fi fost suspectat de crimă!

- Discutând cu Indira Li, o persoană cu adevărat interesantă, am abandonat ideea vinovăției dumneavoastră, continuă Higgins.

Indira Li, care evita cu grijă privirile lui William W. Dobelyou, părea un animal hăituit.

– Cazul domnișoarei Li m-a intrigat, explică Higgins, pentru că ea se afla la primul etaj, foarte aproape de John Arthur Mortimer. Complice la furt, categoric, dar poate totodată și criminală...

– N-am făcut nimic! Exclamă tânăra indiană, cuprinsă de frică. Eu aveam doar rolul de a-i da indicații lui... lui...

– Lui Dobelyou, zise Higgins, găsit de Scotland Yard cu ajutorul superintendentului Marlow. Dar dumneavoastră aveți talente așa de rare, domnișoară, în mod special de a vă metamorfoza. Vă deghizați de minune ca să studiați casele de pradat. Dădacă, femeie de serviciu, menajeră... Ați jucat o mulțime de roluri până să ajungeți la perfecțiune. Și, în acea seară, ați luat chipul și veșmintele unui hoț.

Fiecare dintre cei prezenți crezu că Indira va leșina din nou. Dar nimeni, de această dată, nu se grăbi să-i mai ofere ajutorul. Erau atâtea vorbe cu subînțeles în spusele lui Higgins, că fata se putea aștepta la acuzația care să demaște un criminal pe cât de necruțător, pe atât de fragil.

– Dar există mai multe amănunte în favoarea dumneavoastră, domnișoară.

Indira Li respira cu greutate, neștiind cum să se apere.

– Dacă mărturiile sunt adevărate, nu erați interesată de biroul lui Sir John Arthur Mortimer, ci de cel al numismaților. Și starea de emotivitate pe care o afișați nu se prea potrivește cu comiterea unei crime. Vă cred incapabilă să folosiți un revolver cu precizie și să omorâți pe cineva cu sânge rece. De ce să o fi ucis pe Frances Mortimer? Nimic nu vă leagă de ea, doar să nu fi fost un gest instinctiv, într-un moment de panică. Asta ar însemna că domnul Dobelyou v-ar fi dat o armă pentru comiterea furtului. Nu cred însă că a fost cazul, după cât se pare.

William W. Dobelyou se mulțumi să rânjească. Nu avea nimic de spus care să o dezvinovățească pe Indira Li.

– Aceste mici indicii ar putea să vă disculpe, domnișoară, doar dacă nu cumva ați jucat un alt rol, iar înfățișarea de femeie sensibilă nu este decât o mască.

Dobelyou fu impresionat de acea ipoteză. Credea că o cunoaște bine pe Indira, o femeie pe care o domina prin groaza pe care i-o inspira. Dar nu cumva ea îl trăsese până la urmă pe sfoară?

– Dar adevăratul vinovat, spuse Higgins privindu-l pe William W. Dobelyou, tu ești!

Căpetenia bandei de hoți sări ca ars. Încercă să ridice mâinile în semn de protest, uitând că are cătușe. Scott Marlow se duse lângă el, temându-se că bărbatul o să-i rănească cumva pe cei din jurul lui.

– Sunt nevinovat! V-am zis deja că n-am omorât pe nimeni!

– Comiți o dublă minciună, domnule Dobelyou, interveni Higgins. Negi că ai comis o crimă în Ceylon și că ai plecat din țară să scapi de poliție?

– Neg! Am plecat pentru afaceri! Ceea ce spui este o calomnie! Nu s-a dovedit niciodată nimic!

Trăsăturile lui Dobelyou se schimonosiră.

– Ești vinovat de furt și vei fi condamnat! Dar mai este ceva mult mai grav, domnule Dobelyou. Crima de care ești suspectat a fost comisă cu o armă similară celei din Ceylon. În plus, ai o reputație de falsificator, foarte îndemânatic în multiplicarea cheilor. Aveai acces chiar la cheia de la biroul de numismatică. N-ai făcut o dublură pentru biroul lui Sir Mortimer?

– Nu era nimic de furat acolo! Se îmbujoră Dobelyou. Cel puțin, eu nu știam că s-ar găsi ceva care să merite printre vechiturile alea!

– Nu face pe nevinovatul, mai ales că ți se cunoaște patima pentru antichități! Mumia asta, mai ales...

– Era de nevândut! Protestă Dobelyou. Am un anumit simț al pieței, inspectore. Îmi știu clienții, care nu sunt altceva decât niște snobi, fericiți la culme să cumpere opere de artă greu de găsit. Pot să dau chiar nume.

– Cel al lui Sir John Arthur Mortimer, de exemplu?

William W. Dobelyou fu șocat. Scott Marlow își mai slăbi strânsoarea. Noul director de la British Museum fu la rândul

său atât de surprins de declarația inspectorului, că nu-și găsi cuvintele potrivite să protesteze.

– Am crezut multă vreme, continuă Higgins, că William W. Dobelyou nu era decât brațul care executa ordinele. Deasupra lui trebuia să existe cineva care dădea ordinele. Cine ar fi fost mai bine situat dacă nu un mare savant, care cunoștea perfect Antichitatea și British Museum, ca să permită scoaterea obiectelor prețioase și să tragă foloase substanțiale din acest trafic?

– Vă acuz de calomnie! Declară Sir John Arthur Mortimer, a cărei furie era cu greu ținută în frâu.

– Ceea ce mă pune gânduri, continuă Higgins ca și cum profesorul nu ar fi spus nimic, este faptul că Sir John Arthur și-ar fi asumat riscuri destul de mari asociindu-și numele cu cel al lui William W. Dobelyou. Nu sunt convins că s-ar fi încrezut într-un astfel de individ. S-ar fi așteptat, dintr-o zi în alta, la un șantaj. Dar mai există aici o persoană care cunoaște bine muzeul. Nu-i așa, domnule Tumberfast?

Mulțumit să-și vadă șeful implicat într-un furt care să-i pună capăt carierei, Eliot Tumberfast fu dintr-odată adus cu picioarele pe pământ.

– Eu? Dar nu l-am întâlnit niciodată pe acest Dobelyou! Cum îndrăzniți să vă imaginați că i-aș fi încredințat și cel mai neînsemnat fragment din papirus?

– Ați cedat unei tentații de natură financiară, preciză Higgins. N-aveți o viață ușoară, domnule Tumberfast. Ați încercat să-i intrați în grații profesorului Mortimer. Ați făcut munca de jos timp îndelungat, v-ați ocupat de treburile tehnice, desigur, dar nimic nu a fost de ajuns. Ați avut totodată și o legătură secretă cu Agatha Lillby, poate tot din dorința ascunsă de a vă manipula șeful. Nu v-a trecut niciodată prin cap să-l omorâți, domnule Tumberfast?

Egiptologului îi fu greu să-și descleșteze maxilarul, la cât de surprins era.

– Am avut nenumărate discuții de ordin științific în contradictoriu cu el, dar îl respect!

– Ba îl urâți profund, domnule Tumberfast! Și nici n-ați rămas indiferent la șarmul doamnei Mortimer, care era bogată și dumneavoastră nu. Deci nu cu salariul de egiptolog ați fi putut-o atrage. De aceea, v-ați gândit să vindeți câteva obiecte prețioase, să adunați o mică avere și să încercați să o seduceți?

– Am un respect profund pentru Egiptul antic, domnule inspector! Arta sa aparține lumii întregi, și nu unor hoți!

Dobelyou rânjea, pregătindu-se să ia cuvântul.

– Din păcate, zise Higgins, mai rapid, acuzațiile aduse de Dobelyou împotriva unuia sau altuia dintre dumneavoastră n-au greutatea unor probe, pentru că ar fi prea ușor pentru oricine să se dezică de comiterea crimei, inventând o poveste.

– Dar eu n-am comis nici cea mai mică infracțiune! Zise William W. Dobelyou, simțind că mingea este în terenul lui. Iar eu chiar am dovada pentru ce zic! Nu aveam cum să fiu în același timp și sus și jos. Am alergat cât am putut când am auzit detonăturile. Am luat găleata din mâinile Indirei, să nu scap prada, am alergat pe scări și m-am ciocnit de paznicul de noapte înainte de a ieși. Îl puteți întreba!

J.J. Battiscombe, care încerca să fie cât mai discret cu puțință, fu jenat de întrebarea atât de directă.

– Ceea ce ridică oarecare probleme, obiectă Higgins, este faptul că voi doi vă cunoșteți destul de bine. Domnule Battiscombe, nu-i așa că l-ai cunoscut pe Dobelyou în India, pe vremea când încercai să... faci afaceri?

– Eu nu-mi aduc aminte nimic.

– Mincinosule! Îl acuză Dobelyou, furios. Eu sunt cel care te-a ajutat, altfel putrezeai în închisoare pentru furt! Mi-ai promis c-o să mă ajuți și tu într-o zi, și așa trebuia să faci! El a fost cel care mi-a sugerat lovitura de la British Museum, inspectore!

– Nu-i adevărat! Doar n-o să dați crezare unui bandit, unui tâlhar!

Scott Marlow fu nevoit să intervină și să-l calmeze pe Dobelyou, care se ridicase de pe scaun amenințându-i pe fostul paznic de noapte.

Higgins vorbi domol.

– Deci ți-ai pus droguri în ceai, domnule Battiscombe, pentru a da impresia că dormeai în timpul furtului și că ai fost o victimă a hoților. Dar n-ai băut din ceai, doar ți-ai jucat rolul în fața lui Philipp și Frances.

– Nu, inspectore, eu chiar am fost sedat!

– Cine a deschis ușa biroului, domnule Battiscombe? Cine a luat cheia din tabloul de serviciu?

– Eu, dar...

– Și dacă doar ai făcut să pară că ai luat cheia de acolo, domnule Battiscombe? Dacă ai ascuns-o într-unul dintre buzunare? O folosiseși deja, încuind ușa... după ce ai omorât-o pe doamna Mortimer.

– Imposibil, domnule inspector, eram jos! Când m-am ciocnit de Dobelyou, mi-a udat vesta cu apa din găleata pe care o căra! Când am ajuns la etaj, Philipp Mortimer m-a văzut. S-a întâmplat după împușcături.

– Nevinovăția ta constă în mărturia lui Dobelyou și a lui Philipp Mortimer, remarcă Higgins, gânditor. Și dacă ți-ai udat tu însuși propriile haine? Dacă ți-ai folosit discreția remarcabilă să comiți un furt de unul singur, fără să presupui că Frances Mortimer te va surprinde în biroul soțului său? Un vechi militar ca dumneata este neapărat și un trăgător bun.

Chipul lui J.J. Battiscombe se îmbujoră.

– Vă jur că sunt nevinovat, domnule inspector! Știu că am comis o greșală gravă. Viața a fost nedreaptă cu mine, meritam mai mult. Pensia mea este infimă. În momentul în care Dobelyou m-a amenințat c-o să spună despre trecutul meu, am crezut c-o să pierd totul și l-am făcut să-mi jure că

după furt n-o să ne revedem niciodată. Cât despre ceea ce s-a întâmplat, n-am nici cea mai mică răspundere.

– Ce crezi, Barry? Îl întrebă Higgins pe șoferul familiei Mortimer. Chiar l-ai văzut fugind pe William W. Dobelyou?

Trăsăturile aspre ale șoferului deveniră agresive.

– Ba bine că da!

– Nimic nu este mai de încredere decât mărturia cuiva care trimite scrisori anonime, spuse Higgins, sever. O urai pe doamna Mortimer, nu-i așa?

Barry se încruntă, refuzând să răspundă.

– De altfel, Barry, tu îi urăști pe toți membrii familiei Mortimer, cu toții niște bogățani care te exploatează. Stăpânul a refuzat să-ți mărească salariul, nu-i așa?

– Chiar așa e, preciză proaspătul director de la British Museum. Nu eram pe deplin mulțumit de serviciile prestate de Barry, care se plângea tot timpul.

– Nu-i adevărat! Protestă Barry, privindu-l dușmănos pe John Arthur Mortimer. Eu eram omul bun la toate: șofer, gunoier, instalator... Pretențiile nu se terminau niciodată. Eram prost plătit, în ciuda devotamentului meu.

– Atunci de ce n-ai plecat? Îl întrebă Higgins.

Barry lăsă privirea în jos.

– Nu vă privește.

– Ești de-a dreptul misterios, Barry. Mă întreb dacă nu cumva doamna Mortimer a fost cea care te-a ținut pe loc.

– Mai degrabă, inspectore, ea a fost cea care m-a alungat, ea m-a...

– Ține-ți gura, interveni Sir John Arthur. Ești un individ de cea mai joasă speță! Soția mea mi-a povestit de comportamentul deplasat față de ea. Eram hotărâți să te concediem.

Scott Marlow trecu de William W. Dobelyou, mult mai liniștit decât la începutul reconstituirii. Superintendentul avea o pereche de cătușe în buzunarul stâng al vestei. Nu aștepta decât un semn de la Higgins să-l aresteze pe asasin.

– Barry, ești extrem de atent la venirile și plecările membrilor familiei Mortimer, spuse Higgins, și i-ai vorbit de rău pe toți.

– N-am spus decât adevărul!

– Ești rachiunos și vanitos, Barry, și nu suporti ideea ca o femeie să te părăsească. Ai trimis o scrisoare anonimă să o demaști pe Agatha Lillby, pentru că te-a părăsit. Mă întreb dacă nu cumva ai ucis-o pe Frances Mortimer pentru că-ți refuza avansurile sau... pentru că nu mai voia să-ți facă pe plac?

– Vă interzic să vorbiți așa! Protestă John Arthur Mortimer. Cum vă puteți închipui că soția mea...

– Vorbele astea vă jignesc, Sir? Îl ironiză Barry. V-ar plăcea mai degrabă să fiu acuzat de crimă? Însă una ca asta n-o să se întâmple. Eu mă aflu într-un superb Rolls Roys, în fața clădirii administrative a muzeului și chiar l-am văzut pe hoț fugind.

– Din păcate, pe tine nu te-a văzut nimeni, continuă Higgins.

– Cum aș fi putut ajunge la primul etaj fără să fiu văzut de paznicul de noapte și de Philipp Mortimer?

– Ura este adesea foarte inventivă, Barry. Și tu erai atât de nemulțumit de salariu! Când ai scotocit prin coșul cu hârtii al stăpânului, cu siguranță că ai dat peste niște informații utile. Mă întreb dacă nu cumva le-ai vândut unui hoț profesionist ca William W. Dobelyou.

– Nu stă în picioare demonstrația! Îi urăsc pe bogătani, asta-i tot. Niciodată n-aș plânge o femeie ca Frances Mortimer, care a avut totul în viață, nu ca mine, nimic! Dar eu nu sunt vinovat de moartea ei.

– Eu nu sunt prea sigur de asta, insistă Higgins. Dacă ai fi fost complicele lui Battiscombe și al lui Dobelyou, ați fi pus la punct o versiune comună a evenimentelor și v-ați fi ținut de ea.

– Nu-l cunoșteam pe șoferul lui Mortimer, v-o jur! Declară J.J. Battiscombe. Nici eu nu sunt vinovat de această crimă

odioasă!

– Toată lumea caută o porțiță de scăpare, observă Dobelyou. Ce-ar fi dacă aş spune că eram în relații de afaceri cu toți acești domni?

–39–

Scott Marlow jubila. Înainta hotărât, cu pași mari, în direcția potrivită. Era vorba, așa cum se gândise, de o bandă de hoți, pe ai cărei membri Higgins îi identificase unul câte unul și care ajunsese să comită o crimă. Superintendentul îl credea în stare pe Barry de asasinat.

– Aveai cel puțin două motive s-o ucizi pe Frances Mortimer, îi zise Higgins șoferului. Suferința în dragoste, pe de-o parte, și nevoia s-o reduci la tăcere, pe de altă parte. Oare nu pricepuse ea adevăratul tău rol? Nu-și dorea oare să-i mărturisească soțului și să te oprească?

Livid, Barry se ridică.

– Ce prostii! Demonstrați-mi!

Superintendentul îl obligă să se așeze.

– Agatha Lillby ar putea să ne ajute, îi sugeră Higgins menajerei. Barry n-a ezitat să vă dezvăluie secretul, domnișoară.

Menajera familiei Mortimer se încruntă.

– N-am nimic de zis.

– Nu dați înapoi, domnișoară, îi zise prietenos Higgins. O ființă atât de pasională ca dumneavoastră are o viață plină. În ciuda tuturor minciunilor, am aflat de jocul de cărți. N-ați visat niciodată la un trai îmbelșugat, în care să vă ocupați adevăratul loc, acela de stăpână a casei? Cred că sunteți îndrăgostită de Sir John Arthur Mortimer, domnișoară Lillby. Însă n-ați îndrăznit niciodată să i-o spuneți. Un simplu șofer ca Barry nu ar fi putut să vă mulțumească. Devenind iubita lui Eliot Tumberfast, vă doreați să-i deveniți soție și să scăpați definitiv de condiția de servitoare. Frances Mortimer vi l-a

răpit pe Sir John Arthur, iar Tumberfast s-a îndrăgostit iremediabil de ea. Când Frances Mortimer v-a refuzat mărirea de salariu, ura pe care o nutreați pentru ea a crescut. Achitarea stringentă a datoriilor era imposibilă și, din acel moment, nu-i așa, ați luat decizia să o omorâți?

– Să o omor? Ce vreți să spuneți?

Menajera familiei Mortimer își plimba privirea de la Higgins la Scott Marlow și de la Scott Marlow la Sir John Arthur, căutând un sprijin cât de mic, însă nu dădea decât de priviri inchizitoriale.

– Vă înșelați, domnule inspector, spuse ea emoționată, întotdeauna l-am respectat pe Sir John Arthur, pe care-l consider un om excepțional. N-am îndrăznit niciodată să sper că voi putea deveni soția lui. E adevărat, cred că profesorul s-a recăsătorit prea repede. Am îndrăgit-o foarte mult pe prima soție, iar pe Frances... o detestam. Cu toate acestea, am slujit-o cu fidelitate. Nimeni nu poate pretinde contrariul.

– Totuși, în privința programului din seara crimei, m-ați mințit, zise Higgins. Se cunoaște deja cel puțin un loc în care ați fost. Dar dacă nu ați fost doar acolo? Dacă v-ați dus și la British Museum?

– Este imposibil, am ajuns la conacul din Mayfair cu mult înainte de miezul nopții, cu mult înaintea sosirii superintendentului Marlow! I-am văzut chiar pe Sir John Arthur Mortimer și pe Eliot Tumberfast certându-se.

Higgins căzu pe gânduri.

– Dumneavoastră i-ați văzut, dar ei nu. Ceea ce ne spuneți nu este confirmat prin nicio altă mărturie, domnișoară. Ați fi avut timp să mergeți la muzeu, să vă ascundeți în biroul profesorului, să-i omorâți soția și să fugiți de acolo, apoi, să vă întoarceți acasă, fără să fiți observată de Sir John Arthur și de musafirul său, trezindu-vă în cele din urmă la timp, când a sosit superintendentul Marlow.

– N-aveți niciun drept să mă acuzați! Strigă Agatha Lillby, lăsându-se purtată de furie. Nu aveți nicio probă împotriva

mea!

– Cum ați scăpat de datorii, în seara crimei?

– Plătind cu economiile mele! Răspunse femeia.

– Nu cumva cu banii ascunși în sertarul secret din camera lui Philipp Mortimer? Acolo unde ați găsit dublurile cheilor care v-au facilitat accesul în biroul de la British Museum?

– Așa ceva e... E scandalos!

Superintendentul Marlow se gândea că menajera poate fi într-adevăr criminala. Alibiul ei era foarte slab. Nu putea să spună cu precizie ce făcuse de la plecarea din Carlisle Street și până la sosirea superintendentului Marlow la conacul din Mayfair. Menajera familiei Mortimer, ca orice vinovat prins în capcană, nu mai știa ce spune.

– Să vorbim de Philipp Mortimer, reîncepu Higgins. A tot fost adus în discuție. Dar n-am auzit și părerea lui cu privire la cele spuse.

Toți cei de față întoarseră capul spre tânăr. Philipp Mortimer părea indiferent la ceea ce se petrece în jurul lui.

– Cred c-ar trebui să-mi lăsați fiul în pace! Intervenii John Arthur Mortimer.

– Mi-ar plăcea, răspunde Higgins, dar nu se poate. Philipp Mortimer este un tânăr foarte sensibil, fiind atins de o muțenie convenabilă, dar problematică pentru derularea anchetei.

– N-am putut să-l interoghez, adăugă Scott Marlow.

– Atitudinea lui Philipp Mortimer dovedește afecțiunea profundă pentru tânăra sa mamă vitregă, continuă Higgins, a cărei moarte l-a dat peste cap. Dar nu putem uita că a fost ultimul, alături de mumie, care a văzut-o în viață pe Frances Mortimer. Mărturia sa, chiar dacă foarte vagă, este de o importanță capitală. Tot el este cel care a văzut-o pe Indira Li ieșind din biroul de numismatică... Așa e, domnișoară Li? Acest tânăr era în preajma lui Frances Mortimer? Se îndreptau amândoi spre biroul profesorului Mortimer?

Indira Li dădu din cap în semn că da.

– Așa este, domnule Dobelyou?

– Da, răspunse cu voce răgușită bărbatul.

William W. Dobelyou își dădu seama că răspunzând la întrebare își declara prezența în biroul de numismatică, la primul etaj al clădirii administrative a British Museum, dar nu avea să fie singura revelație.

– Philipp Mortimer este cel care a dat semnalul, adăugă Higgins. Domnule Battiscombe, vocea tânărului ai auzit-o prima dată, nu? Din cauza strigătelor lui ai urcat la etaj, după fuga lui Dobelyou, cu care te-ai ciocnit în trecere?

– Exact, domnule inspector! Se grăbi să răspundă J.J. Battiscombe.

– Philipp Mortimer era singur în fața ușii închise a biroului în care avusese loc crima. Singur... câțva timp. Prin urmare, trebuie să-l credem pe cuvânt pe Philipp Mortimer. De ce nu, dacă n-ar fi la mijloc câteva amănunte ciudate... Nu prea vă înțelegeți cu fiul dumneavoastră, nu-i așa, Sir John Arthur?

– Cum puteți să insinuați așa ceva? Se înfierbântă savantul.

– Nu vă împărtășește nimic din ce face și nu caută niciun sprijin în tatăl său. Sunteți niște străini unul pentru celălalt, vă mișcați în lumi diferite. De ce pune Philipp bani deoparte? Care este „vechea poveste” de care mi-a pomenit fără să vrea să spună mai multe?

– O enormă prostie, răspunse William W. Dobelyou. Puștiul avea nevoie de bani pentru a se da mare în fața amicilor lui. Tatăl nu voia să-i dea, așa că băiatul a avut ideea să fure o statueta din muzeu. Prin diverse relații, a dat de mine, iar eu i-am oferit un preț bunicele.

– V-ați întâlnit?

– Nu m-a văzut niciodată. Unul dintre prietenii lui de la Damnare, Degradare și Moarte, un mic pungaș care lucra pentru mine, i-a dat ideea. V-am prevenit, inspectore, că o să scoateți la iveală destul noroi. Nu voi cădea de unul singur.

Dobelyou era în continuare sfidător.

– Așa e, Philipp? Îl întrebă Higgins.

Tânărul continua să stea ca o stană de piatră.

– Și dumneavoastră, Sir John Arthur?

Profesorul era foarte stânjenit.

– Acest incident e de natură personală.

– Nu prea cred, spuse Higgins. Trebuie să știm adevărul pentru a înțelege atitudinea fiului dumneavoastră. A sustras un obiect din biroul de la muzeu?

– Da, confirmă John Arthur Mortimer cu o voce scăzută. Mi-am dat seama repede ce a făcut, mai ales că J.J. Battiscombe mi-a adus la cunoștință vizita neașteptată a fiului meu, într-o seară în care participam la o conferință. Philipp nu era deloc interesat de egiptologie. Când l-am întrebat, mi-a mărturisit fapta reprobabilă, spunându-mi, totodată, că deja cheltuisese banii. I-am interzis să mai treacă pragul biroului, iar Frances știa.

– Cine i-a dat cheia în seara aceea? Întrebă Higgins. Cumva dumneata, domnule Battiscombe?

– Am crezut că fac ceea ce trebuie, răspunse fostul paznic de noapte. Era fiul profesorului, vă dați seama... Dar l-am anunțat pe domnul Mortimer!

– Ceea ce pricep mai puțin este discreția cu privire la acest subiect, domnule Battiscombe. Ați omis chiar să notați în registru numele lui Philipp Mortimer.

– Eu am crezut că onorabilitatea familiei Mortimer...

– Sperjurul este un delict foarte grav! Mai ales când se ascund intenționat detalii esențiale.

J.J. Battiscombe păli.

–40–

– Cu această ocazie probabil că Philipp Mortimer a reușit să facă rost de dublurile cheilor, zise Higgins. Nu te-a consultat în această privință, domnule Dobelyou, fie direct, fie indirect?

– În niciun caz! Răspunse Dobelyou. V-am explicat deja că nu mă interesau vechiturile egiptene.

– Te contrazici, remarcă Higgins, pentru că ai vândut la un preț bun statueta sustrasă de Philipp Mortimer. Obiectele egiptene sunt poate mai ușor de negociat decât preținzi. Chiar și o mumie.

William W. Dobelyou prefera să tacă. Se întoarse într-o parte să evite privirea lui Higgins, care se ridică și se apropie de Philipp Mortimer, căruia îi vorbea pe un ton aproape părintesc.

– Tot nu mi-ai spus tot despre „vechea poveste” care a făcut din tine un hoț și care te-a împins poate să mergi și mai departe. Ești un trăgător excelent, din ce mi-a spus tatăl tău. De altfel, a fost ușor de verificat la standul de tir. Or, asasinul lui Frances Mortimer a folosit o armă de foc. Există una cu adevărat surprinzătoare în colecția ta de arme vechi, un revolver modern, din cele mai comune cu puțință. De unde provine, domnule Mortimer?

Philipp Mortimer se încăpățâna să se uite pe tavan. Superintendentul Marlow veni lângă el, temându-se că a înțeles de ce fiul lui Sir John Arthur e incapabil să se apere.

– Domnule Mortimer, nu poți tăcea pe vecie! Știi ce presupune tăcerea aceasta vinovată.

Tânărul ridică în sfârșit capul, ca și cum și-ar fi revenit dintr-un leșin.

– Acuzați-mă de ce aveți chef! Spuse aproape urlând. Mi-e indiferent!

– Arma crimei nu a fost găsită, preciză Higgins. Revolverul din colecția de arme a fost trimis la Scotland Yard pentru expertiza tehnică și s-a dovedit că nu este aceeași armă cu care s-a tras. Cu toate acestea...

Fiecare se aștepta ca Higgins să îi pronunțe numele.

– Cu toate acestea, ai fi avut răgazul s-o ucizi pe Frances Mortimer, să ieși din birou, să închizi ușa cu cheia și să strigi după ajutor. O punere în scenă ireproșabilă pentru a omorî o femeie pe care o iubeai și care te-a respins.

Philipp Mortimer deveni alt om dintr-odată. Apatia se transformă dintr-odată în furie.

– Încă o propoziție ca asta și vă strâng de gât!

Scott Marlow îl potoli pe Philipp Mortimer în clipa în care acesta se ridică să-l atace pe Higgins.

– Calmează-te, Philipp!

Sir John Arthur era îngrozit de ceea ce auzea. Higgins, rămânând calm, începu să se plimbe prin birou.

– Mai este o persoană despre care încă nu am vorbit: doamna Mortimer în persoană. Unii o admirau, alții o urau. Frumoasă, sensibilă, inteligentă, dar totodată depresivă și neliniștită. Mă întreb dacă nu cumva s-a sinucis, dintr-un motiv care ar fi afectat orice femeie: Frances Mortimer nu putea avea copii.

Furia lui Philipp Mortimer se domoli dintr-odată, tot așa cum se începuse.

– Domnule inspector, spuse profesorul Mortimer, foarte afectat, ați fi trebuit să păstrați discreția...

– Îmi pare rău, Sir John Arthur. Această informație are o valoare inestimabilă, ar fi fost putut să clarifice întreaga situație... dacă nu ar fi fost mumia. Frances Mortimer a fost omorâtă. Dar cine era ea cu adevărat?

Întrebarea lui Higgins avu efectul unui trăsnet.

Fiecare dintre cei prezenți se aștepta să audă numele vinovatului, dar polițistul părea interesat de victimă.

– Am adunat mărturii diverse despre doamna Mortimer, continuă Higgins. M-am întrebat chiar dacă nu cumva a fost implicată în traficul de antichități în care s-au compromis deja câțiva dintre dumneavoastră.

Philipp Mortimer ar fi încercat din nou să-l atace pe Higgins, dacă brațul lui Scott Marlow nu l-ar fi forțat să stea jos. Sir John Arthur se ridică și se duse în fața lui Higgins, obligându-l să-și întrerupă perorația.

– De această dată, inspectore, declară el cu autoritate, ați mers prea departe! Vă interzic să murdăriți memoria soției mele!

– Are dreptate, fu de acord Philipp Mortimer. Polițiștii sunt niște gunoaie!

Higgins reflectă un moment.

– Nu mi-aș permite să pătez memoria nimănui, dar trebuie să emit o ipoteză care reiese din toate aceste indicii. Nu cumva soția dumneavoastră a fost omorâtă pentru că era un martor incomod? Nu se pregătea ea să-l denunțe pe șeful bandei anticarilor? Nu cumva a fost ea victima unei mașinații perfect puse la punct?

Un val de neliniște străbătu întreaga adunare. Fiecare se întreba cât de vinovat este cel de lângă el.

– Frances era perfecțiunea întruchipată! Intervenii Philipp Mortimer. Niciodată n-a făcut ceva nelalocul lui!

– Am rostit cuvântul „victimă”, domnule Mortimer, iar în ceea ce privește puritatea imaculată a lui Frances Mortimer, aș fi mai puțin vehement!

– Cum îndrăzniți? Strigă tânărul în culmea indignării.

– Dintr-un motiv foarte simplu.

Higgins se duse până în capătul biroului și aduse o pânză acoperită cu un prosop, pe care îl dădu la o parte. Frances Mortimer, pictată nud de profesorul său, se ivi în fața privirilor uluite ale asistenței. John Arthur Mortimer își feri privirea. Fiul său, pe punctul de a izbucni în plâns, își puse mâna la ochi. Eliot Tumberfast, nevenindu-i să creadă, era fascinat de tabloul surprinzător. Pe Barry îl pufni râsul. William W. Dobelyou părea să aprecieze opera de artă. Agatha Lillby era indignată, iar J.J. Battiscombe privea aiurea. Indira Li își rodea unghiile. Superintendentul Marlow aștepta concluzia lui Higgins, care spuse:

– Vă rog să ieșiți cu toții din birou! Domnule Battiscombe, te rog să te așezi pe locul în care te aflai în seara crimei. Philipp Mortimer va fi în apropiere de ușa clădirii, William W. Dobelyou și Indira Li în biroul de numismatică, iar Barry afară. Pentru că Sir John Arthur, Eliot Tumberfast și Agatha Lillby nu au fost prezenți aici în seara tragediei, ei vor aștepta într-un birou de la parter.

– Ce înseamnă această mascaradă? Protestă profesorul. Aveți de gând să ne mai țineți mult, domnule inspector? Ce s-

a ales de profesionalismul Scotland Yardului?

– Sir... începu Marlow, nervos.

– Este etapa finală a reconstituirii, explică Higgins hotărât, care ne permite să înțelegem mai bine derularea evenimentelor. Vă rog să-mi mai acordați câteva minute! Este cu adevărat important să luați loc acolo unde erați în noaptea crimei. Nu aveți altceva de făcut decât să așteptați.

John Arthur Mortimer ridică din umeri a lehamite și se conformă celor spuse de Higgins. Niște polițiști se ocupară de Dobelyou și de Indira Li. Higgins și Marlow rămaseră singuri.

– De ce nu ați demascat criminalul? Se neliniști superintendentul. Nu mai sunteți sigur de posibilitatea de a-l prinde?

– I-am lăsat o ultimă șansă de a mărturisi, răspunse Higgins, dar nu a profitat de ea. Sunteți îngrijorat, domnule superintendent?

– Chiar așa, ajung să bănuiesc pe toată lumea.

– Nu vă înșelați deloc, zise în final Higgins.

–41–

Vreo douăzeci de minute mai târziu, superintendentul Scott Marlow îi rugă pe participanții la reconstituire să se adune la primul etaj, în fața ușii biroului profesorului Mortimer. Vădit nemulțumit, savantul nu îi ascunse lui Marlow că-i apreciază tot mai puțin metodele abuzive și că le va prezenta superiorilor săi. Dobelyou nu mai rânjea. Indira Li părea un animal prins în cursă. Eliot Tumberfast, cu mâinile împreunate la spate, se lăsa dus de evenimente. Agatha Lillby își rodea unghiile. J.J. Battiscombe se uita pe pereți, iar Barry, cocârjat, încerca să nu atragă atenția. Philipp Mortimer, crispat, termina șirul celor anchetați.

Îl văzură cu toții pe Higgins încercând în zadar să deschidă ușa de la biroul egiptologului.

– Nu înțeleg, spuse el, de ce nu se mai potrivește cheia.

Câtiva dădură înapoi, neliniștiți, simțind că se va petrece ceva neașteptat.

– Ce mai este acum, domnule inspector? Întrebă John Arthur Mortimer.

Higgins părea preocupat de ce făcea, când, în sfârșit, se produse un mic declic, iar cheia se răsuci cu un scârțâit abia perceptibil. Ușa se deschise.

– Era să mă dau bătut. Intrați și luați loc!

– De ce? Întrebă savantul.

– E un timp pentru crimă și un timp pentru căință, afirmă Higgins, enigmatic.

– Cât va mai dura această mascaradă?

– Vă rog să intrați...

Profesorul făcu întocmai. Ceilalți îl urmară și se așezară la locurile desemnate.

Superintendentul Marlow ajunsese la capătul puterilor. Nu era pe deplin convins de corectitudinea demersului lui Higgins, care de altfel se tot plimba de-a lungul și de-a latul biroului. Părea că fostul inspector-șef vorbește singur ca un nebun.

– Cu toții sunteți vinovați, într-o măsură mai mică sau mai mare: dumneavoastră, Sir John Arthur, fiindcă nu v-ați interesat de fiul dumneavoastră, determinându-l astfel să ajungă hoț; dumneavoastră domnule Eliot Tumberfast, fiindcă v-ați jucat cu sentimentele Agathe Lillby. Și dumneavoastră, domnișoară Lillby, fiindcă m-ați mințit și fiindcă sunteți atât de avidă după bani. Dobelyou, Battiscombe și Indira Li sunteți vinovați fiindcă ați format un grup de hoți, manipulându-l pe Philipp Mortimer, un tânăr și așa destul de vulnerabil. Barry, tu ești vinovat că ai trimis o scrisoare anonimă. Mi-ați putea reproșa că toate acestea sunt detalii anodine, dar printre noi se află un criminal! Cu toții vă faceți vinovați de a fi avut la un moment dat un comportament de condamnat și că n-ați dat o mână de ajutor când a fost nevoie! Totuși, am înțeles că un criminal este cruzimea întruchipată.

Scott Marlow se gândea că Higgins devenise prea moralizator, dar deocamdată nu voia să intervină.

– Domnule Philipp Mortimer! Strigă Higgins, Continuându-și plimbarea prin cameră.

Superintendentul strânse în mână dreaptă oțelul rece al cătușelor. Atmosfera deveni apăsătoare. Tânărul se îndreptă, gata să se ridice. Starea de apatie îi dispăruse.

– La un moment dat, am crezut că te prefaci, spuse Higgins. Dar trei factori mi-au întărit convingerea că ești nevinovat. Primul ar fi revolverul modern din colecția personală de arme vechi, un obiect de o mare banalitate, în cazul căruia expertiza tehnică a dovedit că nu a fost arma crimei. Poți să-mi spui de unde îl ai?

Philipp Mortimer începu să vorbească cu greutate.

– Un prieten cu care îmi petreceam timpul... L-ați fi deranjat degeaba cu această armă, a fost vorba de o glumă.

– Cel de-al doilea element, adăugă Higgins, este reprezentat de cheile găsite în sertarul secret al dulapului. La prima vedere, te incriminau, dar, încercându-le, a fost limpede că respectiva cheie de la biroul tatălui tău nu a fost folosită în noaptea crimei. Nu ai apelat la un profesionist, ci cu siguranță tot la un prieten de la club pentru a face rost de dubluri. Cheia ta este prost confecționată. Ți-ai dat seama, mai devreme, cât mi-a fost de greu să o răsucesc în broască. În plus, yala a fost unsă cu multă grijă de criminal înainte de a intra în birou, pentru a evita cel mai mic zgomot când se închidea ușa. Am remarcat acest fapt când am răsucit o cheie într-o altă yală similară cu aceasta, dar neunsă, cea de la biroul domnului Tumberfast. Cheia dumatăle nu era deloc unsă, iar expertiza arată că nu a fost folosită de multă vreme.

Scott Marlow răsuflă ușurat. Fusese sigur că Philipp Mortimer nu putea fi criminalul.

– Dar nu mă bazez numai pe aceste indicii, continuă Higgins. M-am convins de nevinovăția lui Philipp Mortimer mergând la tatăl lui Frances, unde am găsit o fotografie a lui Philipp de care acesta mi-a vorbit mult. Fiul lui Sir John

Arthur Mortimer nutrea o admirație pătimașă pentru tânăra sa mamă vitregă. Pentru el, Frances era întruchiparea tuturor valorilor pe care le căuta într-o femeie. Deși știa că este inaccesibilă, nu putea să se abțină să o iubească și, astfel, a găsit un refugiu în tatăl lui Frances, de fapt, singurul loc în care a aflat o alinare a tristeții, pe care de altfel o înțeleg, fii sigur de asta!

Tânărul se emoționase până la lacrimi. Îi părea rău acum că se îndoise de Higgins, considerându-l un polițist fără inimă.

Fostul inspector-șef se opri dintr-odată, cu mâinile încrucișate la bărbie. Având înfățișarea unui călugăr care se roagă, spuse:

– Domnule Eliot Tumberfast, vă acuz de furtul mumiei și de moartea lui Frances Mortimer!

–42–

Urmă o tăcere de gheață. Nimeni nu îndrăznea să se miște, în cele din urmă, Eliot Tumberfast reacționează. Superintendentul Marlow se așează în spatele lui.

– Dumneavoastră spuneți orice vă vine! Așa ceva este inimaginabil!

– Doar că se întâmplă să am și dreptate, domnule Tumberfast. O să vă explic îndată cum ați făcut. V-ați dus la conacul din Mayfair într-un taxi, după cum relatează mai mulți martori. Era chiar momentul în care Frances și Philipp Mortimer plecau la teatru, conduși de Barry. Acest fapt v-a permis să estimați ora sosirii. Apoi, v-ați ciocnit de fosta iubită, Agatha Lillby, care nu v-a oferit chiar cea mai bună primire! Dar aveți un argument cu greutate pentru care cereați întâlnirea cu șeful dumneavoastră: dosarul care privea mormântul lui Imhotep, care l-ar fi pus pe jar pe orice egiptolog. Apropo, domnule Mortimer, întrebă Higgins

adresându-i-se lui Philipp, te-ai uitat la motocicletă în ziua de după crimă? N-ai observat nimic ieșit din comun?

– Un detaliu neînsemnat: fusese mutată puțin de Barry, pentru că o țineam înspre peretele garajului.

– Nu vă ating niciodată motocicleta! Declară Barry cu răutate.

– Acest amănunt este esențial, remarcă Higgins. Și dacă n-a fost Barry cel care ți-a mutat motocicleta, atunci a fost altcineva sau, mai precis, cineva care a lăsat-o acolo după ce a împrumutat-o. Iar această persoană a făcut o mică greșală, neștiind obiceiurile lui Philipp Mortimer. Am fost destul de mirat să descopăr o cască de motociclist în biroul lui Eliot Tumberfast. Nu cred că ar necesita o anchetă îndelungată, domnule Tumberfast, să dovedim că dețineți o motocicletă sau că sunteți un motociclist înrăit?

– Așa este, am o motocicletă, dar nu văd...

– Bună idee să folosiți BMW-ul lui Philipp Mortimer să plecați de la Mayfair spre British Museum. Motor lejer, de circa 215 kg, foarte puternic, 90 de cai putere, atinge 101 kilometri pe oră în câteva secunde și merge cu 215 de parcă ar zbura. V-ați asigurat că așa evitați aglomerarea din trafic și că nu întârziați. Ați plecat de la Mayfair după ce Agatha Lillby s-a făcut nevăzută să ajungă la jocul de cărți. Ați lăsat motocicleta pe una dintre străduțele din apropierea muzeului, apoi ați intrat în clădire cu dublura cheii. J.J. Battiscombe, paznicul de noapte, dormea din pricina ceaiului.

– Vă jur că nu l-am văzut pe Tumberfast! Susțin J.J. Battiscombe.

– Ați urcat la primul etaj fără să faceți zgomot, continuă Higgins, nebăgând în seamă spusele lui Battiscombe. La acea oră, Indira Li și celelalte femei de la curățenie aveau treabă la al doilea etaj. Iar Dobelyou încă nu venise. Ați deschis ușa biroului lui Sir John Arthur și v-ați ascuns în cel mai mare dintre cele două sarcofage, aproape de intrare, când i-ați auzit pe Frances Mortimer și pe Philipp venind. În timp ce ea căuta dosarul, dumneavoastră ați ieșit din ascunzătoare. Ați folosit

din nou cheia să închideți ușa din interior, fără să faceți zgomot. Ușa fusese unsă cu grijă în prealabil. Apoi v-ați îndreptat amenințător spre Frances Mortimer, cu arma în mână. Când și-a întors privirea, v-a văzut, înspăimântată până în punctul de a nu putea să scoată nici cel mai mic zgomot. Nu i-ați lăsat niciun răgaz să vă vorbească, împușcând-o de două ori în inimă.

Foarte palid, Eliot Tumberfast vorbi cu greutate.

– Nu puteți... Este de necrezut, îngrozitor... Nu...

Privirea severă a lui Higgins impuse tăcerea.

– Apoi ați scos mumia din al doilea sarcofag în care ați pus-o după ce ați furat-o, ceea ce a fost o idee într-adevăr remarcabilă. Cine să o caute acolo? Aveați nevoie de acea mumie pentru experimentele științifice. Ați luat-o chiar din acest birou, într-o seară în care lucrați singur în clădire. Ați mutilat-o, ați disecat-o, din acest motiv era în starea demnă de milă în care am găsit-o. Ați întins-o apoi pe trupul neînsuflețit al lui Frances Mortimer, atât pentru a îngreuna derularea anchetei, cât și pentru a scăpa de un cadavru care încurca. Dar a fost o mare greșeală, domnule Tumberfast. Vrând să încurcați ancheta, mi-ați oferit, de fapt, o pistă prețioasă: cine altcineva decât un egiptolog ar fi putut să fure o mumie și să o folosească drept obiect de experimente? Cine altcineva, mai bine decât dumneavoastră, pasionat în secret de arta mumificării? Apoi, după ce ați pus la punct întregul spectacol, v-ați ascuns în sarcofag. Nu v-a luat cu totul decât trei minute. Până când J.J. Battiscombe, alertat de Philipp Mortimer, a deschis ușa cu cheia din tabloul de serviciu, s-au scurs cel puțin cinci minute. A sosit apoi momentul cel mai periculos pentru dumneavoastră. Ați prevăzut că spectacolul macabru va atrage toate persoanele prezente spre fundul biroului și că le va capta întreaga atenție suficient de mult pentru ca să vă permită să ieșiți din sarcofag și să fugiți. Destul de riscant, dar n-aveați ce face. Chiar construcția sarcofagului m-a pus pe gânduri. Eu însumi m-am așezat în el să aflu cât de mult timp se poate respira. Mi-am dat seama

că acoperământul de lemn este pus în legătură cu cuva prin niște elemente pivotante foarte discrete și perfect reglate să nu scoată niciun fel de sunete. În plus, pe lateral, invizibile la o privire fugară, erau făcute două găuri potrivite pentru a obține puțin oxigen, iar un astfel de dispozitiv nu se găsește pe niciun alt sarcofag expus la British Museum. Dacă s-ar fi ivit probleme, aveți două soluții de rezervă: sau vă refugiați în propriul birou, care de altfel n-a fost cercetat în seara crimei, sau rămâneți ascuns în sarcofagul care n-a fost deschis nicio clipă. Superintendentul a cerut, pe bună dreptate, să nu fie atins nimic și mai ales prețioasele antichități adunate în biroul-laborator al lui John Arthur Mortimer. Mai era un ultim risc, înainte de fugă: să vă vadă cineva ieșind din clădire și să vă identifice. Dar nu putea fi în niciun caz Barry, pentru că știați locul în care stătea întotdeauna să-l aștepte pe profesor. Ați luat-o, de altfel, în direcție opusă. V-ați urcat pe motocicletă, v-ați descotorosit de arma crimei și de mănușile pe care le-ați purtat, apoi v-ați întors la conacul din Mayfair.

– E rocambolesc de-a dreptul! Strigă Eliot Tumberfast nervos. Ați inventat totul! De altfel, mărturia lui Sir John Arthur Mortimer mă dezvinovățește.

Higgins îl privi pe noul director de la British Museum.

– Cred că nu ne-a spus întregul adevăr.

Savantul era înfricoșat.

– Consider că sunt insultătoare toate insinuările dumneavoastră, inspectore! Iar încăpățânarea de a-l acuza pe Tumberfast este intolerabilă! Chiar în ciuda propriei voințe, fiți sigur de asta, el se bucură de un alibi inatacabil. Cum ar putea Tumberfast să fie asasinul lui Frances?

– Într-o anumită măsură, spuse Higgins cu gravitate, aveți dreptate, pentru că adevăratul criminal sunteți dumneavoastră, John Arthur Mortimer!

– Confundați adevărul cu închipuirea, inspectore, răspunse savantul, în întregime stăpân pe situație.

Scott Marlow nu stătea prea departe. Un strop de sudoare i se scurse de pe frunte. Acuzația făcută de Higgins nu părea să-l fi tulburat prea tare pe profesor. Superintendentul se întreba dacă nu cumva colegul său o luase pe o pistă greșită. Dar fostul inspector-șef, foarte pătruns de demonstrație, își reluă cuvântarea:

– Este adevărat că Eliot Tumberfast și dumneavoastră vă detestați. Sunteți mereu în conflict, nu doar din cauza divergențelor științifice, ci și din cauza faptului că Tumberfast s-a îndrăgostit de Frances. Cred că gestul lui Eliot Tumberfast de la înmormântarea soției, de a arunca un trandafir pe mormânt, n-a fost premeditat. El nu știa că eu voi fi acolo. Mânia dumneavoastră părea să întărească ura împotriva lui Eliot Tumberfast. Și sper, domnule Tumberfast, că acel trandafir să fi fost simbolul unei remușcări sincere și nu un nou artificiu actoricesc. Orice ar fi, ați făcut o greșală fatală furând mumia. Sunteți atât de pasionat de experimentele științifice, încât nu v-ați închipuit consecințele unei asemenea imprudențe. Șefului dumneavoastră nu i-a luat prea mult să-și dea seama că dumneavoastră sunteți hoțul, mai ales că el însuși s-a folosit de acea mumie ca de-o momeală să vă prindă în capcană. Vă cunoștea de multă vreme și știa că nu veți rezista tentației de a o lua.

– E absurd! Intervenii John Arthur Mortimer. Eu însumi am înaintat o plângere oficială pentru furt.

– Nici nu mă așteptam la mai puțin din partea dumneavoastră, îi răspunse Higgins. Și este deopotrivă de adevărat că Eliot Tumberfast era la mila dumneavoastră. Dacă l-ați fi acuzat de furt, întreaga sa carieră de egiptolog, la care ține cel mai mult, ar fi fost distrusă pentru totdeauna. La gândul că nu și-ar mai urma vocația, un om impulsiv și puțin instabil ca Tumberfast ar fi fost gata să facă orice compromis. Or, i-ați promis să-l scăpați de acea mumie deranjantă dacă

ar fi colaborat. Am început să înțeleg că era o alianță între voi doi, după ce am analizat mai îndeaproape mărturia Agathe Lillby. Când s-a întors de la jocul de cărți, ea v-a văzut certându-vă cu Eliot Tumberfast. Voați să-l împiedicați pe Tumberfast să iasă din birou. Am discutat cu ambii protagoniști despre acest moment critic, dar răspunsurile lor nu au fost aceleași. Sir John Arthur își amintea exact ce se întâmplase, iar spusele sale erau în continuarea celor ale Agathe Lillby, în vreme ce discursul lui Eliot Tumberfast a fost vag, neclar. Perfect de înțeles, pentru că el deja plecase! Încercați să vă amintiți, domnișoară Lillby! L-ați zărit bine de la spate pe John Arthur Mortimer, care părea că se ceartă cu Tumberfast, că-l împiedică să iasă... Dar l-ați văzut cu adevărat pe Eliot Tumberfast?

Menajera familiei Mortimer era foarte tulburată.

– Încercând să-mi aduc aminte... Nu prea cred că l-am văzut. Dar i-am auzit vocea și atunci m-am gândit că Eliot Tumberfast e tot acolo.

– Cu vocea lui e o altă problemă. În realitate, Eliot Tumberfast plecase de la conacul din Mayfair de multă vreme. După mine, ajunsese deja în clădirea administrativă a British Museum cu mult înainte de finalul piesei de teatru la care fuseseră Frances și Philipp Mortimer. Fără îndoială, chiar înainte de pauză, pentru a avea timp suficient să pregătească crima.

– Vă îndepărtați mult de la subiect, inspectore, îi replică John Arthur Mortimer. Îi influențați pe martori astfel încât mărturiile lor să se potrivească cu propriul adevăr. E un fapt că domnișoara Lillby l-a auzit pe Tumberfast ridicând vocea la mine. Și ce mai ziceți de apelul telefonic dat de soția mea în pauza dintre acte? Nu am vorbit prea mult cu ea, pentru că Tumberfast nu înceta cu argumentele lui. Am fost chiar obligat să-l fac să tacă.

– Mi-ar trebui un alt martor care să confirme cele zise. Îți aduci aminte să-ți fi zis Frances Mortimer de acest apel telefonic? Îl întrebă Higgins pe Philipp.

– Da, sigur, răspunse tânărul bulversat, nemaștiind ce să creadă, îngrozit la gândul că Sir John Arthur Mortimer putea fi vinovat de crimă. Frances era îngrijorată de sănătatea tatălui meu. A auzit la telefon ecourile certe cu Tumberfast.

– Normal, admise Higgins, în mod clar satisfăcut. V-am întins o capcană, domnule profesor. Întreaga dumneavoastră apărare constă în răsunetul vocii lui Eliot Tumberfast, o voce pe care, de altfel, ați înregistrat-o. În biroul de acasă, dar și în cel de la British Museum, am remarcat existența a două magnefoane. Ați fost destul de inspirat încât să nu le ascundeți, pentru că ele erau folosite exclusiv pentru înregistrări de natură științifică, participări la conferințe sau pregătirea unor documentații. V-am întrebat despre rolul lor și am scotocit puțin printre hârtii, cu speranța că voi găsi benzi magnetice mai vechi. Privind în interiorul șemineului, atât din curiozitate personală, cât și din motive profesionale, am descoperit un fragment de bandă care nu era pe deplin distrusă. Șemineele joacă un rol esențial în anchetele criminale, pentru că asasinii au adesea tendința să arunce în foc dovezile incriminatorii. Am presupus că ați distrus chiar dumneavoastră benzile magnetice ca să nu fie găsite în coșul de gunoi de unul ca Barry, care are obiceiul să-și bage nasul unde nu-i fierbe oala. Am trimis fragmentul laboratorului de la Scotland Yard. Am găsit mai puțin de șase centimetri de bandă, foarte îngustă. Nu se auzeau decât câteva cuvinte, rostite de dumneavoastră, Ascultă-mă, dragă, pe un ton mai degrabă agresiv. Vorbeați, deci, cu cineva, ceea ce pare ciudat, pentru că un astfel de aparat se folosește pentru a înregistra note cu caracter personal. Și dacă interlocutorul n-ar fi altcineva decât Eliot Tumberfast? Dacă banda n-ar fi decât o secvență din scenele de ceartă puse cap la cap? Când Agatha Lillby s-a întors de la joc, ați trimis-o în camera ei. Tânăra m-a rugat să n-o compromit, mărturisindu-vă despre viciul ei, dar sunt convins că dumneavoastră știați deja. Ați așteptat revenirea menajerei, știind că folosește poarta care dă spre străduța din dos. Ați văzut-o de la fereastra din birou.

Din clipa în care a intrat, ați dat drumul magnetofonului și ați avut grijă să vă arătați în momentul în care Agatha Lillby urca încet scara pentru a ajunge în camera sa. De aceea, ea a auzit vocea înflăcărată și tunătoare a lui Eliot Tumberfast. Tot aceeași voce s-a auzit când Frances Mortimer v-a telefonat. Este monstruos că ați folosit ca alibi ultima conversație cu soția dumneavoastră, mai ales că în acel moment Eliot Tumberfast era deja plecat.

– Aveți o imaginație debordantă, domnule inspector, observă John Arthur Mortimer. Faptul că vă bazați teoria pe câteva cuvinte înregistrate pe un fragment de bandă magnetică nu va stârni decât zâmbetul oricărui judecător.

– Cred că ați pregătit totul cu minuțiozitate. Alegerea serii în care să aibă loc furtul, menit să complice ancheta și să o trimită pe piste greșite, nu a fost aleatorie. Sunt convins că cel puțin unul dintre voi știa că există piese rare în sala de numismatică.

– Eu știam, mărturisi Philipp Mortimer. A fost singura seară în care toți numismații erau plecați. În mod obișnuit, era cel puțin o persoană care lucra până seara târziu.

– De unde știai? Îl întreabă Higgins.

– În timpul unei cine, cu vreo cincisprezece zile înainte de uciderea lui Frances, tatăl meu a spus-o la masă. Și a repetat-o apoi când am trecut în salon, în timp ce Agatha ne aducea un brandy.

Higgins se întoarce spre Agatha Lillby, ai cărei obraji se îmbujoraseră.

– Deci și dumneavoastră, domnișoară, erați la curent cu atâtea lucruri! De la statueta furată de Philipp Mortimer, până la proastele sale obiceiuri și la pista pe care a urmat-o să facă rost de un cumpărător. Așadar, dumneavoastră sunteți mintea din spatele acestui furt de piese rare? Sperați să obțineți o sumă de bani suficient de mare care să vă permită să vă reglați toate datoriile de joc și să jucați și mai abitir.

– Nu-i deloc adevărat! Protestă ea.

– Atunci nu e decât un singur vinovat, conchise Higgins: William W. Dobelyou.

–44–

Şeful bandei anticarilor sări ca ars.

– E prea de tot de data asta! N-am obiceiul să dezvălui numele celor care mă angajează, dar nici n-am de gând să las să mi se spargă toate oalele în cap. E într-adevăr vorba de o femeie care m-a contactat prin telefon pentru a-mi da mai multe detalii despre lovitură. Am verificat ce-mi spusese cu ajutorul lui Battiscombe. Indira Li a reuşit să găsească o angajată de la curăţenie să o înlocuiască şi să ajungă astfel la faţa locului ca să pregătească operaţiunea.

– Cum se poate afla cine era această femeie? Întrebă Higgins.

– A avut loc o întâlnire pentru încheierea socotelilor, două zile mai târziu. Din cauza crimei, am fost obligat să fug, aşa că l-am sunat pe Battiscombe şi l-am rugat să meargă în locul meu la întâlnire şi să-i explice întreaga situaţie clientei. Mereu am fost corect în afaceri.

– La ce adresă trebuia să aibă loc întâlnirea, domnule Battiscombe?

Fostul paznic de noapte, destul de speriat, dădea impresia unui câine bătut.

– Pe Carlisle Street numărul 12, unde am întâlnit-o pe domnişoara Lillby, după ora prânzului.

– Mărturisirea aceasta vine cam târziu, spuse Higgins. Nu aduce nimic suplimentar, pentru că superintendentul Marlow a supravegheat cercul jucătoarelor clandestine din Carlisle Street. I-am văzut venind pe J.J. Battiscombe şi pe Agatha Lillby. Piese din puzzle se aranjau, dar nu ştiam încă dacă ne îndreptau spre urmele criminalului. L-aţi revăzut pe Eliot Tumberfast între patru ochi, domnişoară Lillby, şi i-aţi spus

de acest furt incredibil, de viitoarea independență financiară, de o posibilă căsătorie pentru că încă îl iubeați, nu-i așa?

Menajera familiei Mortimer era albă ca varul.

– Eliot nu este un criminal, inspectore! Nu poate fi, vă jur!

– Din păcate, domnișoară, aceste vorbe nu-mi sunt de ajuns. I-ați spus lui Tumberfast la ce oră va sosi Dobelyou, care cunoștea în detaliu tot ce ținea de furt. Iar John Arthur Mortimer și Tumberfast au constatat cu satisfacție că întregul lor șiretlic prinde formă, mai cu seamă pentru că profesorul a știut să distileze informația pentru ca furtul să se poată desfășura în condiții optime, iar ceilalți să pară niște criminali.

– Mă luați drept un adevărat Machiavelli, inspectore! Exclamă savantul.

– Câtva timp, ați rămas singur acasă, în Mayfair. Chiar nu ați ieșit nicăieri?

– N-am ieșit din biroul meu în seara aceea, iar domnul Tumberfast poate să confirme. Mai mult decât atât, eram bolnav, aveam gripă. Medicul îmi recomandase să rămân acasă.

– Am stat de vorbă cu doctorul Matthews, preciză Higgins. Mi s-a părut mai înclinat spre pictură, adevărata sa pasiune, decât spre medicină. Cred că v-ați folosit de el fără scrupule, tot așa cum v-ați folosit de toți cei apropiați. Ați jucat cu un cinism incredibil comedia soțului întristat și aproape că m-ați făcut să cred în durerea mocnită și demnă. Îi sunt recunoscător, de altfel, doctorului Matthews, pentru că m-a ajutat să înțeleg starea sufletească a lui Frances Mortimer. Chiar dacă detesta arheologia, sarcofagele, mumiile, ea vă admira și vă iubea, Sir John Arthur. Dar dumneavoastră n-ați iubit-o niciodată. Mulțumită portretelor pictate de profesorul ei de doi ani încoace, am remarcat cum disperarea se cuibărise în liniile fine ale chipului său. Știa că mariajul ei eșuase. Mai știa și că divorțul era inevitabil.

– Am auzit o ceartă între Sir John Arthur Mortimer și soția sa, interveni Agatha Lillby, care-și pierduse întreaga semeție.

„Nu mai puteam continua așa”, spunea ea. Dar nu s-a mai întâmplat nimic și am uitat incidentul.

Privirea mânioasă a savantului o intimidă pe Agatha Lillby.

– Poți spune orice, Agatha, mai cu seamă că memoria ta este imbatabilă și nimeni nu se poate îndoi de tine.

– Cu tot respectul pe care vi-l port, îi răspunse ea, permiteți-mi să vă spun că Frances nu era femeia potrivită pentru dumneavoastră. Priviți-o în acest tablou așa de goală, indecentă! Mi-e rușine, îmi pare foarte rău de ce am făcut, dar sunt convinsă că toate s-au întâmplat din cauza ei.

Higgins o ascultă cu multă atenție pe Agatha Lillby, apoi se întoarce spre John Arthur Mortimer.

– De ce ați pus la cale uciderea soției dumneavoastră?

Întrebarea lui Higgins stârni un val de frică aproape insuportabilă. Doar principalul suspect rămase indiferent.

– N-am nimic de spus, inspectore.

– Atunci o să vorbesc eu în locul dumneavoastră. Marea dumneavoastră ambiție a fost să obțineți funcția de conducere de la British Museum. Ați fost gata să faceți orice pentru asta, mai ales că nu se ducea lipsă de candidați redutabili. Încăpățânarea dumneavoastră, relațiile, notorietatea în continuă creștere v-au permis, în ultimii aproape trei ani, să întrezăriți un succes posibil. Dar succesul nu ar fi fost posibil fără o importantă bază financiară pe care nu o mai dețineți, din cauza unor investiții proaste sau datorii familiale. Averea familiei Mortimer se topise ca zăpada la soare.

– Este cumva o crimă să-ți pierzi averea? Îl ironiză savantul.

– La slujba de înmormântare a soției dumneavoastră, continuă Higgins, m-a mirat absența părinților ei. Am aflat că mama îi murise în urmă cu cinci ani, dar de ce nu venise tatăl să-și conducă fata pe ultimul drum?

– O asemenea întrebare nu-l privește decât pe el, inspectore.

– Nu este ceea ce mi-a răspuns tatăl lui Frances când l-am vizitat acasă, în Sussex, zise Higgins. Mi-a mărturisit că se

opusesse căsătoriei, detestând stilul calculat al caracterului dumneavoastră, de care Frances, îndrăgostită fiind, nu-și dăduse seama la timp. Bolnav, vlăguit de moartea tragică a fiicei sale, n-a avut nici curajul, nici forța să vă înfrunte în timpul unei ceremonii pe care o considera mai degrabă mondenă decât sinceră. A preferat să-și jelească fiica în singurătate.

– Fiecare își plânge durerea după cum poate, inspectore.

Sir John Arthur se arăta în continuare demn.

– Tatăl lui Frances mi-a vorbit îndelung despre contractul de căsătorie, continuă Higgins. În cazul morții soției, bunurile ei vă reveneau în totalitate. Iar doamna Mortimer nu putea avea copii, ceea ce doctorul Matthews desigur că v-a spus imediat ce Frances i-a devenit pacientă. Cea mai mare catastrofa care s-ar fi putut abate asupra dumneavoastră era divorțul, pentru că v-ar fi ruinat și v-ar fi distrus toate ambițiile. Nu ați discutat cu soția dumneavoastră la modul serios despre o separare inevitabilă?

– Asta e ridicol! Obiectă savantul cu răceală.

– Nu prea cred, continuă Higgins. După părerea prietenului meu, Petticott, de la Banca Angliei, este clar că puterea dumneavoastră financiară este redusă la minim. Ați fost pus chiar în situația de a nu le putea mări salariul Agathe și lui Barry. Odată cu căsătoria, o avere considerabilă a făcut din dumneavoastră un om bogat.

– Nimic mai greșit! Inspectore. Nu mi-aș fi omorât soția pentru atâta lucru.

– Doar dacă amenințarea de a vă părăsi nu v-ar fi privat de avere și nu v-ar fi distrus cariera. Frances era deznădăjduită, pentru că știa că nu o mai iubiți. Mai rău, că nu ați iubit-o niciodată. Nu era dispusă să accepte compromisuri, iar pentru că această căsnicie era un eșec, trebuia să-i pună capăt.

– Eu și soția mea n-am avut niciodată o discuție în acest sens, inspectore. Eram un cuplu unit.

– Ați comis o greșeală capitală din vanitate.

John Arthur Mortimer se încruntă, făcând un rid adânc pe frunte. Nu știa la ce face aluzie Higgins.

– În majoritatea anchetelor criminalistice, explică Higgins, trebuie să plecăm de la punctul inițial, pe care, în acest caz, chiar dumneavoastră mi l-ați indicat: ați rugat-o pe soție să vă aducă un dosar de care aveți nevoie urgentă. Pentru că erați bolnav, nu vă puteați deplasa. Frances Mortimer a găsit într-adevăr dosarul, foile erau răsfirate în apropierea cadavrului și am avut ocazia să le studiez. Erau despre mormântul generalului Horemheb, succesorul lui Tutankamon. Ca egiptolog amator, știam câte ceva despre subiect și, intrigat am vrut să știu mai multe. L-am întrebat pe prietenul meu, Mac Cullough, un remarcabil comisar și mare cunoscător al Antichității. Deși nu este un egiptolog profesionist, a realizat în câteva minute un dosar mult mai generos decât al dumneavoastră despre mormântul lui Horemheb de la Saqqarah. Dumneavoastră, cercetător profesionist, ați omis acest aspect, foarte sigur că nimeni nu s-ar fi interesat de așa ceva. De ce i-ați cerut soției dumneavoastră să caute un dosar de care nu aveți deloc nevoie, doar dacă nu voiați decât un pretext pentru a o trimite pe Frances Mortimer spre o moarte atroce?

Eruditul rămase impasibil.

– Fără îndoială că asistenții mei au alcătuit prost dosarul, inspectore. Mi-aș fi dat seama de acest fapt când Frances mi l-ar fi adus. Acuzația dumneavoastră este în continuare trasă de păr.

Superintendentul Marlow avea din ce în ce mai puțină răbdare. Cu cât trecea timpul, cu atât profesorul era mai sigur pe el.

– V-am arătat mobilul, reluă Higgins, la fel de calm ca savantul. Funcția de director la British Museum reprezintă

apoteoza carierei dumneavoastră. Ați hotărât să o îndepărtați pe această femeie de îndată ce v-a spus că vrea să vă despărțiți. Ceea ce nu știe însă Eliot Tumberfast este faptul că l-ați manipulat. Șeful dumneavoastră v-a mințit, domnule Tumberfast. Ați apăsător pe trăgaci din cu totul alte motive...

– Sunt nevinovat! Protestă Eliot Tumberfast. Este adevărat tot ce a spus Sir John Arthur.

– Să vă amintesc un alt element al investigației... Prietenul meu, Petticott, mi-a atras atenția asupra unui cec important semnat de Sir John Arthur virat în contul agenției de detectivi Christie's.

– N-am ținut secretă angajarea firmei de detectivi.

– Ați dat dovadă de șiretenie, recunosc Higgins. Știați de această agenție de detectivi, domnule Tumberfast?

– Nu... Nu, bălmăji egiptologul.

– Eu cred că știați, îl contrazise Higgins. Șeful dumneavoastră v-a vorbit despre ancheta desfășurată în legătură cu soția sa și despre urmărirea ei. V-a spus de agenția Christie's, v-a arătat chiar un dosar pe care n-ați avut tăria să-l citiți până la capăt, atât de multe orori erau puse pe seama femeii pe care o iubeați.

– Sunteți înspăimântător, inspectore! Se enervă profesorul. Nu i-am spus nimic lui Tumberfast de această anchetă, pentru că privea doar viața mea privată.

– Cred că e tocmai invers, interveni Higgins. Este chiar miezul întregii stratageme diabolice. Este clar că l-ați determinat pe Eliot Tumberfast să o ucidă pe Frances. Aveați destule atuuri, șantajul cu mumia, promisiunea de a-i da permisiunea să-și înceapă săpăturile dorite... Acestui aspect, atât de important pentru el, i-ați adăugat dimensiunea afectivă. Ați remarcat, cu siguranță, de-a lungul timpului, că Tumberfast este un om pasional. Mai mult decât atât, se îndrăgostise de soția dumneavoastră. Dar Frances vă era fidelă. Raportul agenției de detectivi particulari v-a dovedit-o. Respingea nu doar propunerile lui Tumberfast, ci și pe ale celorlalți pretendenți. Numai că ați pretins contrariul și ați

târât-o pe Frances în noroi, defăimând-o în fața lui Tumberfast. Ați invocat chiar spusele lui Barry, șoferul, și ale Agathe Lillby, menajera. I-ați spus lui Tumberfast că Frances avea numeroși amanți, i-ați descris-o drept o femeie ușoară, frivolă, departe de imaginea ideală pe care și-o formase el despre ea. Astfel visul lui s-a destrămat, transformându-se în ură. Frances a devenit murdară în ochii lui. În plus, părăsindu-și bietul soț încornorat, i-ați spus, ea v-ar fi ruinat în mod cinic cariera. În atare condiții, nu l-ați mai fi putut proteja pe Tumberfast și nici nu i-ați mai fi putut garanta că lucrările arheologice vor fi demarate. Frances devenea în mintea lui cea mai detestabilă ființă, un adevărat demon. De aceea, nu mai rămânea decât o singură soluție: s-o omoare. Doar așa s-ar fi făcut dreptate. Nu scrie în **Cartea egipteană a morților** că femeia adulterină trebuie pedepsită?

Livid, Eliot Tumberfast se ridică și arată spre tabloul în care Frances Mortimer era pictată goală.

– Și acela? Îl întrebă pe Higgins cu o voce tremurătoare. Nu este tabloul o dovadă a imoralității lui Frances?

– Pentru nimic în lume! Răspunse Higgins. Tabloul este un fals. Artistul însuși mi-a spus-o. Și este gata să vină să depună mărturie. Puteți să vă descălțați, domnule Tumberfast?

– Pardon?

Eliot Tumberfast, agitat la culme, îl privea pe fostul inspector-șef de la Scotland Yard fără să înțeleagă.

– V-aș ruga să încercați această pereche de încălțări, domnule Tumberfast.

Superintendentul Marlow așeză pe parchet o pereche frumoasă de pantofi negri. Șocat, Tumberfast căută un sprijin în ochii șefului său, dar acesta îl țintuia cu o privire glacială. Tumberfast se descălță nervos, ezită, intrând cu ușurime în pantofi.

– Puteți să face câțiva? Îl rugă Higgins cu amabilitate.

Speriat, egiptologul făcu întocmai. Avea impresia că se agită ca o mașinărie pe care nu o mai controla.

– Cred că puteți păstra încălțările, conchise Higgins. Vă vin de minune. Nu vă trezesc nicio amintire, domnule Tumberfast?

Încremenit, egiptologul nu mai putu să zică nimic. Își căută cu greutate cuvintele.

– De ce... De ce îmi spuneți asta?

– Pentru că le purtați în noaptea crimei. Ploua, dacă vă mai amintiți, când ați plecat de la reședința din Mayfair. Sir John Arthur v-a sfătuit să că schimbați pantofii și v-a dat perechea asta de încălțări. Când v-ați întors, le-ați luat pe ale dumneavoastră. Domnul Mortimer le-a curățat, dar nu le-a aruncat. Le-a pus el însuși în sertarul din camera din care au fost luate, special pentru a învinovăți pe cineva. Însă acești pantofi îi aparțin lui Philipp Mortimer. Amândoi purtați același număr, domnule Tumberfast. Iar micul nostru experiment tocmai a demonstrat acest fapt. Am strâns câteva fărâme de pământ de la marginea unei alei din grădina conacului și le-am analizat. Am regăsit urme ale aceluiași tip de sol pe parchetul din biroul șefului dumneavoastră, urme mai degrabă recente. Însă domnul Mortimer nu s-a dus la British Museum de câteva zile bune. A fost altcineva care a intrat în birou, și acea persoană ați fost dumneavoastră, domnule Tumberfast. Sir John Arthur prevăzuse și acest aspect, care se termina în două feluri posibilități: fie pantofii treceau neobservați, fie trezeau suspiciuni. Agatha mi-a spus imediat că Philipp Mortimer nu este deloc grijuliu cu lucrurile sale. Apoi m-am gândit că e posibil să le fi ascuns dintr-un motiv precis, însă i-am dat crezare lui Philipp, când am înțeles că tatăl său e un criminal odios, cel mai rău dintre toți, care n-ar fi ezitat să-și acuze propriul fiu.

Philipp Mortimer își privi tatăl cu o frică amestecată cu groază, neîndrăznind să creadă spusele lui Higgins.

– John Arthur Mortimer, zise Higgins serios, vă acuz în numele Maiestății Sale că ați plănuț și comis crima împotriva

soției dumneavoastră, Frances! L-ați manipulat pe asistentul dumneavoastră, Eliot Tumberfast, care a pus în practică planul cumplit. Acestea fiind spuse, cred că este timpul, domnilor, să mărturisiți!

Scott Marlow devenise agitat la gândul că va trebui să-i pună cătușele unuia dintre reprezentanții cei mai de seamă ai vechii aristocrații britanice. Eliot Tumberfast era aproape demn de milă, cu fața brăzdată de ticuri și spasme, pierzându-și controlul asupra propriei persoane.

– Sunt nevinovat! Gemu egiptologul.

– Și eu la fel, normal! Afirmă profesorul. Am o întâlnire foarte importantă într-o jumătate de oră, inspectore, și sper să fiu liber până atunci, după ce se va termina această comedie lamentabilă!

Higgins începu să se plimbe. Scott Marlow ar fi vrut să intre într-o gaură de șarpe.

– Bineînțeles, zise Higgins, sunteți inseparabili. Sir John Arthur nu poate spune că Eliot Tumberfast a plecat în seara crimei, fără să devină el însuși suspect și complice. În egală măsură, Eliot Tumberfast nu-și poate acuza șeful, în ciuda celor spuse, fără să-și recunoască vinovăția. Este un plan genial, Sir John Arthur, care se hrănește dintr-o cruzime rar întâlnită și din siguranța că nimeni nu poate deține nici cea mai mică dovadă, deși știe adevărul.

– Această poveste macabră nu a existat decât în imaginația dumneavoastră, inspectore!

Higgins se apropie de Eliot Tumberfast și se propti în spatele scaunului său. Îi vorbi blând, asemenea unui preot care se pregătește să-i dea iertarea:

– Ați încercat să mă convingeți, domnule Tumberfast, că anumite mumii pot învia. Sunteți convins că egiptenii găsiseră secretul morții și... aveți dreptate. Această mumie, pe care ați acuzat-o de crimă, a fost martorul gestului dumneavoastră criminal. Mumia a devenit aliata lui Frances Mortimer pentru a vă acuza în fața lui Dumnezeu și în fața

oamenilor. Pentru că Frances Mortimer nu a murit! Priviți, domnule Tumberfast, priviți!

Eliot Tumberfast auzi un mic scârțâit dinspre locul în care se găseau cele două sarcofage. Apoi se întoarse. Capacul celui mai mare dintre ele se ridică. Tumberfast, uluit, se ridică de pe scaun, în vreme de John Arthur Mortimer, neîncrezător, se prinse de scaun. Indira Li leșină, căzând în brațele lui Philipp Mortimer, care nu mai văzu nimic. Ceilalți erau fascinați, dar pe jumătate morți de spaimă.

Capacul sarcofagului căzu pe podea cu un zgomot sec și dinăuntru apărură o mumie cu bandaje curate. Avea părul blond al unei femei foarte frumoase, cu ochii mari deschiși. Era o mumie vie.

Eliot Tumberfast fugi spre ea și îi căzu în genunchi.

– Frances! Începu el să urle. Frances! Iartă-mă, iartă-mă, iubirea mea! Soțul tău m-a păcălit, m-a mințit! Eu te-am ucis, eu care te iubeam atât de mult, eu care eram sigur de puritatea ta! Totul este din vina lui, el este criminalul, ți-o jur!

Șocat de mărturia publică a lui Eliot Tumberfast, care plângea tot atât de mult pe cât vorbea, Scott Marlow fu îmbrâncit de John Arthur Mortimer, care deschise ușa biroului și încercă să fugă.

– Trebuie să-l prindem! Strigă superintendentul. O să ne scape!

– Marlow, îl liniști Higgins cu o bătaie amicală pe umăr, aduceți-vă aminte, ați făcut tot ce a trebuit să faceți!

–46–

Higgins și Scott Marlow mergeau pe Bond Street. Ploua.

– Vă întoarceți la The Slaughterers? Îl întrebă superintendentul.

– Iau trenul într-o oră.

– Ce poveste! Oftă Scott Marlow, încă profund marcat.

– A decurs bine conferința de presă? Se interesă Higgins.

– De minune! Jurnaliștii nu-și credeau urechilor. Nu arestăm în fiecare zi un asemenea criminal. Vreau să spun doi criminali.

Higgins își ridică gulerul hainei. Îi era frig și simțea din nou o ușoară durere în gât. În mod clar, climatul londonez nu-i pria.

– Spuneți-mi, Higgins, în tabloul în care Frances Mortimer poza dezbrăcată, cum v-ați dat seama că nu e ea?

– Nu am ghicit nimic, domnule superintendent. Nu am crezut-o nicio clipă în stare să pozeze goală. Frances Mortimer era o ființă excepțională, extraordinară, de o fidelitate și de puritate în afara oricărei îndoieli. Această siguranță m-a îndrumat de-a lungul anchetei. Am încercat să înțeleg ce e cu ea și am găsit o carte de vizită bizară în atelierul pictorului, de la agenția Top-Model. Am mers la adresa indicată pe cartea de vizită. Într-unul dintre cataloagele pe care patroana de la agenție mi le-a arătat, erau fotografiile ale unor doamne... goale. I-am arătat doamnei Toppy o fotografie a lui Frances Mortimer. A crezut că o recunoaște printre protejatele sale. În realitate, era vorba de un fel de sosie, cu un dram de vulgaritate în ea. Doamna în chestiune juca în piesa *Crimă și pedeapsă*, deținea rolul unei subrete. În fotografia de la agenție, în care era goală, la fel ca în tablou, doamna în chestiune avea niște semne particulare: două alunițe mari deasupra sânelui stâng. Nu era însă și cazul lui Frances Mortimer, după cum am constatat din fotografiile cadavrului făcute la morgă. Deci sosia era cea care pozase, „împrumutată” de profesor.

– Mi s-a părut mie că aveți o intenție ascunsă când m-ați luat la teatru, admise superintendentul.

– Am mers să o văd pe această tânără, continuă Higgins, căreia i-am propus cel mai frumos rol din întreaga ei carieră, cel al unei mumii resuscitate care, fără a spune un cuvânt, a produs un efect considerabil asupra publicului său, smulgând mărturisirea criminalului. Actrița a acceptat cu entuziasm. Nu mi-a mai rămas decât să cumpăr o mare

cantitate de fâșii de tifon de la un farmacie să o înfășor ca pe o mumie. Era suficient să iasă toate persoanele bănuite din biroul lui Sir John Arthur Mortimer, timp de vreo douăzeci de minute, ca să-i permitem actriței să intre în sarcofag.

– O punere în scenă destul de riscantă, Higgins!

– Nu neapărat, domnule superintendent. Eliot Tumberfast este un mistic cu nervi sensibili. Trebuia să-l pregătim, să-i provocăm starea necesară, prezentându-i adevărul atroce înainte de a-l confrunta cu o realitate de dincolo de mormânt, în care credea cu tărie. Un astfel de șoc avea să zdruncine în mod clar și ultima rezistență.

Cerul era atât de întunecat că părea noapte.

– Nu înțeleg cum un gentleman ca Sir John Arthur Mortimer...

– Nu era un gentleman, domnule superintendent! Credeți că un bărbat adevărat ar fi putut să urască în halul ăsta o femeie ca Frances?

Scott Marlow fu surprins.

– S-o urască? A comandat o crimă îngrozitoare, dar o admira, mi se pare...

– Nu, este incapabil să iubească sau să admire, este un om al tenebrelor!

Higgins se exprimase cu o severitate care îi provocă fiori lui Scott Marlow.

– Lumea este cel mai adesea rea, domnule superintendent. Noi nu putem să facem nimic în acest sens, doar să luptăm cu răul. Ar fi trebuit să rezolv cazul mult mai repede, destinul îmi arătase clar cine e vinovatul. Dar nu suntem prea atenți la semne.

– Ce semne? Se neliniști superintendentul.

– Frances Mortimer nu s-a dus la teatru să vadă *Othello*, înainte să fie omorâtă de un soț diabolic și de un îndrăgostit gelos? Un Othello dublu...

– Mulțumită nouă, justiția a învins, afirmă superintendentul.

– Trebuie să sperăm, răspunse Higgins. I-am promis doamnei Mortimer că îi voi găsi ucigașul pentru ca sufletul său să se odihnească în pace. Acum, mă pot întoarce acasă. Oamenii sunt câteodată greu de privit. Din fericire, există pisici, copaci și trandafiri.

Scott Marlow, mai emoționat decât voia să pară, îl privi pe fostul inspector-șef îndepărtându-se în ploaie. Era convins că, atâta timp cât exista cineva ca Higgins, Scotland Yard-ul nu avea să fie o poliție ca oricare alta.

Imhotep, cel mai mare înțelept al vechiului Imperiu Egiptean. Ca prim-ministru al faraonului Djeser (a treia dinastie, 2624-2605 Î. H.), a construit celebra piramidă în trepte de la Saqqaraj. Mormântul său nu a fost încă descoperit. (N.a.).

Jean-Francois Champollion (1790-1832), filolog și orientalist francez care a descifrat hieroglifele egiptene. (N.tr.).

Cartier popular al Londrei. (N. a.)

„De vânzare.” (N.a.).